

غزل 301

- 2511 ای دل ریش مرا با لب تو حق نمک
حق نگه دار که من می روم الله معک
- 2512 توئی آن گوهر پاکیزه که در عالم قدس
ذکر خیر تو بود حاصل تسبیح ملک
- 2513 در خلوص منت ار هست شکی تجربه کن
کس عیار زر خالص شناسد چو محک
- 2514 گفته بودی که شوم مست و دو بوست بدهم
وعده از حد بشد و ما نه دو دیدیم و نه یک
- 2515 بگشا پسته خندان و شکر ریزی کن
خلق را از دهن خویش مینداز به شک
- 2516 چرخ برهم زخم ار غیر مرادم گردد
من نه آنم که زبونی کشم از چرخ فلک
- 2517 چون بر حافظ خویش نگذاری باری
ای رقیب از بر او یک دو قدم دورترک

❧ Ghazel 301 ❧

2511. **Du, auf dessen Salz der Lippe
Rechte hat mein wundes Herz;
Achte sie! Ich ziehe weiter:
Gott bewahre dich vor Schmerz!**
2512. **Jenes reine Wesen bist du,
Das in heiliger Geisterwelt
Engel im Gebete preisen,
Das dein stetes Lob enthält.**
2513. **Zweifelst du an meiner Treue,
Unterzieh' der Probe mich:
Auf des Goldes Wert verstehet
Niemand wie der Prüfstein sich.**
2514. **„*Mich berauschen will ich*“, - sprachst du -
„*Geben dann zwei Küsse dir.*“
Mancher Tag verstrich, doch gabst du
Weder zwei noch einen mir.**
2515. **Lass die lächelnde Pistazie
Zucker streuen rings umher,
Dass das Volk an deinem Munde
Keinen Zweifel hege mehr.**
2516. **Kühn will ich das Rad zertrümmern,
Dreht's nicht mir nach Wunsche sich:
Lass' ich doch vom Himmelsrade
Nimmer unterdrücken mich.**
2517. **Weil du, Neider, Ihm verwehrest
Zu Hafisen hinzugehen,
O so bleibe du doch mindestens
Ein paar Schritte von Ihm stehen!**

غزل 302

- 2518 خوش خبر باشی ای نسیم شمال
که به ما می رسد زمان وصال
- 2519 قصه العشق لانفصام لها
فُصِّمَتْ هَا هُنَا لِسَانُ الْقَالَ
- 2520 مَا تَسْلَمِي وَ مَنْ بِدِي سَلَمِ
أَيْنَ جِيرَانُنَا وَ كَيْفَ الْحَالِ
- 2521 عَفَتِ الدَّارَ بَعْدَ عَافِيهِ
فَاسْأَلُوا حَالَهَا عَنِ الْإِطْلَالِ
- 2522 فِي جَمَالِ الْكَمَالِ نَلْتِ مَنِي
صَّرَفَ اللَّهُ عَنكَ عَيْنَ كَمَالِ
- 2523 يَا بَرِيدَ الْحَمِي حَمَاكَ اللَّهُ
مَرْحَبًا مَرْحَبًا تَعَالِ تَعَالِ
- 2524 عَرِصَةٌ بِزَمْغَاهِ خَالِي مَانِدِ
أَزْ حَرِيفَانِ وَ جَامِ مَالِمَالِ
- 2525 سَايَهُ أَفْكَندِ حَالِيَا شَبِّ هَجْرِ
تَا چِه بَا زَنْدِ شَبِّ رَوَانِ خِيَالِ
- 2526 تَرْكِ مَا سَوِي كَسِ نَمِي نَغْرَدِ
آهْ أَزِينِ كَبْرِيَا وَ جَاهِ وَ جَلَالِ
- 2527 حَافِظَا عَشْقِ وَ صَابِرِي تَا چَنْدِ
نَالَةُ عَاشِقَانِ خَوْشَسْتِ بِنَالِ

❧ Ghazel 302 ❧

2518. Ein Wind der frohen Kunde
Bist, kühler Nordhauch, du!
Du führst des Genusses
Erwünschte Zeit mir zu.
2519. Das Märchen von der Liebe
Währt ohne Abschnitt fort,
Und die beredt'ste Zunge
Verstummt an diesem Ort.
2520. Wie lebt SELMA und Jeder,
Der SU SELEM bewohnt?
Wie steht's um unsere Nachbarn,
Hat sie das Los verschont?
2521. Es wurde zur Ruine
Das erst so feste Haus;
Befragt die wüste Stätte,
Wie jetzt es sehe aus?
2522. In Schönheit der Vollendung
Erstrebtest du dein Glück:
Gott möge von dir wenden
KEMALS verhassten Blick.
2523. O Bote Ihres Hauses,
Gott sei dir Schutz und Wehr'!
Willkommen denn, willkommen,
O eile, eile her!
2524. Ganz leer von Zechgenossen
Blieb des Gelages Saal;
So blieb auch ausgeleeret
Der volle Weinpokal.
2525. Auch warf nun finstere Schatten
Der Trennung grause Nacht;
Was wohl die nächtigen Wanderer
Für Spiele ausgedacht?
2526. Auf keinen Menschen blicket
Mein Türke; und darum
Weh über solche Größe
Und solchen Stolz und Ruhm!
2527. Liebst du, Hafis, noch länger
Mit so geduldigem Sinn?
Doch schön sind Liebesklagen,
D'rum klage immerhin!

غزل 303

2528. شَمَمْتُ رُوحَ وِدادٍ وَ شَمْتُ بَرَقَ وِصالِ
بیا که بوی تو را میرم ای نسیم شمال
2529. أَحاديثُ بِجمالِ الحبيبِ قِفِّ وِ انزَلِ
که نیست صبر جمیلم ز اشتیاق جمال
2530. حکایتِ شبِ هجرانِ فرو گذاشته به
به شکر آنکه برافکند پرده روز وصال
2531. بیا که پردهٔ گلریزِ هفت خانۀ چشم
کشیده ایم به تحریر کارگاه خیال
2532. چو یار بر سر صلح است و عذر می طلبد
توان گذشت ز جور رقیب در همه حال
2533. به جز خیال دهان تو نیست در دل تنگ
که کس مباد چو من در پی خیال محال
2534. قَتیلِ عشقِ تو شد حافظِ غریبِ ولی
به خاک ما گذری کن که خون مات حلال

❧ Ghazel 303 ❧

2528. **Der Liebe Duft hab' ich gerochen
Und des Genusses Blitz gesehen,
Komm, kühler Nord und lass vor Wonne
Bei deinem Wohlduft mich vergehen!**
2529. **Du Führer von des Freund's Kamelen
Halt' an und komm ins Standquartier,
Denn die Geduld, die schöne, mangelt
Aus Sehnsucht nach der Schönheit mir!**
2530. **Lass, o mein Herz, die Klage fallen,
Die dir der Trennung Nacht erpresst,
Zum Dank', dass des Genusses Morgen
Den Vorhang wieder steigen lässt.**
2531. **Komm, denn den Vorhang meines Auges,
Wie Rosen rot und siebenfach,
Benützte ich um auszusmücken
Der Wahngelbde Werkgemach.**
2532. **Und weil der Freund den Frieden wünschet
Und die Vergebung will erlehen,
Kann man die Pein des Nebenbuhlers
In jeder Lage übersehen.**
2533. **Mir wohnt in dem beengten Herzen
Das Wahnbild deines Mundes nur;
O folgte Niemand doch, mir ähnlich,
Der Wahngelbde eitler Spur!**
2534. **Ermordet liegt, durch deine Liebe
Hafis, der Fremdling hier; allein
Kommst du vorbei an meinem Grabe,
So soll mein Blut gerecht dir sein!**

غزل 304

2535. دارای جهان نصرت دین خسرو کامل
یحیی بن مظفر ملک عالم عادل
2536. ای درگه اسلام پناه تو گشاده
بر روی زمین روزنه جان و در دل
2537. تعظیم تو بر جان و خرد واجب و لازم
انعام تو بر کون و مکان فیض و شامل
2538. روز ازل از کلک تو یک قطره سیاهی
بر روی مه افتاد که شد حلّ مسائل
2539. خورشید چو آن خال سیه دید به دل گفت
ای کاش که من بودمی آن هندوی مقبل
2540. شاها فلک از بزم تو در رقص و سماع است
دست طرب از دامن این زمزمه مگسل
2541. می نوش و جهان بخش که از زلف کمندت
شد گردن بدخواه گرفتار سلاسل
2542. دور فلکی یکسره بر منهج عدل است
خوش باش که ظالم نبرد راه به منزل
2543. حافظ قلم شاه جهان مقسم رزق است
از بهر معیشت مکن اندیشه باطل

❧ Ghazel 304 ❧

2535. **Du Weltmonarch, du Glaubenshilfe,
Du Fürst, vollendet ganz und gar,
YAHYA Sohn MOZAFFAR'S, du König,
Gerecht und tätig immerdar!**
2536. **Du, dessen Tron der wahre Glaube
Zur Zufluchtsstätte sich erkor,
Weil er der Welt das Seelenfenster
Erschlossen und das Herzenstor;**
2537. **Es schulden dir Verstand und Seele
Der innigsten Verehrung Schuld,
Und über Zeit und über Räume
Ergießt sich deine hohe Huld.**
2538. **Ein schwarzer Tropfen deines Rohres
Fiel schon von aller Ewigkeit
Hin auf das Angesicht des Mondes
Und löste aller Fragen Streit.**
2539. **Und als die Sonne dann erblickte
Das schwarze Mal, sprach sie zu sich:
*„O fügte es doch Gott, und wäre
Der glückbeteilte Inder ich!“***
2540. **Der Himmel hüpfet und tanzt, o König,
Blickt er auf dein Gelage hin:
D'rum wolle du die Hand der Freude
Dem Saum des Jubels nicht entzieh'n.**
2541. **Verschenk' beim Weingenuss die Erde,
Da deine Locke immerdar
Um jedes Übelwollers Nacken
Als Kette fest geschlungen war.**
2542. **Es kreist der Himmel unablässig
Auf des gerechten Handelns Bahn;
Glückauf! Wer Ungerechtes übet,
Kommt nimmermehr am Ziele an.**
2543. **Hafis, am Tor des Weltmonarchen
Ist's, wo die Nahrung man verteilt,
D'rum werde von der eitlen Sorge
Für deinen Unterhalt geheilt!**

غزل 305

2544. به وقت گل شدم از توبه شراب خجل
که کس مباد ز کردار ناصواب خجل
2545. صلاح ما همه دام رهست و من زین بحث
نیم ز شاهد و ساقی به هیچ باب خجل
2546. بود که یار فرنجد ز ما به خلق کریم
که از سؤال ملولیم و از جواب خجل
2547. ز خون که رفت شب دوش از سراچه چشم
شدیم در نظر رهروان خواب خجل
2548. رواست نرگس مست ار فکند سر در پیش
که شد ز شیوه آن چشم پر عتاب خجل
2549. توئی که خوبتری ز آفتاب و شکر خدا
که نیستم ز تو در روی آفتاب خجل
2550. حجاب ظلمت از آن بست آب خضر که گشت
ز شعر حافظ و آن طبع همچو آب خجل

❧ Ghazel 305 ❧

2544. Ich schäme mich, dass ich dem Weine
Zur Zeit der Rosen hab' entsagt:
Mög' Niemand sich zu schämen haben,
Weil Unrecht er zu tun gewagt!
2545. Als Fallstrick auf der Bahn der Liebe
Erweist meine Tugend sich,
D'rum schäm' ich vor dem holden Schenken
In keinem Anbetrachte mich.
2546. Es wird vielleicht der Freund aus Milde
Nicht fragen, ob gesündigt ich,
Denn es betrübte mich die Frage
Und einer Antwort schämt' ich mich.
2547. Des Blut's, das gestern Nachts geflossen
Aus meines Auges kleinem Haus,
Muss ich mich vor den Träumen schämen,
Die wandeln durch der Nächte Graus
2548. Wohl hält die trunkene Narzisse
Mit vollem Grund gesenkt das Haupt:
Vor jenem vorwurfsvollen Auge
Ist sich zu schämen ihr erlaubt.
2549. Weit schöner als die Sonne bist du
Und Dank sei Gott gezollt dafür,
Dass ich im Angesicht der Sonne
Mich nimmer schämen darf vor dir.
2550. Es hüllet in des Dunkels Schleier
Sich stets nur deshalb CHISER'S Quell',
Weil er sich vor Hafisen schämet
Und diesem Lied, wie Wasser hell.

غزل 306

- 2551 اگر به کوی تو باشد مرا مجال وصول
رسد به دولت وصل تو کار من به اصول
- 2552 قرار برده ز من آن دو نرگس رعنا
فراغ برده ز من آن دو جادوی مکحول
- 2553 چو بر در تو من بی نوای بی زر و زور
به هیچ باب ندارم ره خروج و دخول
- 2554 کجا روم چه کنم چاره از کجا جویم
که گشته ام ز غم و جور روزگار ملول
- 2555 من شکسته بدحال زندگی یابم
در آن زمان که به تیغ غمت شوم مقتول
- 2556 خرابتر ز دل من غم تو جای نیافت
که ساخت در دل تنگم قرارگاه نزول
- 2557 دل از جواهر مهرت چو صیقلی دارد
بود ز زنگ حوادث هر آینه مصقول
- 2558 چه جرم کرده ام ای جان و دل به حضرت تو
که طاعت من بیدل نمی شود مقبول
- 2559 به درد عشق بساز و خموش کن حافظ
رموز عشق مکن فاش پیش اهل عقول

❧ Ghazel 306 ❧

2551. Wird es einst mir möglich werden
Zu betreten deinen Gau,
Wird das Glück bei dir zu weilen
Erst begründen meinen Bau.
2552. Die zwei schönen Hyazinthen
Trugen meine Ruhe fort;
Die geschminkten zwei Narzissen
Stahlen mir des Gleichmut's Hort.
2553. Da an deinem Tor mir Armen,
Der so gold- als kraftlos ist,
Sich kein Ausgangsweg eröffnet
Und kein Eingangsweg erschließt,
2554. Sprich, wo soll ich hin mich wenden,
Helfen mir auf welche Art,
Da die Leiden des Geschickes
Mich verfolgen grausam hart?
2555. Ich, der elende Gebrochene,
Lebe in dem Momente auf,
Wo du mit des Grames Schwerte
Endest meinen Lebenslauf.
2556. Keinen Ort, der wüster wäre
Als mein Inneres, fand der Gram,
D'rum er auch zum Absteigsorte
Mein beklommenes Herz sich nahm.
2557. Da der Wetzstein deiner Liebe
Mir das Herz geglättet hat,
Lässt der Rost der Unglücksfälle
Es gewiss auch rein und glatt.
2558. Was verbrach, o Herz und Seele,
Ich vor deiner Majestät,
Dass du dieses Herzberaubten
Huldigungen hast verschmäht?
2559. Füge dich in Liebesleiden,
Dann verstumme, o Hafis,
Und verberge dem Verstande
Was verhüllt die Liebe ließ.

غزل 307

- 2560 هر نکته ای که گفتم در وصف آن شمائل
هر کو شنید گفتا لله درّ قائل
- 2561 تحصیل عشق و رندی آسان نمود اول
آخر بسوخت جانم در کسب این فضائل
- 2562 حلاج بر سر دار این نکته خوش سراید
از شافعی نپرسند امثال این مسائل
- 2563 گفتم که کی ببخشی بر جان ناتوانم
گفت آن زمان که نبود جان در میانه حائل
- 2564 دل داده ام به یاری شوخی کشی نگاری
مرضیه السّجایا محموده الخصائل
- 2565 در عین گوشه گیری بودم چو چشم مست
واکنون شدم به مستان چون ابروی تو مائل
- 2566 از آب دیده صدره طوفان نوح دیدم
وز لوح سینه نقشت هرگز نگشت زائل
- 2567 ای دوست دست حافظ تعویذ چشم زخمست
یا رب ببینم آن روز در گردنت حمائل

❧ Ghazel 307 ❧

2560. Auf alles, was ich Zartes sagte
Zu jener Reize Preise,
Erwiederte, wer es vernommen:
„Gott lohn's auf jede Weise!“
2561. Die Liebe und die Kunst des Zechens,
Die Anfangs leicht geschienen,
Verbrannten endlich meine Seele,
Die heiß gestrebt nach ihnen.
2562. Man hört vom Dache eines Hauses
Den Wollkrämpler (HALLAJ) singen;
Erkundigt Euch beim SCHAFFITEN
Doch nicht nach solchen Dingen!
2563. Ich sprach: *„Wann wird die schwache Seele
Erbarmen bei dir finden?“*
Er sprach: *„Wann einst die Scheidewände
Der Seelen werden schwinden.“*
2564. Ein Freund, ein Schelm, ein holder, zarter
War's, dem das Herz ich weihte,
Und der gar schöner innerer Gaben
Und äußerer sich erfreute.
2565. Ich war, wie dein beraushtes Auge,
In Winkeln nur zu schauen,
Nun neig' ich mich zu den Berauschten,
Gleich deinen eigenen Brauen.
2566. Die Sintflut hab' ich hundert Male
Im Augennass gefunden,
Doch ohne dass vom Blatt des Busens
Dein Bildnis wär' verschwunden.
2567. O Freund, es schützt die Hand Hafisens
Vor Blicken, die verwunden:
Wann wird sie, Herr, um deinen Nacken
Als Amulet gebunden?

غزل 308

2568. ای رخت چون خلد و لعلت سلسبیل
سلسبیلت کرده جان و دل سبیل
2569. سبز پوشان خطت بر گرد لب
همچو مورانند گرد سلسبیل
2570. ناوک چشم تو در هر گوشه ای
همچو من افتاده دارد صد قتیل
2571. یارب این آتش که در جان من است
سرد کن زانسان که کردی بر خلیل
2572. من نمی یابم مجال ای دوستان
گرچه دارد او جمالی بس جمیل
2573. پای ما لنگست و منزل بس دراز
دست ما کوتاه و خرما بر نخیل
2574. حافظ از سرپنجه عشق نگار
همچو مور افتاده شد در پای پیل
2575. شاه عالم را بقا و عزّ و ناز
باد و هر چیزی که باشد زین قبیل

❧ Ghazel 308 ❧

2568. **O du, mit Wangen, schön wie Eden
Und Lippen gleich dem SALSABIEL!
Der SALSABIEL setzt dir zu Liebe
So Herz als Seele auf das Spiel.**
2569. **Der junge Flaum um deine Lippe,
Gehüllt in grünliches Gewand,
Ist einer Schaar von Ämsen ähnlich
Rings um des SALSABIELES Rand.**
2570. **Die Pfeile deines Auges haben
Bereits in jedem Winkel dir
Wohl hundert Leichen schon geopfert,
Die alle fielen, ähnlich mir.**
2571. **O kühle, Herr, das helle Feuer,
Das stets die Seele mir durchwühlt,
Auf gleiche Art wie du für Jenen,
Den Freund du nanntest, es gekühlt!**
2572. **Ich finde nicht in mir, o Freunde,
Die Kraft um Ihm zu widerstehen,
Denn Er ist im Besitz von Reizen,
Die reizender man nie gesehen.**
2573. **Lahm ist mein Fuß und von dem Ziele
Trennt mich ein himmelweiter Raum;
Kurz ist mein Arm und lockend winket
Die Dattel auf dem Dattelbaum.**
2574. **Hafis der, durch die Macht der Liebe
Zum holden Lieblich, ward besiegt,
Gleicht einer Ämse, die zu Füßen
Des mächtigen Elefanten liegt.**
2575. **Dem Könige der Welt sei Dauer,
Glück und Zufriedenheit beschert;
Sammt allen Gütern dieser Gattung,
Die er sich wünschet und begehrt!**

غزل 309

- 2576 عشق بازی و جوانی و شراب لعل فام
مجلس انس و حریف همدم و شرب مدام
- 2577 ساقی شکردهان و مطرب شیرین سخن
همنشینی نیک کردار و ندیمی نیکنام
- 2578 شاهدی از لطف و پاکی رشک آب زندگی
دلبری در حسن و خوبی غیرت ماه تمام
- 2579 بزگاهی دلنشان چون قصر فردوس برین
گلشنی پیرامش چون روضه دارالسلام
- 2580 صف نشینان نیکخواه و پیشکاران با ادب
دوستاناران صاحب اسرار و حریفان دوستکام
- 2581 باده گلرنگ تلخ تیز خوشخوار سبک
نقلش از لعل نگار و نقلش از یاقوت خام
- 2582 غمزه ساقی به یغمای خرد آهخته تیغ
زلف جانان از برای صید دل گسترده دام
- 2583 نکته دانی بذله گو چون حافظ شیرین سخن
بخشش آموزی جهان افروز چون حاجی قوام
- 2584 هر که این عشرت نخواهد خوشدلی بر وی تباه
وآنکه این مجلس نجوید زندگی بر وی حرام

2576. **Liebesspiele, jugendliche Reize,
Wein, an Farbe dem Rubine gleichend,
Traute Kränzchen, gleichgesinnte Zecher,
Eine Trinklust, nie ihr Ziel erreichend;**
2577. **Holde Schenken mit dem Zuckermunde,
Frohe Sänger, süß zu sprechen wissend,
Tischgenossen redlichen Gemütes,
Lautere Freunde, guten Ruf's genießend.**
2578. **Ein Geliebter der durch Mild und Reinheit
Selbst den Lebensquell zum Neid bewegte
Und ein Herzensräuber, dessen Schönheit
Selbst des Vollmond's Eifersucht erregte.**
2579. **Ein Gelag das jedes Herz erfreuet,
Wie ein Köschke im hohen Paradiese,
Rings umhegt von einer Rosenlaube,
Wie des Heilgebäudes Gartenwiese;**
2580. **Eine Reihe gutgesinnter Gäste,
Feine Männer auf den Ehrenplätzen,
Freunde die Geheimes treu bewahren,
Zechgesellen, die die Freunde schätzen;**
2581. **Wein, so rot wie Rosen, kräftig, bitter
Und verdaut mit Leichtigkeit und Schnelle,
Dem, als Kost, sich der Rubin des Holden
Und der Onyx, der da schwätzt geselle;**
2582. **Schenkenwimpern, die die Schwerter zücken
Und zur Beute die Vernunft verlangen,
Schöne Locken, die als Netze dienen,
Um die Herzen schlau darin zu fangen;**
2583. **Ein gar feiner, launiger Geselle,
Wie Hafis, der süße Lieder singet,
Und ein Edler der verzeihen lehret,
Wie GHAWAM, des Geistesfackeln schwinget;**
2584. **Wer sich solchen Umgang nicht verlanget,
Dessen Lust soll sich in Leid verkehren,
Wer nach solchem Hochgenuss nicht strebet,
Dessen Leben soll nicht länger währen!**

غزل 310

- 2585 مرحبا طایر فرّخ پی فرخنده پیام
خیر مقدم چه خبر دوست کج راه کدام
- 2586 یارب این قافله را لطف ازل بدرقه باد
که ازو خصم به دام آمد و معشوقه به کام
- 2587 ماجرای من و معشوق مرا پایان نیست
هر چه آغاز ندارد نپذیرد انجام
- 2588 گل ز حد برد تنعم نفسی رخ بنما
سرو می نازد و خوش نیست خدا را بخرام
- 2589 زلف دلدار چو زنار همی فرماید
برو ای شیخ که شد بر تن ما خرقه حرام
- 2590 مرغ روحم که همی زد ز سر سدره صفیر
عاقبت دانه خال تو فکندش در دام
- 2591 چشم بیمار مرا خواب نه در خور باشد
مَنْ لَهُ یَقْتُلُ دَاءَ دَنْفِ کَیْفَ یَنَامُ
- 2592 تو ترحم نکنی بر من مخلص گفتم
ذاک دعوی و ها أنت و تلک الاّیام
- 2593 حافظ از میل به ابروی تو دارد شاید
جای در گوشه محراب کنند اهل کلام

2585. Sei begrüßet, Vogel du des Glückes,
Du, der stets als Freudenbote erscheint,
Sei willkommen! Welche Kunde bringst du,
Wohin willst du? Führt der Weg zum Freund?
2586. Herr! Es leite diese Karawane
Deine Huld, die ewige, ans Ziel,
Weil durch sie das Liebchen glücklich wurde
Und der Gegner in die Schlinge fiel.
2587. Zwischen mir und zwischen dem Geliebten
Endet nie der zänkische Verkehr:
Denn was keinen Anfang hat genommen,
Das gelangt auch nie zum Ende mehr.
2588. Allzu stolz geberdet sich die Rose,
Lass denn gnädig du die Wange schauen!
Unschön ist die Haltung der Zypresse:
Schreite du denn zierlich durch die Auen!
2589. Weil des Holden SONNAR-gleiche Locke
Es gebieterisch von mir begehrt,
Nun so ziehe ruhig fort, o Meister:
Eine Kutte bleibt mir streng verwehrt.
2590. Meinen Geist, den Vogel, dessen Lieder
Man von SIDRA'S hohem Wipfel hört,
Hat das Körnchen deines Males endlich
In das Netz gelockt und schlau betört.
2591. Meinem Auge, dem nur Blut entträufet,
Ist der Trost des Schlummers nicht gewährt,
Wen ein Schmerz, ein tötender, befallen
Hat des Schlafes Wohltat stets entbehrt.
2592. Dass du meiner niemals dich erbarmest,
Hab' ich Herzberaubter dir gesagt,
Auch behaupt' ich's, und die Zeit wird kommen,
Wo dich reut, was du zu tun gewagt.
2593. Wenn Hafis zu deinen holden Brauen
Hin sich neigt, so tut er wohl daran,
Denn es siedeln die beredten Männer
In dem Winkel sich des Altar's an.

غزل 311

2594. عاشق روی جوانی خوش نو خواسته ام
وز خدا دولت این غم به دعا خواسته ام
2595. عاشق و رند و نظر بازم و می گویم فاش
تا بدانی که به چندین هنر آراسته ام
2596. شرمم از خرقه آلوده خود می آید
که براو وصله به صد شعبده پیراسته ام
2597. خوش بسوز از غمش ای شمع که اینک من نیز
هم بدین کار کمر بسته و برخاسته ام
2598. با چنین حیرتم از دست بشد صرفه کار
در غم افزوده ام آنچه از دل و جان کاسته ام
2599. همچو حافظ به خرابات روم جامه قبا
بو که در برکشد آن دلبر نوخواسته ام

❧ Ghazel 311 ❧

2594. Ich lieb' einen reizenden Jungen,
Der neu erst erblühte zum Leben
Und flehte zu Gott im Gebete,
Die Lust dieses Gram's mir zu geben.
2595. Ich liebe und zeche und äugle
Und will es vor Niemand verschweigen;
D'rum wisse auch du es: mir seien
So zahlreiche Tugenden eigen.
2596. Mir treibt die besudelte Kutte
Die Röte der Scham auf die Wangen,
Indem ich durch hundertlei Künste
Die Kutte mit Lappen behangen.
2597. Hoch brenne dein Licht, durch den Kummer,
Den Er dir geschaffen, o Kerze!
Sieh, ich auch stand auf, mich umgürtend
Zu einem ganz ähnlichen Schmerze.
2598. Bei solchem Erstaunen der Liebe
Ist aller Gewinn mir entronnen;
An Herz und an Seele verlor ich
Das, was ich an Kummer gewonnen.
2599. Ich will, wie Hafis, in die Schenke
Zerschlitzten Gewand's, mich begeben:
Dann herzt mich vielleicht jener Holde,
Der neu erst erblühte zum Leben.

غزل 312

2600. بشرى إذا السلامه حلت بدي سلم
لله حمد معترف غايه النعم
2601. آن خوش خبر کجاست که این فتح مزده داد
تا جان فشانمش چو زر و سیم در قدم
2602. از بازگشت شاه درین طرفه منزلست
آهنگ خصم او به سراپرده عدم
2603. پیمان شکن هر آینه گردد شکسته حال
إِنَّ الْعَهْدَ عِنْدَ مَلِكٍ النَّهْيَ ذَمِّم
2604. می جست از سحاب امل رحمتی ولی
جز دیده اش معاینه بیرون نداد نم
2605. در نیل غم فتاد سپهرش به طنز گفت
الآن قد ندمت و ما ينفع الندم
2606. ساقی چو یار مهرخ و از اهل راز بود
حافظ بخورد باده و شیخ و فقیه هم

2600. **O der frohen Botschaft! Heil und Segen
Stieg nunmehr auf SU SELEM herab;
Wer die Größe dieser Huld erkannte,
Lobt und preist den Schöpfer, der sie gab.**
2601. **Doch wo weilt der Bote, der durch Kunde
Solchem Sieges uns so hoch erfreut?
Denn zu Füßen streue ich ihm die Seele,
Wie man sonst nur Gold und Silber streut.**
2602. **Wie so günstig Alles sich gestaltet,
Weil nunmehr zurück der König kam
Und sein Widersacher eine Reise
Nach dem Zelt des Nichtseins unternahm!**
2603. **Wer ein Bündnis brach, der wird erfahren,
Wie in Baldem auch sein Glück zerbricht;
Ist doch die Erfüllung der Verträge
Dem Verständigen eine Glaubenspflicht.**
2604. **Er beehrte von der Hoffnungswolke
Einen Regen der Barmherzigkeit,
Aber nur aus seinem eigenen Auge
Träufelte die klare Feuchtigkeit;**
2605. **Und er stürzte in den NIL des Grames
Und der Himmel sprach zu ihm mit Hohn:
*„Du bereuest in diesem Augenblicke,
Doch zu spät kommt deine Reue schon.“***
2606. **Weil der Schenke ein Mondgesicht
Und ein Geheimnisträger war,
So haben Hafis, Scheikh und Rechtsgelehrte
Alle den Weinbecher ausgeleert, klar.***

غزل 313

- 2607 باز آی ساقیا که هواخواه خدمتم
مشتاق بندگی و دعا گوی دولتم
- 2608 زانجا که فیض جام سعادت فروغ توست
بیرون شدی نمای ز ظلمات حیرتم
- 2609 هر چند غرق بحر گناهم ز صد جهت
تا آشنای عشق شدم ز اهل رحمت
- 2610 عیبم مکن به رندی و بدنامی ای حکیم
کاین بود سرنوشت ز دیوان قسمتم
- 2611 می خور که عاشقی نه به کسب است و اختیار
این موهبت رسید ز میراث فطرت
- 2612 من کز وطن سفر نگزیدم به عمر خویش
در عشق دیدن تو هواخواه غربتم
- 2613 دریا و کوه در ره و من خسته و ضعیف
ای خضر پی خجسته مدد کن به همت
- 2614 دورم به صورت از در دولت سرای تو
لیکن به جان و دل ز مقیمان حضرت
- 2615 حافظ به پیش چشم تو خواهد سپرد جان
در این خیالم از بدهد عمر مهلت

2607. Kehre wieder heim, o Schenke,
Da ich gern im Dienst dir stehe,
Mich nach deiner Knechtschaft sehne
Und um Glück für dich nur flehe!
2608. Dort, wo dein beglückter Becher
Überläuft aus vollem Rande,
Lehre du heraus mich treten
Aus des Staunens finsterem Lande!
2609. Zwar ins Meer der Sünden ward ich
Eingetaucht aus hundert Gründen,
Doch die Liebe lernte ich kennen
Und Erbarmung werd ich finden.
2610. Schielt nicht, Rechtsfreund, weil durch Zechen
Mir ein übler Ruf geblieben,
Stand's im Buche meines Loses
Doch als Aufschrift so geschrieben!
2611. Trinke Wein! Es kommt die Liebe
Ohne Wahl und ohne Streben:
Als ein angebornes Erbteil
Ward mir dies Geschenk gegeben.
2612. Ich, der durch die Zeit des Lebens
Nie verließ der Heimat Gauen,
Sehne nun mich nach der Fremde,
Bloß aus Liebe dich zu schauen.
2613. Meer und Berg liegt mir im Wege
Und es schwächt mich meine Wunde:
CHISER, der du Segen bringest,
Steh' mir bei, dass ich gesunde!
2614. Zwar im Bild von dir geschieden,
Dir, des Glückes Zufluchtsorte,
Weil ich doch im Geist und Herzen
Immerdar an deiner Pforte.
2615. Seinen Geist vor deinem Auge
Sehnt Hafis sich aufzugeben!
Und dies wahn' ich zu erreichen,
Friste ich nur erst mein Leben.

غزل 314

- 2616 دوش بیماری چشم تو ببرد از دستم
لیکن از لطف لب صورت جان می بستم
- 2617 عشق من با خط مشکین تو امروزی نیست
دیرگاهست کزین جام هلالی مستم
- 2618 از ثبات خودم این نکته خوش آمد که به جور
در سرکوی تو از پای طلب ننشستم
- 2619 عاقبت چشم مدار از من میخانه نشین
که دم از خدمت رندان زده ام تا هستم
- 2620 در ره عشق از آن سوی فنا صد خطرست
تا نگوئی که چو عمرم بسر آمد رستم
- 2621 بعد از اینم چه غم از تیر کج انداز حسود
چون به محبوب کمان ابروی خود پیوستم
- 2622 بوسه بر درج عقیق تو حلالست مرا
که به افسوس و جفا مهر وفا نشکستم
- 2623 صنمی لشکریم غارت دل کرد و برفت
آه اگر عاطفت شاه نگیرد دستم
- 2624 رتبت دانش حافظ به فلک بر شده بود
کرد غمخواری شمشاد بلندت پستم

❧ Ghazel 314 ❧

2616. Deines Auges Krankheit raubte
Mir die Sinne gestern Nacht,
Doch die Anmut deiner Lippe
Hat sie mir zurückgebracht.
2617. Deinen Flaum, den moschusgleichen
Liebe ich nicht erst seit heut';
Dieses Neumondglas berauschet
Mich bereits seit langer Zeit.
2618. Meinen festen Sinn belobe ich,
Weil, bist du auch hart und rauh,
Doch mein Fuß nie müde geworden
Aufzusuchen deinen Gau.
2619. Hoffe nicht, dass ich gesunde,
Ich, der stets in Schenken weilt;
Zechern - sagte ich - will ich dienen,
Bis der Tod mich einst ereilt.
2620. Hundert Fährlichkeiten drohen
Jenseits auf der Liebe Bahn;
Sage nicht: „*Mein Leben endet
Und geborgen bin ich dann.*“
2621. Künftig kümmert mich kein Neider,
Der mit Marterpfeilen naht;
Bin ich doch bei dem Geliebten,
Der da Bogenbrauen hat.
2622. Küsse auf dein Onyxkästchen
Sind wohl nimmer mir verwehrt,
Denn die Lieb' und Treue ließ ich,
Warst du hart auch, unversehrt.
2623. Ein gar kriegerischer Götze
Plünderte mein Herz, und schwand;
Wehe, fasst des König's Gnade
Mich nicht hilfreich bei der Hand!
2624. Bis zum Himmel hebt Hafisen's
Stufe der Gelehrtheit sich,
Doch der Gram, den du mir schaffest,
Hoher Buchs! erniedrigt mich.

غزل 315

- 2625 بغیر از آنکه بشد دین و دانش از دستم
بیا بگو که ز عشقت چه طرف بربستم
- 2626 اگرچه خرم خرمم غم تو داد به باد
به خاک پای عزیزت که عهد نشکستم
- 2627 چو ذره گرچه حقیرم بین به دولت عشق
که در هوای رخت چون به مهر پیوستم
- 2628 بیار باده که عمریست تا من از سر امن
به کنج عافیت از بهر عیش نشستم
- 2629 اگر ز مردم هشیاری ای نصیحت گو
سخن به خاک میفکن چرا که من مستم
- 2630 چگونه سر ز خجالت برآورم بر دوست
که خدمتی بسزا برنیامد از دستم
- 2631 بسوخت حافظ و آن یار دلنواز نگفت
که مرهمی بفرستم که خاطرش خستم

❧ Ghazel 315 ❧

2625. Außer dass sich Glaub' und Einsicht
Los von meiner Hand gemacht,
Komm und sag', ob deine Liebe
Andern Vorteil mir gebracht?
2626. Zwar, die Garbe meines Lebens
Ward, durch Gram, des Windes Raub,
Doch beteur' ich meine Treue
Dir bei deiner Füße Staub.
2627. Nichtig bin ich, gleich Atomen,
Doch das Glück der Liebe trug
In der Lust nach deiner Wange,
Bis zur Sonne meinen Flug.
2628. Bringe Wein, weil eines Lebens
Lange Frist bereits verfloss,
Seit ich in des Heiles Ecke
Keiner sicheren Lust genoss.
2629. Hast du dir, o Raterteiler,
Nüchtern stets bewahrt den Sinn,
O so wirf kein Wort zu Boden,
Weil ich ein Berauschter bin.
2630. Wie erhebe ich zum Freunde
Dieses Haupt, gebeugt von Scham,
Da kein Dienst noch, Seiner würdig,
Jemals aus der Hand mir kam?
2631. Schon verbrennt Hafis, doch jener
Holde Freund sprach nimmer noch:
*„Senden will ich ihm ein Pflaster,
Schlug ich ihm die Wunde doch!“*

غزل 316

- 2632 زلف بر باد مده تا ندهی بر بادم
ناز بنیاد مکن تا نکنی بنیادم
- 2633 می مخور با همه کس تا نخورم خون جگر
سر مکش تا نکشد سر به فلک فریادم
- 2634 زلف را حلقه مکن تا نکنی در بندم
طرّه را تاب مده تا ندهی بر بادم
- 2635 یار بیگانه مشو تا نبیری از خویشم
غم اغیار مخور تا نکنی ناشادم
- 2636 رخ برافروز که فارغ کنی از برگ گلم
قد برافراز که از سرو کنی آزادم
- 2637 شمع هر جمع مشو ورنه بسوزی ما را
یاد هر قوم مکن تا نروی از یادم
- 2638 شهره شهر مشو تا ننهیم سر در کوه
شور شیرین منما تا نکنی فرهادم
- 2639 رحم کن بر من مسکین و به فریادم رس
تا به خاک در آصف نرسد فریادم
- 2640 حافظ از جور تو حاشا که بگرداند روی
من از آن روز که در بند توام آزادم

❧ Ghazel 316 ❧

2632. Überlass die Locke nicht dem Winde,
Weil du mich dem Wind sonst überliebest;
Unternimm den Bau nicht des Gekoses,
Weil du meinen Bau sonst niederrissest.
2633. Trink nicht Wein in Anderer Gesellschaft,
Denn sonst würde Herzblut mein Getränke;
Denke nicht an alle Stammgenossen,
Dass ich deiner künftighin gedenke.
2634. Lass dein Haar sich nicht zu Ringen formen,
Dass du mich nicht anzuketten strebest;
Gib dem Antlitz nicht des Wassers Schimmer,
Dass du nicht dem Wind mich übergebest.
2635. Werde nicht zum Freunde Unbekannter,
Weil du sonst mich von mir selber scheidest;
Kümm're dich um Anderer Leiden nimmer,
Weil du sonst mir jede Lust verleidest.
2636. Lass die Wange hell im Feuer glühen
Und du machst auf Rosen mich vergessen,
Lass empor den schlanken Wuchs sich heben
Und du machst mich frei von den Zypressen.
2637. Werde nicht zur Kerze jeden Saales,
Dass du mich nicht gar verbrenn'st am Ende;
Wende nicht das Haupt, dass meine Klage
Nicht empor ihr Haupt zum Himmel sende.
2638. Suche nicht Berühmtheit in den Städten,
Denn du machst mich sonst durch Berge streichen;
Sei nicht spröde, wie SCHIRIN gewesen,
Denn du machst mich sonst FARHADEN gleichen.
2639. Habe Mitleid mit mir armen Manne
Und erschein', wenn Hilfe ich verlange,
Dass mein lauter Hilferuf nicht etwa
Bis zum Türstaub des ASSEF'S gelange!
2640. Hafis ist Keiner, der abwendet - Gott bewahre! -
Wegen deinen Leiden dir sein Gesicht:
Seit ich gefesselt durch deine Liebe,
Fühle ich mich frei und klage mich nicht.*

غزل 317

- 2641 فاش می گویم و از گفته خود دلشادم
- بنده عشقم و از هر دو جهان آزادم
- 2642 طایر گلشن قدسم چه دهم شرح فراق
- که درین دامگه حادثه چون افتادم
- 2643 من ملک بودم و فردوس برین جایم بود
- آدم آورد درین دیر خراب آبادم
- 2644 سایه طوبی و دلجوئی حور و لب حوض
- به هوای سرکوی تو برفت از یادم
- 2645 نیست بر لوح دلم جز الف قامت دوست
- چه کنم حرف دگر یاد نداد استادم
- 2646 کوکب بخت مرا هیچ منجم نشناخت
- یا رب از مادر گیتی به چه طالع زادم
- 2647 تا شدم حلقه به گوش در میخانه عشق
- هر دم آید غمی از نو به مبارک بادم
- 2648 می خورد خون دلم مردمک دیده سزاست
- که چرا دل به جگر گوشه مردم دادم
- 2649 پاک کن چهره حافظ به سر زلف ز اشک
- ورنه این سیل دمادم ببرد بنیادم

❧ Ghazel 317 ❧

2641. Ich sprech' es offen aus vor Allen
Und was ich sprach, macht mich zufrieden:
*„Ich bin der Liebe Knecht; es fesselt
Kein Jenseits mich und kein Hienieden.“*
2642. Ein Vogel bin ich heiliger Haine;
Erklär' ich dir der Trennung Bangen,
Und wie ich den Begebenheiten
Ins aufgestellte Netz gegangen?
2643. Ein König war ich und bewohnte
Erhabene Paradiesesauen;
Mich brachte ADAM in dies Kloster,
Wo nur Ruinen sind zu schauen.
2644. Doch TUBA'S Schatten, holde HURIS
Und Teiche mit beblütem Rande
Sind aus dem Sinne mir entschwunden
In Lust nach deinem Heimatlande.
2645. Nur das ALEF des Freundeswuchses
Erscheint auf meines Herzens Blatte;
Was soll ich tun, da mich der Meister
Kein Zeichen sonst gelehret hatte?
2646. Kein Astrolog hat noch ergründet,
Ob mich mein Stern zum Glück erkoren;
Herr, unter welchem Sternenbilde
Hat Mutter Erde mich geboren?
2647. Seit, Sklaven ähnlich, ich im Ohre
Der Liebesschenke Torring trage,
Muss stets ein neuer Gram erscheinen,
Der spottend: *„Wohl bekomm' es!“* sage.
2648. Mein Herzblut trinkt das Augenmännchen
Und das mit Recht, wird Jeder denken;
Musst' an der Männer Herzenswinkel
Ich selber denn das Herz verschenken?
2649. Mit deiner Locke wisch Hafisen
Die Tränen aus dem Angesichte,
Auf dass ihr Strom nicht unaufhaltsam
Den Lebensbau zu Grunde richte.

غزل 318

2650. مرا می بینی و هر دم زیادت می کنی دردم
تورا می بینم و میلیم زیادت می شود هر دم
2651. به سامانم نمی پرسی نمی دانم چه سر داری
به درمانم نمی کوشی نمی دانی مگر دردم
2652. نه راهست این که بگذاری مرا بر خاک و بگریزی
گذاری آر و بازم پرس تا خاک رهت گردم
2653. ندارم دستت از دامن بجز در خاک و آندم هم
که بر خاکم روان گردی بگیرد دامنم گردم
2654. فرو رفت از غم عشقت دمم دم میدهی تا کی
دمار از من برآوردی نمی گوئی برآوردم
2655. شبی دل را به تاریکی ز زلفت باز می جستم
رخت می دیدم و جامی هلالی باز می خوردم
2656. کشیدم در برت ناگاه و شد در تاب گیسویت
نهادم بر لب لب را و جان و دل فدا کردم
2657. تو خوش می باش با حافظ برو گو خصم جان میده
چو گرمی از تو می بینم چه باک از خصم دم سردم

2650. Du blickst auf mich, und meine Leiden
Vermehrst du augenblicklich mir.
Ich blick' auf dich, und augenblicklich
Vermehrt sich meine Lust nach dir.
2651. Du fragst nicht nach, wie es mir gehe?
Was hast du denn im Sinne? sprich!
Du mühest dich nicht um meine Heilung:
Wie? Weißt du denn nicht leidend mich?
2652. Ist's Recht, mich in den Staub zu schleudern?
Und dann vorbei zu gehen an mir?
O komm' und frage wie's mir gehe!
Dann werde ich zum Wegstaub dir.
2653. Ich lasse deinen Saum nicht fahren
Als nur im Grabe und auch dann
Hängt - kommst am Grabe du vorüber -
Mein Staub sich deinem Saume an.
2654. Dein Liebesgram hemmt mir den Atem:
Sprich, bis wie lang betörst du mich?
Du ließest mich zu Grunde gehen
Und sagest nicht: „*Erhole dich!*“
2655. Ich forderte von deiner Locke
Zur Nachtzeit einst mein Herz zurück,
Da sah ich dein Gesicht und schlürfte
Aus deines Mundes Glas das Glück.
2656. Flugs zog ich dich an meinen Busen,
Da kräuselte sich hold dein Haar
Und meine Lippe an der deinen,
Bracht' ich dir Herz und Seele dar.
2657. Sei du nur freundlich mit Hafisen,
Mag dann der Feind erblassen auch,
Wenn nur bei dir ich Wärme finde,
Was liegt am kalten Feindeshauch?

غزل 319

- 2658 سالها پیروی مذهب زندان کردم
تا به فتوی خرد حرص به زندان کردم
- 2659 من به سر منزل عنقا نه به خود بردم راه
قطع این مرحله با مرغ سلیمان کردم
- 2660 سایه ای بر دل ریشم فکن ای گنج روان
که من این خانه به سودای تو ویران کردم
- 2661 توبه کردم که نبوسم لب ساقی و کنون
می گزم لب که چرا گوش به نادان کردم
- 2662 در خلاف آمد عادت بطلب کام که من
کسب جمعیت از آن زلف پریشان کردم
- 2663 نقش مستوری و مستی نه به دست من و توست
آنچه سلطان ازل گفت بکن آن کردم
- 2664 دارم از لطف ازل جنت فردوس طمع
گرچه دربانی میخانه فراوان کردم
- 2665 این که پیرانه سرم صحبت یوسف بنواخت
اجر صبریست که در کلبه احزان کردم
- 2666 صبح خیزی و سلامت طلبی چون حافظ
هر چه کردم همه از دولت قرآن کردم
- 2667 گر به دیوان غزل صدر نشینم چه عجب
سالها بندگی صاحب دیوان کردم

2658. **Jahrelang folgt' ich dem Pfade
Zechender Gesellen hier,
Bis ich, auf's FETWA der Weisheit
Eingekerkert die Begier.**
2659. **Nach ANKA'S entfernter Stätte
Ging ich nicht auf eigenes Glück;
Mit des weisen König's Vogel
Legt' ich diese Bahn zurück.**
2660. **Schatz der Wünsche! Deinen Schatten
Wirf auf's Herz, das wunde, mir,
Denn dies Haus hab' ich verwüstet
In der Leidenschaft zu dir.**
2661. **Schenkenlippen nicht zu küssen,
Nahm ich mir gar reuig vor;
Nun zerbeiße ich mir die Lippe,
Weil ich Toren lieb mein Ohr.**
2662. **Suche nur bei Gegensätzen
Die Erfüllung; denn, fürwahr,
Sammlung des Gemütes fand ich
Nur durch jenes wirre Haar.**
2663. **Sich enthalten, sich berauschen
Hängt nicht von uns Beiden ab:
Ich gehorchte dem Befehle
Den der ewige Fürst mir gab.**
2664. **Durch die ewige Gnade hoffe ich,
Einzugehen ins Paradies,
Wenn ich auch als Schenkenpfortner
Mich gar häufig brauchen ließ.**
2665. **Wenn ich, alter Mann, genossen
JOSEPH'S teurer Gegenwart,
War's , weil ich im Trauerstübchen
So geduldig ausgeharrt.**
2666. **Lass den ersten Strahl dich wecken,
Suchend, wie Hafis, das Heil,
Denn an Allem was ich wirkte,
Hat das Glück des Koran's Teil.**
2667. **Sitz' ich auf des Lieder-Diwan's
Ehrenplatz, was wundert's dich?
Diente doch durch viele Jahre
Einem Herrn des Diwan's ich.**

غزل 320

- 2668 دیشب به سیل اشک ره خواب می زدم
نقشی به یاد خطّ تو بر آب می زدم
- 2669 ابروی یار در نظر و خرقه سوخته
جامی به یاد گوشه محراب می زدم
- 2670 هر مرغ فکر کز سر شاخ سخن بجست
بازش ز طره تو به مضراب می زدم
- 2671 روی نگار در نظرم جلوه می نمود
وز دور بوسه بر رخ مهتاب می زدم
- 2672 چشمم به روی ساقی و گوشم به قول چنگ
فالی به چشم و گوش درین باب می زدم
- 2673 نقش خیال روی تو تا وقت صبحدم
بر کارگاه دیده بی خواب می زدم
- 2674 ساقی به صوت این غزلم کاسه می گرفت
می گفتم این سرود و می ناب می زدم
- 2675 خوش بود وقت حافظ و فال مراد و کام
بر نام عمر و دولت احباب می زدم

❧ Ghazel 320 ❧

2668. Gestern Nachts lenkt' ich den Strom der Tränen
In des Schlummers Weg und hemmte ihn
Und, des Flaum's gedenkend deiner Lippe,
Malt' auf Wasser ein Gemälde ich hin;
2669. Und des Freundes Braue vor dem Blicke,
Und mit angebranntem Mönchsgewand,
Trank ich auf das Wohl der Altarnische
Einen Becher aus, der vor mir stand.
2670. Und ein jedes Vöglein der Gedanken,
Das vom Lust zweig aufgeflattert war,
Fing ich wieder, da ich sanft es lockte
Mit dem Saitenschwinger, deinem Haar.
2671. Und das Antlitz des Geliebten zeigte
Meinem Blicke sich im Strahlenlicht
Und ich sandte Küsse aus der Ferne
Nach des Mondes hellem Angesicht;
2672. Auf des Schenken Antlitz lag mein Auge,
An dem Klang der Harfe hing mein Ohr
Und dem Auge sagte ich und dem Ohre
Künftig noch ein größeres Glück bevor.
2673. Deines Angesichtes Traumgemälde
Malte ich Nachts bis hin zur Morgenzeit
Auf die Künstlerwerkstatt meines Auges,
Das sich leider nie des Schlaf's erfreut.
2674. Bei den Worten dieses schönen Liedes
Griff der holde Schenke nach dem Glas;
Er begann dies Lied mir nachzusingen
Und ich trank vom reinsten Rebennass.
2675. Fröhlich ging Hafisen's Zeit vorüber
Und ein wunscherfüllendes Geschick
Habe ich d'rum den Freunden auch verkündet
In Bezug auf Leben und auf Glück.

غزل 321

- 2676 هرچند پیر و خسته دل و ناتوان شدم
هرگه که یاد روی تو کردم جوان شدم
- 2677 شکر خدا که هر چه طلب کردم از خدا
بر منتهای همت خود کامران شدم
- 2678 ای گلبن جوان بر دولت بخور که من
در سایه تو بلبل باغ جهان شدم
- 2679 اول ز تحت و فوق وجودم خبر نبود
در مکتب غم تو چنین نکته دان شدم
- 2680 قسمت حوالتیم به خرابات می کند
هرچند کاینچنین شدم و آنچنان شدم
- 2681 آن روز بر دلم در معنی گشوده شد
کز ساکنان درگه پیر مغان شدم
- 2682 در شاهراه دولت سرمد به تخت بخت
با جام می به کام دل دوستان شدم
- 2683 از آن زمان که فتنه چشمت به من رسید
ایمن ز شرّ فتنه آخر زمان شدم
- 2684 من پیر سال و ماه نیم یار بی وفاست
بر من چو عمر می گذرد پیر از آن شدم
- 2685 دوشم نوید داد عنایت که حافظا
باز آ که من به عفو گناهت ضمان شدم

❧ Ghazel 321 ❧

2676. **Obgleich ich alt geworden bin
Und herzkrank und schwach,
So ward ich doch stets wieder jung
Sobald ich von dir sprach.**
2677. **Gottlob, dass noch ein jedes Ding,
Das ich von Gott begehrt,
Wenn ernstlich ich darnach gestrebt,
Mir immer ward gewährt!**
2678. **Genieße, junger Rosenbaum
Des Glückes Frucht, denn ich
Erhob zur Nachtigall der Welt
In deinem Schatten mich!**
2679. **Bekannt war von der Welt mir einst
Kein Buchstabe und kein Laut;
In deines Grames Schule erst
Ward ich damit vertraut.**
2680. **Das Schicksal weiset unbedingt
Mich an die Schenke an,
So sehr dagegen und dafür
Ich auch bisher getan.**
2681. **Seit jenem Tag erschloss sich mir
Des Sinnes hohes Tor,
An dem des Wirtes Wohnhaus ich
Zum Aufenthalt erkor.**
2682. **Am Heerweg ewigen Glückes stieg
Ich auf des Glückes Tron
Und, wie die Freunde es gewünscht,
Mit einem Weinglas schon.**
2683. **Und seit dein Schelmenblick mich traf,
Seit jener frohen Zeit,
Ward ich von jeder Schelmerei
Der künftigen Zeit befreit.**
2684. **Mich macht nicht Jahr und Monat alt,
Der falsche Freund allein
Der, gleich dem Leben mir entflieht,
Gab mir des Alters Schein.**
2685. **Die Huld des Herrn gab gestern Nacht
Die frohe Kunde mir:
Hafis, bereue! für der Schuld
Vergebung bürge ich dir.**

غزل 322

- 2686 خیال نقش تو در کارگاه دیده کشیدم
به صورت تو نگاری ندیدم و نشیدم
- 2687 اگر چه در طلبت هم عنان باد شمالم
به گرد سرو خرامان قامتت نرسیدم
- 2688 امید در شب زلفت به روز عمر نبستم
طمع به دور دهانت ز کام دل بپریدم
- 2689 به شوق چشمه نوشت چه قطره ها که فشاندم
ز لعل باده فروشت چه عشوہ ها که خریدم
- 2690 ز غمزه بر دل ریشم چه تیرها که گشادی
ز غصه بر سر کویت چه بارها که کشیدم
- 2691 ز کوی یار بیار ای نسیم صبح غباری
که بوی خون دل ریش از آن تراب شنیدم
- 2692 گناه چشم سیاه تو بود و گردن دلخواه
که من چو آهوی وحشی ز آدمی برمیدم
- 2693 چو غنچه بر سرم از کوی او گذشت نسیمی
که پرده بر دل خونین به بوی او بدریدم
- 2694 به خاک پای تو سوگند و نور دیده حافظ
که بی رخ تو فروغ از چراغ دیده ندیدم

❧ Ghazel 322 ❧

2686. Auf des Auges Werkstatt malte
Dich mir hold die Phantasie
Und von einem Bild, dir ähnlich,
Hört' ich nie und schaut' es nie.
2687. Mit dem Nordwind um die Wette
Dich verfolgend, kam ich doch
Bis zum Staube der Zypresse
Deines Wuchses nimmer noch.
2688. An des Lebens Tag verzweifeln
Hieß mich deiner Locken Nacht
Und dem Herzenswunsch entsagen
Deines Mundes Herrschermacht.
2689. Wie viel Tropfen schon entlockte
Mir dein Quell, so süß und rein
Und wie täuschte dein Rubin mich,
Der da Handel treibt mit Wein!
2690. Und wie viele Wimpernpfeile
Schossest du auf mein wundes Herz
Und wie trug nach deinem Gaue
Ich so viele Lasten Schmerz!
2691. Bringe mir vom Gau des Freundes
Nur ein Stäubchen, Morgenluft!
Hoffnung gab dem blutigen Herzen
Immer jener Erde Duft.
2692. Nur dein schwarzes Auge klage ich
Und den schönen Nacken an,
Wenn ich, gleich dem scheuen Rehe,
Fliehen muss vor Jedermann.
2693. Wie an Knospen glitt ein Lüftchen
Seines Gaues an mir vorbei
Und des armen Herzens Hülle
Riss bei seinem Duft entzwei.
2694. Bei dem Staube deiner Füße
Und Hafisen's Angenlicht!
Ohne deine Wange strahlte
Meines Auges Fackel nicht.

غزل 323

2695. ز دست کوتاه خود زیر بارم
که از بالبلندان شرمسارم
2696. مگر زنجیر موئی گیردم دست
و گرنه سر به شیدائی برآرم
2697. ز چشم من بپرس اوضاع گردون
که شب تا روز اختر می شمارم
2698. بدین شکرانه می بوسم لب جام
که کرد آگه ز راز روزگارم
2699. اگر گفتم دعای می فروشان
چه باشد حق نعمت می گزارم
2700. من از بازوی خود دارم بسی شکر
که زور مردم آزاری ندارم
2701. سری دارم چو حافظ مست لیکن
به لطف آن سری امیدوارم

❧ Ghazel 323 ❧

2695. **Meine eigene Hand, die kurze,
Lastet schwer auf mir;
D'rum erröte ich vor den schlanken
Hochgestalten hier.**
2696. **Fasst kein Freund mit Kettenhaaren
Meine Hand, o dann
Heb' das Haupt ich in die Höhe
Wie ein toller Mann.**
2697. **Frag' mein Auge, willst du wissen,
Was der Himmel macht,
Denn des Nachts zähl' ich die Sterne
Bis der Tag erwacht.**
2698. **Dankbar küsse ich des Bechers
Vollgefüllten Rand,
Denn mit des Geschickes Rätsel
Macht er mich bekannt.**
2699. **Wenn ich für die Weinverkäufer
Fromme Wünsche sprach,
Komm' ich nur - was ist es weiter? -
Schuldigem Danke nach.**
2700. **Meinem eig'nen Arme bin ich
Minder dankbar nicht,
Weil zur Peinigung der Menschen
Mir's an Kraft gebricht.**
2701. **Ein beraushtes Haupt besitz' ich,
Gleich Hafisen, zwar,
Doch auf jenes Hohen Gnade
Hoffe ich immerdar.**

غزل 324

- 2702 گر چه افتاد ز زلفش گرهی در کارم
همچنان چشم گشاد از کرمش می دارم
- 2703 به طرب حمل مکن سرخی رویم که چو جام
خون دل عکس برون می دهد از رخسارم
- 2704 پرده مطربم از دست برون خواهد برد
آه اگر زانکه درین پرده نباشد بارم
- 2705 پاسبان حرم دل شده ام شب همه شب
تا درین پرده جز اندیشه او نگذارم
- 2706 منم آن شاعر ساحر که به افسون سخن
از نی کلک همه قند و شکر می بارم
- 2707 دیده بخت به افسانه او شد در خواب
کو نسیمی ز عنایت که کند بیدارم
- 2708 چون تو را در گذر ای یار نمی یارم دید
با که گویم که بگوید سخنی با یارم
- 2709 دوش می گفت که حافظ همه رویست و ریا
به جز از خاک درش با که بود بازارم

❧ Ghazel 324 ❧

2702. Schürzte auch mir Seine Locke
Einen Knoten in mein Tun,
Hoffe ich doch, durch Seine Gnade
Eine frohe Lösung nun.
2703. Halte meiner Wangen Röte
Für der Freude Zeichen nicht,
Denn, wie durch ein Glas, so schimmert
Herzblut mir durch's Angesicht.
2704. Durch des Sängers Weisen werde
Aller Fassung ich beraubt;
Ach, mir ist in diese Weisen
Einzustimmen nicht erlaubt!
2705. Vor das Heiligtum des Herzens
Stell' ich Nachts mich wachend hin,
Einlass in dies Zelt gewährend
Dem Gedanken nur an Ihn;
2706. Jener Zauberdichter bin ich,
Dem aus seinem Schreibe-Rohr,
Durch die Wundermacht des Wortes,
Zucker quillt und Kand hervor.
2707. Und es schlief durch Seinen Zauber
Meines Glückes Auge ein;
Doch das Lüftchen, das mich gnädig
Wieder weckt, wo mag es sein?
2708. Niemals kann ich Ihn erblicken:
Gleich dem Winde eilt Er fort!
D'rum, wem sage ich, er sage
Meinem Freund ein holdes Wort?
2709. „*Alles trägt*“ - so sprach Er gestern -
„*An Hafis der Falschheit Spur.*“
Sprich, mit wem hab' ich zu schaffen
Als mit deinem Türstaub nur?

غزل 325

- 2710 گر دست دهد خاک کف پای نگارم
بر لوح بصر خطّ غباری بنگارم
- 2711 بر بوی کنار تو شدم غرق و امیدست
از موج سرشکم که رساند بکنارم
- 2712 پروانه او گر رسدم در طلب جان
چون شمع همان دم به دمی جان بسپارم
- 2713 امروز مکش سر ز وفای من و اندیش
زان شب که من از غم به دعا دست برآرم
- 2714 زلفین سیاه تو به دلداری عشاق
دادند قراری و بردند قرارم
- 2715 ای باد از آن باده نسیمی به من آور
کان بوی شفابخش بود دفع خمارم
- 2716 گر قلب دلم را نهد دوست عیاری
من نقد روان در دمش از دیده شمارم
- 2717 دامن مفشان از من خاکی که پس از من
زین در نتواند که برد باد غبارم
- 2718 حافظ لب لعلش چو مرا جان عزیزست
عمری بود آن لحظه که جان را به لب آرام

2710. Wird der Fußstaub meines Liebbling's
Seine Hand mir nicht entzieh'n,
Male ich die Schrift des Staubes
Auf das Brett des Blickes hin.
2711. Untersinkend, hoffte ich immer
Mich umschlinge deine Hand;
Doch die Welle meiner Träne
Bringt vermutlich mich ans Land.
2712. Käme, fordernd meine Seele,
Ein Befehl von Ihm mir zu,
Übergäbe, gleich der Kerze,
Ihm die Seele ich im Nu.
2713. Sei mir treu am heutigen Tage
Und gedenke jener Nacht,
Die voll Gram's ich im Gebete
Werde haben zugebracht.
2714. Deine schwarze Doppellocke
Die Verliebter Leidenschaft
Kraft und Festigkeit gegeben,
Nahm mir Festigkeit und Kraft.
2715. Bringe mir von jenem Weine
Nur ein Düftchen, holde Luft!
Von des Rausches Folgen heilet
Mich dann sicher jener Duft.
2716. Scheint dem Freund mein Herz ein falsches,
Das nicht Probe hält beim Kauf,
Zähle ich aus meinem Auge
Silber, das kursiert ihm auf.
2717. Schüttele, nicht den Saum des Kleides,
Nah' ich, Sohn des Staubes, dir;
Denn kein Wind kann, nach dem Tode,
Meinen Staub verwehen von hier.
2718. Weil Sein Mund, Hafis, mir teuer
Wie die eigene Seele ist,
Gibt mir der Moment das Leben,
Wo mein Mund die Seele küsst.

غزل 326

- 2719 در نهانخانه عشرت صنمی خوش دارم
کز سر زلف و رخس نعل در آتش دارم
- 2720 عاشق و رندم و می خواره به آواز بلند
وین همه منصب از آن حور پری وش دارم
- 2721 گر تو زین دست مرا بی سر و سامان داری
من به آه سحر ت زلف مشوش دارم
- 2722 گر چنین چهره گشاید خط زنگاری دوست
من رخ زرد به خونابه منقش دارم
- 2723 گر به کاشانه رندان قدمی خواهی زد
نقل شعر شکرین و می بیغش دارم
- 2724 ناوک غمزه بیاور رسن زلف که من
جنگها با دل مجروح بلاکش دارم
- 2725 حافظا چون غم و شادی جهان درگذرست
بهر آنست که من خاطر خود خوش دارم

❧ Ghazel 326 ❧

2719. **Im heimlichen Hause der Wonne
Da wohnt ein Götze, mir teuer,
Für dessen Gesicht ich und Locke
Ein Hufeisen halte ins Feuer.**
2720. **Ich bin ein Verliebter, ein Zecher
Und trinke, wenn Lieder ertönen
Und diese erhabenen Würden
Verdank' ich der HURI, der schönen;**
2721. **Und glaubst du in diesem Bezuge
Mir fehl' es an Kopf und Verstande,
So bin ich des Morgens durch Seufzer
Das Haar dir zu kräuseln im Stande;**
2722. **Und seh' ich den Flaum des Geliebten
In grünlichem Farbenschein prangen,
So will ich mit blutigem Wasser
Mir färben die eigenen Wangen.**
2723. **Und wenn in das Lusthaus der Zecher
Die Füße du wünschest zu setzen,
So will ich mit zuck'rigen Liedern
Und lauterem Weine dich letzen;**
2724. **Doch bringe mir Pfeile der Wimpern
Und Panzer aus Lockengeflechten,
Denn mit dem verwundeten Herzen,
Dem leidenden, hab' ich zu fechten!**
2725. **Hafis, weil der Gram und die Freude
Vergänglicher Art sind hienieden,
So ist es das Beste, ich wahre
Mir in dem Gemüte den Frieden.**

غزل 327

- 2726 مرا عهدیست با جانان که تا جان در بدن دارم
هوادارن کویش را چو جان خویشتن دارم
- 2727 صفای خلوت خاطر از آن شمع چگل جویم
فروغ چشم و نور دل از آن ماه ختن دارم
- 2728 به کام و آرزوی دل چو دارم خلوتی حاصل
چه فکر از خبث بدگویان میان انجمن دارم
- 2729 مرا در خانه سروی هست کاندر سایه قدش
فراغ از سرو بستانی و شمشاد چمن دارم
- 2730 گرم صد لشکر از خوبان به قصد دل کمین سازند
بحمدالله و المنة بتی لشکرشکن دارم
- 2731 سزد کز خاتم لعلش زخم لاف سلیمانی
چو اسم اعظمم باشد چه باک از اهرمن دارم
- 2732 الا ای پیر فرزانه مکن عیبم ز میخانه
که من در ترک پیمانه دلی پیمان شکن دارم
- 2733 خدا را ای رقیب امشب زمانی دیده بر هم نه
که من با لعل خاموش نهانی صد سخن دارم
- 2734 چو در گلزار اقبالش خرامانم بحمدالله
نه میل لاله و نسرين نه برگ نسترن دارم
- 2735 به رندی شهره شد حافظ میان همدمان لیکن
چه غم دارم که در عالم قوام الدین حسن دارم

❧ Ghazel 327 ❧

2726. Ich versprach dem Holden, dass so lange
Seel' und Leib in mir vereinigt blieben,
Ich die Freunde seines teuren Gaues
Wie die eigene Seele würde lieben.
2727. Freuden, die ich einsam still genieße,
Hat mir jenes Licht TSCHEGEL'S gewähret;
Augenschimmer so wie Herzenshelle
Hat mir jener Mond KHOTANS bescheret.
2728. Da ich nun, nach Wunsch und Lust des Herzens
Die ersehnte Einsamkeit errungen,
Acht' ich's nicht, wenn in des Haufens Mitte,
Mich verleumden böse Lästerzungen.
2729. Ein Zypressenbaum schmückt meine Wohnung
Und in seines hohen Wuchses Schatten
Kann des Hain's Zypresse ich entbehren
Und des Buchses auf den grünen Matten.
2730. Wenn auf mich auch hundert Heere Schöner
Hinterlistig einen Angriff wagen,
Preis' ich Gott; mir wurde ja ein Götze,
Der im Stand ist jedes Heer zu schlagen.
2731. Mir gebührt's, durch Sein Rubinensiegel,
Eine Macht wie SALOMON zu üben:
Im Besitz des allergrößten Namens
Kann kein AHRIMAN die Lust mir trüben.
2732. Kluger Greis, du darfst mir nicht verwehren
In der Schenke fürder einzusprechen,
Denn mein Herz, entsagt' ich dem Pokale,
Würde schmäählich die Verträge brechen.
2733. Neider! Schließ' heut' Nacht um Gotteswillen
Deine Augen nur für Eine Stunde,
Denn zu sprechen hab' ich hundert Worte
Insgeheim mit Seinem stummen Munde.
2734. Wenn ich Seines Glückes Rosengarten
Froh durchwandle, dann, Gottlob, vermisse
Ich die Tulpe und die weiße Rose
Und das zarte Blatt nicht der Narzisse.
2735. Zwar berüchtigt ist Hafis als Zecher,
Er, der mäßig pflegte sonst zu leben;
Doch was fürcht' ich? Ward mir ja hienieden
Ein GHAWAMOD DIN HASSAN gegeben.

غزل 328

- 2736 من که باشم که بر آن خاطر عاطر گذرم
لطفها می کنی ای خاک درت تاج سرم
- 2737 دلبرا بنده نوازیت که آموخت بگو
که من این ظن به رقیبان تو هرگز نبرم
- 2738 همتم بدرقه راه کن ای طایر قدس
که دراز است ره مقصد و من نوسفرم
- 2739 ای نسیم سحری بندگی من برسان
که فراموش مکن وقت دعای سحرم
- 2740 خرم آن روز کزین مرحله بر بندم بار
وز سر کوی تو پرسند رفیقان خبرم
- 2741 حافظا شاید اگر در طلب گوهر وصل
دیده دریا کنم از اشک و درو غوطه خورم
- 2742 پایه نظم بلند است و جهانگیر بگو
تا کند پادشه بحر دهان پر گهرم

❧ Ghazel 328 ❧

2736. **Wer bin ich denn, dass deine Seele
Die duftende, mich nicht vergisst?
Du Gnädiger, du, dessen Türstaub
Die Krone meines Hauptes ist!**
2737. **Wer lehrte dich dem Diener schmeicheln?
O sag es, Herzensräuber du!
Ich traue ähnliche Gefühle
Den Nebenbuhlern nimmer zu.**
2738. **Lass deine Huld, o heiliger Vogel,
Mich freundlich leiten auf der Bahn!
Lang ist der Weg; ich aber trete
Die allererste Reise an.**
2739. **O Morgenlüftchen überbringe
Den Ausdruck Ihm der Dienstbarkeit!
Er möge meiner nicht vergessen
In dem Gebet der Morgenzeit.**
2740. **Des frohen Tag's, an dem ich endlich
Von diesem Orte scheiden kann
Und mich die Weggefährten fragen,
Ob deinem Gaue schon wir nah'n!**
2740. **Willst du der Liebe Perle fischen,
Hafis, so habe auch den Mut
Das Aug' zum Tränenmeer zu machen
Und dann zu tauchen in die Flut.**
2742. **Erhaben ist der Dichtkunst Würde
Und sie besiegt das Erdenrund:
Es fülle d'rum des Meeres Kaiser
Mit hellen Perlen mir den Mund!**

﴿ غزل 329 ﴾

- 2743 جوزا سحر نهاد حمایل برابرم
 یعنی غلام شاهم و سوگند می خورم
- 2744 ساقی بیا که از مدد بخت کارساز
 کامی که خواستم ز خدا شد میسرم
- 2745 جامی بده که باز به شادی روی شاه
 پیرانه سر هوای جوانیست در سرم
- 2746 راهم مزن به وصف زلال خضر که من
 از جام شاه جرعه کش حوض کوثرم
- 2747 شاها اگر به عرش رسانم سریر فضل
 مملوک این جنابم و مسکین این درم
- 2748 من جرعه نوش بزم تو بودم هزار سال
 کی ترک آبخورد کند طبع خوگرم
- 2749 ور باورت نمی کند از بنده این حدیث
 از گفته کمال دلیلی بیاورم:
- 2750 "گر برکنم دل و بردارم از تو مهر
 آن مهر بر که افکنم آن دل کجا برم"
- 2751 منصورین مظفر غازیست حرز من
 وز این خجسته نام بر اعدا مظفرم
- 2752 عهد الست من همه با عشق شاه بود
 وز شاهراه عمر بدین عهد بگذرم
- 2753 گردون چو کرد نظم ثریا به نام شاه
 من نظم دُر چرا نکنم از که کمترم
- 2754 شاهین صفت چو طعمه چشیدم ز دست شاه
 کی باشد التفات به صید کبوترم
- 2755 ای شاه شیر گیر چه کم گردد از شود
 در سایه تو ملک فراغت میسرم
- 2756 شرم به یمن مدح تو صد ملک دل گشاد
 گوئی که تیغ توست زبان سخنورم
- 2757 بر گلشنی اگر بگذشتم چو باد صبح
 نی عشق سرو بود و نه شوق صنوبرم
- 2758 بوی تو می شنیدم و بر یاد روی تو
 دادند ساقیان طرب یک دو ساغرم
- 2759 مستی به آب یک دو عنب وضع بنده نیست
 من سالخورده پیر خرابات پرورم
- 2760 با سیر اختر فلکم داوری بسیست
 انصاف شاه باد درین قصه یاورم
- 2761 شکر خدا که باز درین اوج بارگاه
 طاووس عرش می شنود صیت شهپر
- 2762 نامم ز کارخانه عشاق محو باد
 گر جز محبت تو بود شغل دیگرم
- 2763 شبل الأسد به صید دلم حمله کرد و من
 گر لاغرم و گرنه شکار غضنفرم
- 2764 ای عاشقان روی تو از ذره بیشتر
 من کی رسم به وصل تو کز ذره کمترم
- 2765 بنما به من که منکر حسن رخ تو کیست
 تا دیده اش به گزlk غیرت بر آورم
- 2766 بر من فتاد سایه خورشید سلطنت
 واکنون فراغتست ز خورشید خاورم
- 2767 مقصود ازین معامله بازار تیزیست
 نی جلوه می فروشم و نی عشوه می خرم

2743. **ORION** legte am frühen Morgen
Sein Wehrgehänge vor mich hin,
Als spräche er: „*Ich will's beschwören,*
Dass ich des Königs Sklave bin.“
2744. **O Schenke**, komm, weil mir die Hilfe
Des tätigen Glückes ward gewährt
Zu der Erfüllung eines Wunsches,
Den von dem Schöpfer ich begehrt.
2745. **Gib mir ein Glas**, denn bei der Freude
Des Königs Angesicht zu seh'n,
Föhlich die jugendlichen Triebe
Im alten Haupte frisch ersteh'n.
2746. **Tritt aus dem Weg'** mir und beschreibe
Mir **CHISER'S** Quelle nimmermehr,
Denn aus des Königs Glase labt mich
Ein Schlückchen aus der Flut **KOWSSAR**.
2747. **O König!** Höb' ich auch zum Himmel
Den Tron der Trefflichkeit empor,
Blieb' ich doch Sklave an deiner Schwelle
Und Bettelmann an deinem Tor.
2748. **Durch tausend Jahre** ward mit Hefe
An deiner Tafel ich betreut;
Verlass' ich, d'ran gewohnt, die Stelle
Die freundlich Trank und Kost mir beut?
2749. **Und wenn du nimmer** Glauben schenktest
Dem, was der Knecht gesprochen hier,
So will ich aus **KAMAL'S** Gedichten
Nun den Beweis auch liefern dir:
2750. „*Sollt' ich dir je mein Herz entreißen*
Und meine Liebe dir entzieh'n,
An wen vergüb' ich diese Liebe
Und jenes Herz, wo trüg' ich's hin?“
2751. **MANSSUR** Sohn **MOZAFFAR'S**, der Sieger,
Ist mein Beschirmer in Gefahr
Und durch den Segen dieses Namens
Besiege ich der Feinde Schaar.
2752. **Denn meine Liebe** zu dem König
Fing mit dem Urvertrage an
Und, dem Vertrage treu, durchwand'le
Ich meines Lebens Königsbahn.
2753. **Und weil der Himmel** selbst gedichtet
Die hohe Plejas auf den Schah,
So dicht' auch ich nun helle Perlen;
Denn, wahrlich, Keinem steh' ich nach.
2754. **Da ich, wie Falken**, meine Nahrung
Stets aus des Königs Hand empfang,
Muss ja die Beute einer Taube
Mir schlecht erscheinen und gering.
2755. **O König**, der du Löwen zähmest!
Was kann es dir für Schaden tun,
Wollt' ich, geschützt von deinem Schatten
Im Reiche stiller Muße ruh'n?
2756. **Es nahm mein Lied**, weil's dich besinget,
Schon hundert Herzensländer ein,
Und meine so beredte Zunge
Scheint nur dein tapferes Schwert zu sein.
2757. **Wenn ich, dem Morgenwinde** ähnlich
Am Rosenhain vorüber zog,
War's weder Fichte noch Zypresse,
Die freundlich mich dazu bewog;
2758. **Dein süßer Duft** war's, der mich lockte
Und in Erinnerung an dich
Beteiligten der Wonne Schenken
Mit ein paar vollen Bechern mich.
2759. **Das Nass von ein paar** Tranenbeeren
Ist's nicht, was mich berauschen kann!
Ich bin ein Greis, ich bin ein alter
In Schenken großgezogener Mann;
2760. **Und mit den Sternen** und dem Himmel
Leb' ich in stetem Zank und Streit
Und richten soll in diesem Falle
Mich meines Königs Billigkeit.
2761. **Gottlob**, dass wieder auf dem Giebel,
Der diese Pforte schmückt, der Ton,
Den mein Gefieder weckt, vernommen
Vom Pfaue wird am Himmelstron.
2762. **Und in der Werkstatt** der Verliebten
Verwische ganz mein Name sich,
Beschäftigt' ich mit anderen Dingen
Als nur mit deiner Liebe mich.
2763. **Es drang**, mein Herz sich zu erbeuten,
Der Sohn des Löwen auf mich ein;
Doch, mager oder nicht, ich werde
Des Löwenhelden Wild nur sein;
2764. **Du, der du mehr** Verliebte zähltest
Als diese Welt Atome hält,
Wirst du wohl jemals mich beglücken,
Der weniger als Atome zählt?
2765. **Zeig' mir den Mann**, der deine Reize
Frech abzuleugnen wär' versucht,
Dass in die Augen ich ihm bohre
Das Messer meiner Eifersucht.
2766. **Auf mich herab** warf seinen Schatten
Der Herrschaft helles Sonnenlicht
Und um das Sonnenlicht des Ostens
Bekümm're ich mich fürder nicht.
2767. **Die Absicht** dieser Handlungsweise
Ist nicht mir höheren Wert zu leih'n:
Denn nicht verkaufe ich Liebesblicke,
Noch handle ich süße Winke ein.

غزل 330

- 2768 تو همچو صبحی و من شمع خلوت سحرم
تبسمی کن و جان بین که چون همی سپرم
- 2769 چنین که در دل من داغ زلف سرکش توست
بنفشه زار شود تربتم چو درگذرم
- 2770 بر آستان مرادت گشاده ام در چشم
که یک نظر فکنی خود فکندی از نظرم
- 2771 چه شکر گویمت ای خیل غم عفاک الله
که روز بی کسی آخر نمی روی ز سرم
- 2772 غلام مردم چشمم که با سیاه دلی
هزار قطره بارد چو درد دل شمرم
- 2773 به هر نظر بت ما جلوه می کند لیکن
کس این کرشمه نبیند که من همی نگرم
- 2774 به خاک حافظ اگر یار بگذرد چون باد
ز شوق در دل آن تنگنا کفن بدرم

❧ Ghazel 330 ❧

2768. **Bist der Morgen und ich bin die Kerze,
Die da brennt in stiller Morgenzeit;
Lächle Einmal nur und sieh', die Seele
Bin für dich zu opfern ich bereit.**
2769. **Deine spröde Locke hat mit Malen
Mir das Herz so reichlich übersä't,
Dass mein Grab, bin ich einst heimgegangen,
Sich verwandelt in ein Veilchenbeet.**
2770. **Deiner Hoffnungsschwelle zugewendet,
Öffnete mein Augenpörtchen sich,
Dass nur Einen Blick auf mich du werfest:
Doch du warfst, ach, aus dem Blicke mich!**
2771. **Welche Art von Dank soll ich dir zollen
Heer des Gram's? Der Schöpfer lohn' es dir!
Selbst am Tag, wo alle uns verlassen,
Weichst du nimmer von der Seite mir.**
2772. **Meinen Augenstern muss ich beloben,
Denn, besitzt er gleich ein schwarzes Herz,
Weint er doch, aus Mitleid, tausend Tränen,
Wenn ich rechne mit des Herzens Schmerz.**
2773. **Jeder Blick aus meines Götzen Auge
Strahlt zwar hold und freundlich immerdar,
Aber Niemand sieht dies Spiel der Augen
Und nur mir erscheint es hell und klar.**
2774. **Geht der Freund, dem schnellen Winde ähnlich,
An Hafisen's Staube einst vorbei,
Reiß' ich in des engen Grabes Herzen
Sehnsuchtsvoll das Leichentuch entzwei.**

غزل 331

- 2775 به تیغم گر کشد دستش نگیرم
وگر تیرم زند منت پذیرم
- 2776 کمان ابرویت را گو بزن تیر
که پیش دست و بازویت بمیرم
- 2777 غم گیتی گر از پایم در آرد
بجز ساغر که باشد دستگیرم
- 2778 بر آی ای آفتاب صبح امید
که در دست شب هجران اسیرم
- 2779 به فریادم رس ای پیر خرابات
به یک جرعه جوانم کن که پیرم
- 2780 به گیسوی تو خوردم دوش سوگند
که من از پای تو سر برنگیرم
- 2781 بسوز این خرقة تقوی تو حافظ
که گر آتش شوم در وی نگیرم

❧ Ghazel 331 ❧

2775. Will Er mit dem Schwert mich töten,
Falle ich nicht Ihm in die Hand;
Will Er mit dem Pfeil mich treffen,
Nehme ich's an als Gnadenpfand.
2776. Sag' dem Bogen deiner Braue
Pfeile drück' er auf mich ab,
Denn der Tod ist mir willkommen,
Wenn ihn deine Hand mir gab.
2777. Wenn mein Fuß im irdischen Grame
Aus dem Gleichgewichte weicht,
Wer erscheint als nur Becher,
Der die Hand mir helfend reicht?
2778. Du, des Hoffnungsmorgens Sonne,
Steig' empor in deiner Pracht!
Da ich ein Gefangener lebe
In der Hand der Trennungsnacht!
2779. Komm herbei, o Greis der Schenke,
Rufe ich dich um Hilfe an
Und verjüng' mich durch ein Schlückchen,
Denn ich bin ein greiser Mann.
2780. Einen Eid hab' ich geschworen
Gestern Nacht bei deinem Haar,
Dass mein Haupt an deinem Fuße
Liegen solle immerdar.
2781. Weihe du, Hafis, den Flammen
Dieses Frömmigkeitsgewand,
Dass ich es nicht selbst entzünde,
Werd' ich einst zum Feuerbrand!

غزل 332

2782. مزن بر دل ز نوک غمزه تیرم
که پیش چشم بیمارت بمیرم
2783. نصاب حسن در حد کمالست
زکاتم ده که مسکین و فقیرم
2784. چو طفلان تا کی ای زاهد فریبی
به سبب بوستان و شهد و شیرم
2785. چنان پر شد فضای سینه از دوست
که فکر خویش گم شد از ضمیرم
2786. قدح پر کن که من در دولت عشق
جوانبخت جهانم گرچه پیرم
2787. قراری بسته ام با می فروشان
که روز غم بجز ساغر نگیرم
2788. مبادا جز حساب مطرب و می
اگر نقشی کشد کلک دیرم
2789. درین غوغا که کس کس را نپرسد
من از پیر مغان منت پذیرم
2790. خوشا آن دم کز استغناهی مستی
فراغت باشد از شاه و وزیرم
2791. من آن مرغم که هر شام و سحرگاه
ز بام عرش می آید صفیرم
2792. چو حافظ گنج او در سینه دارم
اگرچه مدعی بیند حقیرم

❧ Ghazel 332 ❧

2782. Ziele mit dem Wimpernpfeile
Nimmer nach dem Herzen mir,
Denn vor deinem kranken Auge
Sehn' ich mich zu sterben hier.
2783. Deiner Schönheit Summe reichet
Zur Vollendung schon hinan,
Gib denn mir davon den Zehent,
Mir, dem gar so armen Mann.
2784. Wirst du wohl noch lang, o Frömmler
Mich betören, wie ein Kind,
Dessen Köder Gartenäpfel
Oder Milch und Honig sind?
2785. Meines Busens Räume füllten
Also mit dem Freunde sich,
Dass das Denken an mich selber
Mir aus dem Gemüte wich.
2786. Fülle mir mit Wein den Becher,
Denn, da Liebe mich beglückt,
Bleibt mein Glück ein ewig junges,
Wenn mich auch das Alter drückt.
2787. Mit den Weinverkäufern habe
Ich geschlossen den Vertrag
Mich nur an das Glas zu halten,
Nahet einst des Grames Tag.
2788. Nur der Wein und nur der Sänger
Seien in Rechnung mir gebracht,
Wenn das Rohr des Schreiberengels
Sich zum Schreiben fertig macht;
2789. Und in jenem Streit, wo Keiner
Freundlich um den Andern frägt,
Werde ich zu großem Danke
Für des Wirtes Huld bewegt.
2790. O des frohen Augenblickes,
Wo der Stolz des Rausches mir
Unabhängigkeit gewähret
Von dem König und Wesir!
2791. Jener Vogel, der sein Liedchen
Morgens und allabendlich
Von des Himmelstrones Dache
Laut erschallen lässt, bin ich.
2792. Denn in meinem Busen bergen
Mannigfache Schätze sich,
Blicket auch der Widersacher
Mit Verachtung nur auf mich.

غزل 333

2793. نماز شام غریبان چو گریه آغازم
به مویه های غریبانه قصه پردازم
2794. به یاد یار و دیار آنچنان بگرییم زار
که از جهان ره و رسم سفر براندازم
2795. من از دیار حبیبم نه از بلاد غریب
مهیمنایا به رفیقان خود رسان بازم
2796. خدای را مددی ای رفیق ره تا من
به کوی میکده دیگر علم برافرازم
2797. خرد ز پیری من کی حساب برگیرد
که باز با صنمی طفل عشق می بازم
2798. به جز صبا و شمالم نمی شناسد کس
عزیز من که به جز باد نیست دمسازم
2799. هوای منزل یار آب زندگانی ماست
صبا بیار نسیمی ز خاک شیرازم
2800. سرشکم آمد و عیبم بگفت روی به روی
شکایت از که کنم خانگیست غمازم
2801. ز چنگ زهره شنیدم که صبحدم می گفت
غلام حافظ خوش لهجه خوش آوازم

❧ Ghazel 333 ❧

2793. **Beginn' ich beim Abendgebete
Der Fremdlinge weinend zu stöhnen,
Erzähl' ich gar seltene Geschichten
In fremden und klagenden Tönen.**
2794. **Und weine, des Freund's in der Heimat
Gedenkend, so stark, dass auf Erden
Der Brauch und die Sitte des Reisens
Durch mich zur Unmöglichkeit werden.**
2795. **Ich bin ja dem Lande des Freundes
Nicht fremdem Gebiete, entsprossen:
D'rum sende, allmächtiger Beschützer
Mich wieder zu meinen Genossen!**
2796. **Beim einigen Gotte beschwöre ich
Dich, Führer, mir Hilfe zu bringen,
Um wieder im Gaue der Schenke
Die Fahne der Freude zu schwingen!**
2797. **Wie könnte der rechnende Scharfsinn
Mich unter die Greise versetzen?
Ich spiele ja Spiele der Liebe
Mit einem noch kindischen Götzen.**
2798. **Mich kennt nur der Ost und der Nordwind
Und sonst kennt mich Niemand hienieden;
Mein Teurer, denn außer dem Winde
Ward, ach, mir kein Trauter beschieden!**
2799. **Die Luft in der Wohnung des Freundes
Ist Wasser, das Leben mir spendet:
O bringe mir, Ostwind, ein Düftchen
Schirazischer Erde entwendet!**
2800. **Die Träne erschien, um die Schande
Mir offen ins Antlitz zu sagen:
*„Ein Hausfreund war's, der mich verraten;
Wen soll ich nun diesfalls verklagen?“***
2801. **Die Harfe ZOHRE'S ließ am Morgen
- Ich hört' es - die Worte erklingen:
*„Ich bin aus der Schule Hafisens,
Der lieblich kann sprechen und singen.“***

غزل 334

- 2802 گر دست رسد در سر زلفین تو بازم
چون گوی چه سرها که به چوگان تو بازم
- 2803 زلف تو مرا عمر درازست ولی نیست
در دست سر موئی از آن عمر درازم
- 2804 پروانهٔ راحت بده ای شمع که امشب
از آتش دل پیش تو چون شمع گدازم
- 2805 آن دم که به یک خنده دهم جان چو صراحی
مستان تو خواهم که گزارند نمازم
- 2806 چون نیست نماز من آلوده نمازی
در میکده زان کم نشود سوز و گدازم
- 2807 در مسجد و میخانه خیالت اگر آید
محراب و کمانچه زدو ابروی تو سازم
- 2808 گر خلوت ما را شبی از رخ بفروزی
چون صبح بر آفاق جهان سربفرازم
- 2809 محمود بود عاقبت کار درین راه
گر سر برود در سر سودای ایازم
- 2810 حافظ غم دل با که بگویم که درین دور
جز جام نشاید که بود محرم رازم

❧ Ghazel 334 ❧

2802. Wird das Haar dir zu berühren
Nochmals meiner Hand erlaubt,
Schlage ich mit deinem Schlägel
Manches ballengleiche Haupt.
2803. Als mein langes Leben habe ich
Stets dein Lockenhaar erkannt,
Doch von diesem langen Leben
Liegt kein Haar in meiner Hand.
2804. Gibt den Machtbefehl der Ruhe
Heute Nacht, o Kerze, mir,
Denn im Herzensfeuer schmelze ich
Einer Kerze gleich, vor dir!
2805. Übergeb' ich einst, gleich Flaschen
Laut auflachend, meinen Geist,
Sollen Jene für mich beten,
Die man deine Trunknen heißt.
2806. Ein Gebet von mir, Beflecktem,
Kann kein wahrhaft frommes sein;
Darum schmelze ich und brenne,
Trete ich in die Schenke ein.
2807. Lässt in Tempeln und in Schenken
Sich dein Wahngelichte schauen,
Mache ich zu Altar und Zither
Deine beiden Augenbrauen.
2808. Wenn einst Nachts mir deine Wange
Meine Einsamkeit erhellt,
Hebt mein Haupt sich, wie der Morgen,
Hoch empor in alle Welt.
2809. Löblich wird auf diesem Wege
Meinem Tun ein Ende gemacht,
Wenn die Liebe zu AYAZEN
Mich um meinen Kopf gebracht.
2810. Wem, Hafis, soll ich des Herzens
Gram vertrauen, da heut' zu Tag
Mir als innigster Vertrauter
Nur der Becher taugen mag?

غزل 335

- 2811 در خرابات مغان گرگذر افتد بازم
حاصل خرقة و سجّاده روان در بازم
- 2812 حلقة توبه گر امروز چو زُهاد زَنم
خازن میکده فردا نکند در بازم
- 2813 ور چو پروانه دهد دست فراغ بالی
جز بدان عارض شمعی نبود پروازم
- 2814 صحبت حور نخواهم که بود عین قصور
با خیال تو اگر با دگری پردازم
- 2815 سَر سودای تو در سینه بماندی پنهان
چشم تر دامن اگر فاش نکردی رازم
- 2816 مرغ سان از قفس خاک هوائی گشتم
به هوائی که مگر صید کند شهبازم
- 2817 همچو چنگ ار به کناری ندهی کام دلم
از لب خویش چو نی یک نفسی بنوازم
- 2818 ماجرای دل خون گشته نگوییم با کس
زانکه جز تیغ غمت نیست کسی دمسازم
- 2819 گر به هر موی سری بر تن حافظ باشد
همچو زلفت همه را در قدمت اندازم

❧ Ghazel 335 ❧

2811. **Komm' ich abermals vorüber
An dem wüsten MOGHAN-Haus
Spiel' ich den Ertrag der Kutte
Und des Teppich's eilends aus.**
2812. **Klopfe ich mit der Reue Toring,
Frömmlern ähnlich, heute an,
Wird vom Schenkenwächter morgen
Mir das Tor nicht aufgetan.**
2813. **Wäre doch die Flügelfreiheit
Eines Falters mir verlieh'n!
Nur nach jener Wange Lichte
Eillte ich im Fluge hin.**
2814. **Umgang selbst mit HURIS meide ich,
Denn ich fehlte wahrlich sehr,
Hätte ich, bei deinem Bilde,
Noch mit Anderen Verkehr.**
2815. **Das Geheimnis meiner Trauer
Hätte gern die Brust bewahrt:
Doch das nassbesäumte Auge
Hat es nun geoffenbart.**
2816. **Aus des Staubes Käfig schwang ich
In die Luft, wie Vögel, mich:
Hoffend, dass der Königsfalke
Mich zur Beute mache sich.**
2817. **Lässt du mich, der Harfe ähnlich,
Nicht im Schoße ruhen dir,
O so schmeichle, wie der Flöte,
Mit dem Hauch der Lippen mir!**
2818. **Keinem Menschen will ich klagen,
Was mein blutend Herz erfuhr,
Ist mein einziger Vertrauter
Deines Grames Schwert ja nur.**
2819. **Würde auf Hafisen's Leibe
Jedes Haar zum Haupt; fürwahr
Alle legt' ich dir zu Füßen,
Wie dein eigenes Lockenhaar.**

غزل 336

- 2820 مژده وصل تو کو کز سر جان برخیزم
طایر قدسم و از دام جهان برخیزم
- 2821 به ولای تو که گر بنده خویشم خوانی
از سر خواجگی کون و مکان برخیزم
- 2822 یارب از ابر هدایت برسان بارانی
بیشتر زانکه چو گردی ز میان برخیزم
- 2823 بر سر تربت من بامی و مطرب بنشین
تا به بویت ز لحد رقص کنان برخیزم
- 2824 خیز و بالا بنما ای بت شیرین حرکات
کز سر جان و جهان دست فشان برخیزم
- 2825 گرچه بیرم تو شی تنگ در آغوشم کش
تا سحرگه ز کنار تو جوان برخیزم
- 2826 روز مرگم نفسی مهلت دیدار بده
تا چو حافظ ز سر جان و جهان برخیزم

2820. **Wo weilt die frohe Kunde deiner Liebe,
Dass ich beseligt ihr entgegen ziehe
Und, als ein Vogel heiliger Gefilde,
Dem Netze dieser Erdenwelt entfliehe?**
2821. **Bei deiner Liebe sei es hier geschworen!
Willst du als deinen Diener mich erkennen,
So will ich freudig dem Gelüst entsagen
Gebietet mich von Zeit und Raum zu nennen.**
2822. **Dass du den Regen deiner Leitungswolke
Herab mir sendest, Herr, ist meine Bitte,
Eh' der Moment erscheint, wo ich als Stäubchen
Empor mich schwinge aus der Menschen Mitte.**
2823. **Nie ohne Wein und nie auch ohne Sänger
Verfüge auf mein Grab dich zum Besuche,
Auf dass ich mich, bei deinem süßen Dufte,
Zum Tanz erhebe aus dem Leichentuche.**
2824. **Erhebe dich, lass deinen Wuchs mich schauen,
O Götze du von lieblicher Geberde,
Auf dass Hafisen ähnlich, ich entsage
Der eigenen Seele und der Lust der Erde!**
2825. **Bin ich gleich alt, so magst du doch nicht minder
Mich einmal Nachts mit Innigkeit umfassen,
Auf dass ich jung mich deinem Arm entwinde,
Wenn in der Früh die Sonne aufgegangen.**
2826. **An meinem Sterbetag gib mir eine Weile
Frist, dich einmal richtig anzusehen,
Auf dass ich, wie Hafis, verzichte auf Alles,
Als dann mögen die Seel' und die Welt vergehen.***

غزل 337

- 2827 چرا نه در پی عزم دیار خود باشم
چرا نه خاک سر کوی یار خود باشم
- 2828 غم غریبی و غربت چو بر نمی تابم
به شهر خود روم و شهر یار خود باشم
- 2829 ز محرمان سراپرده وصال شوم
ز بندگان خداوندگار خود باشم
- 2830 چو کار عمر نه پیداست باری آن اولی
که روز واقعه پیش نگار خود باشم
- 2831 ز دست بخت گران خواب و کاری سامان
گرم بود گله ای رازدار خود باشم
- 2832 همیشه پیشه من عاشقی و رندی بود
دگر بکوشم و مشغول کار خود باشم
- 2833 بود که لطف ازل رهنمون شود حافظ
و گرنه تا به ابد شرمسار خود باشم

❧ Ghazel 337 ❧

2827. **Weshalb sollt' ich mich nicht sehnen
Bald das eigene Land zu schauen,
Weshalb nicht zum Staube werden
In des eigenen Freundes Gauen?**
2828. **Unvermögend zu ertragen
Fremdlingsleiden und Beschwerden,
Will, die eigene Stadt betretend,
Ich mein eigener Kaiser werden.**
2829. **Ins Geheimnis des Genusses
Und der Liebe will ich dringen
Und mich als ein treuer Diener
Nur dem eigenen Herrn verdingen.**
2830. **Ungewiss ist unser Leben:
Darum kann nur Ein's mir frommen:
Vor dem eigenen Bild zu weilen,
Wenn mein Todestag gekommen.**
2831. **Heißt des Glückes fester Schlummer
Und ein tolles Tun mich klagen,
Will ich, was ich heimlich leide,
Meinem eigenen Ich nur sagen.**
2832. **Weil von Liebe und vom Zechen
Ich bisher nicht konnte lassen,
Will ich künftighin mit meinen
Eigenen Taten mich befassen.**
2833. **Wirst, Hafis, die ewige Gnade
Du zur Führerin nicht nehmen,
Will ich bis in ewige Zeiten
Vor dem eigenen Ich mich schämen.**

غزل 338

- 2834 من دوستدار روی خوش و موی دلکشم
مدهوش چشم مست و می صاف بیغشم
- 2835 گفتمی ز سرّ عهد ازل یک سخن بگو
آنکه بگویمت که دو پیمانہ درکشم
- 2836 من آدم بهشتیم اما درین سفر
حالی اسیر عشق جوانان مهوشم
- 2837 در عاشقی گزیر نباشد ز ساز و سوز
استاده ام چو شمع مترسان ز آتشم
- 2838 شیراز معدن لب لعلست و کان حسن
من جوهریّ مفلسم ایرا مشوشم
- 2839 از بس که چشم مست درین شهر دیده ام
حقاً که می نمی خورم اکنون و سرخوشم
- 2840 شهریست پر کرشمه حوران ز شش جهت
چیزیم نیست ورنه خریدار هر ششم
- 2841 بخت ار مدد دهد که کشم رخت سوی دوست
گیسوی حور گرد فشانند ز مفرشم
- 2842 حافظ عروس طبع مرا جلوه آرزوست
آینه ای ندارم از آن آه می کشم

2834. Ich liebe ein freundliches Antlitz
Und herzenanziehendes Haar;
Ein trunkenes Auge entzückt mich,
Auch Wein, ist er lauter und klar.
2835. Du sagtest ich solle dir deuten
Das Rätsel vom ewigen Bund;
Erst wenn ich zwei Becher geleeret,
Da tu' ich es willig dir kund.
2836. Ein Mensch bin ich, stammend aus Eden;
Allein ich besuchte die Welt,
Wo Liebe zu mondgleichen Jungen
Zur Stunde gefangen mich hält.
2837. Wer Liebe empfindet, der leiste
Auf Rettung aus Flammen Verzicht;
Hoch rag' ich empor, wie die Kerze,
D'rum schrecke durch Feuer mich nicht!
2838. Schiraz ist ein Fundort der Reize,
Für Lippenrubine ein Schacht;
Dies kränkt mich, den Edelsteinhändler,
Der leider schon Bankbruch gemacht;
2839. Und weil mir manch' trunkenes Auge
Gar oft in der Stadt hier erschien,
So bin ich berauscht, wenn in Wahrheit
Ich jetzt auch kein Trinker mehr bin.
2840. Es ist diese Stadt von sechs Seiten
Erfüllt mit der Schönen Gekos
Und sämtlichs Sechs wollt' ich kaufen,
Wär' leider nicht Armut mein Los.
2841. Gewährt mir das Glück seine Hilfe,
Und ziehe beim Freunde ich ein,
So fegen die Locken der Huris
Das Lager vom Staube mir rein.
2842. Hafis, mein Gemüt hat, wie Bräute,
Im Glanze zu zeigen sich Lust;
Doch mangelt mir leider ein Spiegel:
D'rum fährt mir ein Ach aus der Brust.

غزل 339

- 2843 خیال روی تو چون بگذرد به گلشن چشم
دل از پی نظر آید به سوی روزن چشم
- 2844 سزای تکیه گهت منظری نمی بینم
منم ز عالم و این گوشه معین چشم
- 2845 بیا که لعل و گهر در نثار مقدم تو
ز گنج خانه دل می کشم به روزن چشم
- 2846 سحر سرشک روانم سر خرابی داشت
گرم نه خون جگر می گرفت دامن چشم
- 2847 نخست روز که دیدم رخ تو دل می گفت
اگر رسد خللی خون من به گردن چشم
- 2848 به بوی مژده وصل تو تا سحر شب دوش
به راه باد نهادم چراغ روشن چشم
- 2849 به مردمی که دل دردمند حافظ را
مزن به ناوک دلدوز مردم افکن چشم

❧ Ghazel 339 ❧

2843. **Geht dein Traumgebild vorüber
An der Augen Rosenauen,
Tritt das Herz ans Augenfenster
In der Absicht es zu schauen.**
2844. **Keinen Wohnort, deiner würdig,
Schau' ich rings in der Natur;
Ich nur bin's und dieses Auges
Heller Winkel ist es nur.**
2845. **Komm, denn Perlen und Rubine
Streu' ich dir zu Füßen hin,
Schaffe aus des Herzens Schatze
Sie ins Augenmagazin.**
2846. **Mich zerstören wollte Morgen
Meiner Tränen Wilder Lauf:
Doch es hielt am Saum des Auges
Meines Herzens Blut ihn auf.**
2847. **Als ich dich zuerst erblickte,
Sprach das Herz: „*Wenn allenfalls
Unglück d'raus entsteht, so büße
Für mein Blut des Auges Hals!*“**
2848. **Weil ich deine Ankunft hoffte,
Legt' ich, bis der Tag erschien,
Gestern Nachts des Auges Fackel
Auf die Bahn des Windes hin.**
2849. **Wenn du menschlich bist, so schieße
Auf Hafis den Pfeil nicht ab,
Jenes Auges, das herzdurchbohrend,
Manchem Mann den Tod schon gab!**

غزل 340

- 2850 من که از آتش دل چون خم می در جوشم
مهر بر لب زده خون می خورم و خاموشم
- 2851 قصد جانست طمع در لب جانان کردن
تو مرا بین که درین کار به جان می کوشم
- 2852 من کی آزاد شوم از غم دل چون هر دم
هندوی زلف بتی حلقه کند در گوشم
- 2853 حاش لله که نیم معتقد طاعت خویش
این قدر هست که گه گه قدحی می نوشم
- 2854 هست امیدم که علی رخم عدو روز جزا
فیض عفوش ننهد بار گنه بر دوشم
- 2855 پدرم روضه رضوان به دو گندم بفروخت
من چرا ملک جهان را به جوی نفروشم
- 2856 خرقه پوشی من از غایت دین داری نیست
پرده ای بر سر صد عیب نهان می پوشم
- 2857 من که خواهیم که ننوشم به جز از راقی خم
چه کنیم گر سخن پیر مغان ننیوشم
- 2858 گر ازین دست زند مطرب مجلس ره عشق
شعر حافظ ببرد وقت سماع از هوشم

2850. **Macht mich auch des Herzens Feuer
Einem Weinfass ähnlich gähren,
Muss ich doch, verschlossenen Mundes
Schweigend mich mit Blute nähren.**
2851. **Wer des Lieblich's Lippe wünschet,
Trachtet nach dem eigenen Leben:
Sieh, mit aller Kraft der Seele
Richtet sich darauf mein Streben!**
2852. **Wird vom Grame frei zu werden
Meinem Herzen je gelingen,
Wenn der Götzen Locken-Inder
Stets mein Ohr versieht mit Ringen?**
2853. **Eig'ner Tugend zu misstrauen?
Gott soll mich davor bewahren!
Nur dass ich zuweilen trinke,
Mögt ihr als gewiss erfahren.**
2854. **An dem Tage der Vergeltung
Hoffe ich, dass Gottes Gnade,
Trotz der Feinde, meine Schulter
Nicht mit Sünden überlade.**
2855. **Für zwei Körner gab mein Vater
Eden's Glück und seine Ruhe;
Ungeraten will ich heißen,
Wenn ich nicht um Ein's es tue.**
2856. **Mein Bekleiden mit der Kutte
Soll nicht Frömmigkeit bedeuten;
Hundert gar geheime Fehler
Berg' ich d'runter vor den Leuten.**
2857. **Ich, der nur den reinsten Inhalt
Einer Humpe will genießen,
Könnte eines Wirtes Worten
Freventlich mein Ohr verschließen?**
2858. **Wenn auf diese Art der Sänger
Einfällt in den Ton der Minne,
Raubet mir das Lied Hafisen's
Bei dem Reigentanz die Sinne.**

غزل 341

- 2859 گر من از سرزنش مدعیان اندیشم
شیوه مستی و رندی نرود از پیشم
- 2860 زهد رندان نوآموخته راهی به دهیست
من که بدنام جهانم چه صلاح اندیشم
- 2861 شاه شوریده سران خوان من بی سامان را
زانکه در کم خردی از همه عالم بیشم
- 2862 بر جبین نقش کن از خون دل من خالی
تا بدانند که قربان تو کافر کیشم
- 2863 اعتقادی بنما و بگذر بهر خدا
تا درین خرقه ندانی که چه نادریشم
- 2864 شعر خونبار من ای باد بدان یار رسان
که ز مؤگان سیه بر رگ جان زد نیشم
- 2865 من اگر باده خورم ورنه چه کارم با کس
حافظ راز خود و عارف وقت خویشم

❧ Ghazel 341 ❧

2859. **Wenn mich auch die Sorge quälet,
Dass die Gegner auf mich schmähen,
Werd' ich doch des Rausches Reize
Nie vor mir verschwinden sehen.**
5860. **Schnöd' ist selbst die Tugend Jener,
Die im Zechen Schüler heißen;
Kann da ich, der Weltverrufene,
Frommer Werke mich befleißn?**
2861. **Nenne mich Vernunftberaubten,
Einen König wirrer Köpfe:
Bin ich auf der ganzen Erde
Doch der größte aller Tröpfe.**
2862. **Mal' mit Herzblut mir ein Zeichen
Auf die Stirn, damit man wisse,
Dass ich, ein bestimmtes Opfer
Dir, o Ketzer, fallen müsse.**
2863. **Traue mir; dann aber ziehe
Eilends fort, um Gotteswillen!
Wüsstest sonst dass diese Kleider
Einen Nicht-Derwisch verhüllen.**
2864. **Eile, Wind, mein blutend Liedchen
Einem Freunde vorzutragen,
Der mir in die Seelenader
Wimpernflieten eingeschlagen.**
2865. **Hab' als SCHEIKH und hab' als Zecher
Nichts zu schaffen mit den Leuten:
Selbst bewahr' ich mein Geheimnis
Und begreife meine Zeiten.**

غزل 342

- 2866 حجاب چهره جان می شود غبار تنم
خوشا دمی که از آن چهره پرده برکنم
- 2867 چنین قفس نه سزای چو من خوش الحانیست
روم به گلشن رضوان که مرغ آن چمنم
- 2868 عیان نشد که چرا آمدم کجا رفتیم
دریغ و درد که غافل ز کار خویشتم
- 2869 چگونه طوف کنیم در فضای عالم قدس
که در سراچه ترکیب تخته بند تنم
- 2870 اگر ز خون دلم بوی شوق می آید
عجب مدار که هم درد نافه ختنم
- 2871 طراز پیرهن زرکشم مبین چون شمع
که سوزهاست نهانی درون پیرهنم
- 2872 بیا و هستی حافظ ز پیش او بردار
که با وجود تو کس نشنود ز من که منم

❧ Ghazel 342 ❧

2866. **Es hält dem Seelenangesichte
Mein Körperstaub den Schleier vor;
O Wonne, heb' ich einst den Schleier
Von diesem Angesicht empor!**
2867. **Und da für mich, den holden Sänger,
Kein solcher Käfig passen kann,
Eil' ich - ein Vöglein jener Wiese -
Ins Rosenfeld hin zu REZWAN.**
2868. **Warum ich kam, wo ich gewesen,
Nicht klar erfasste es mein Sinn:
O Schmerz, dass ich in eigenen Dingen
So ganz und gar unwissend bin!**
2869. **Wie sollte pilgernd ich umkreisen
Die weite Flur der heiligen Welt,
Da meinen Leib im Erdenhäuschen
An Brettern man befestigt hält?**
2870. **Wenn aus dem Blute meines Herzens
Des Moschus süße Düfte weh'n,
So staune nicht: verwandt durch Leiden
Bin ich dem Rehe von KHOTEN.**
2871. **Sieh auf das goldene Stickwerk nimmer
Das reich mir ziert des Hemdes Rand,
Denn innerhalb des Hemdes nähr' ich,
Der Kerze gleich, geheimen Brand.**
2872. **O komm und nimm Hafisen's Leben,
Wie sich's vor ihm entfaltet, hin,
Denn Niemand hört, bist du am Leben,
Das kühne Wort von mir: Ich bin.**

غزل 343

- 2873 چل سال بیش رفت که من لاف می زنم
کز چاکران پیر مغان کمترین منم
- 2874 هرگز به یمن عاطفت پیر می فروش
ساغر تهی نشد ز می صاف روشنم
- 2875 از جاه عشق و دولت رندان پاکباز
پیوسته صدر مصطبه ها بود مسکنم
- 2876 در شأن من به درد کشی ظنّ بد مبر
کالوده گشت جامه ولی پاک دامنم
- 2877 شهباز دست پادشهم این چه حالتست
کز یاد برده اند هوای نشیمنم
- 2878 حیفت بلبلی چو من اکنون درین قفس
با این لسان عذب که خامش چو سوسنم
- 2879 آب و هوای فارس عجب سفله پرورست
کو هم‌رهی که خیمه ازین خاک برکنم
- 2880 حافظ به زیر خرّقه قدح تا به کی کشی
در بزم خواجه پرده ز کارت برافکنم
- 2881 تورانشه خجسته که در من یزید فضل
شد منت مواهب او طوق گردنم

2873. **Vierzig Jahre und darüber
Prahle ich mit stolzem Sinn,
Dass ich von des alten Wirtes
Dienern der Geringste bin.**
2874. **Durch des alten Weinverkäufers
Segensvolle Huld geschah's,
Dass von glänzend reinem Weine
Niemals leer sich fand mein Glas.**
2875. **Hoch in Würde durch die Liebe,
Glücklich durch der Zecher Schaar,
Sitz' ich auf dem Ehrenplatze
In den Schenken immerdar.**
2876. **Gib doch, weil ich Hefe trinke,
Keiner üblen Meinung Raum!
Denn befleckt ist meine Kutte,
Aber rein bewahrt mein Saum.**
2877. **Herr! Da ich ein edler Falke
Auf der Hand des Kaisers bin,
Weshalb trieb man mir die Sehnsucht
Nach dem Neste aus dem Sinn?**
2878. **Schade ist es, lebt ein Sprosser
Ähnlich mir, auf dieser Flur:
Trotz der süßen Zunge muss ich,
Gleich der Lilie, schweigen nur.**
2879. **Persiens Luft und Wasser nährt
Wunderbar gar manchen Fant;
Wer begleitet mich? Ich schaffe
Mein Gezelt aus diesem Land.**
2880. **Leerst du unter'm Mönchsgewande
Länger noch das Glas, Hafis,
Lüft' ich deiner Taten Schleier
Bei des Meisters Fest gewiss.**
2881. **TURANSCHAH'S, des Hochbeglückten,
Dessen Huld auf eine Art
Sich gesteigert, dass zum Ringe
Sie an meinem Halse ward.**

غزل 344

2882. عمریست تا من در طلب هر روز گامی می زنم
دست شفاعت هر زمان در نیکنایمی می زنم
2883. بی ماه مهرا فروز خود تا بگذرانم روز خود
دامی به راهی می نهم مرغی به دامی می زنم
2884. اورنگ کو گلچهر کو نقش وفا و مهر کو
حالی من اندر عاشقی داو تمامی می زنم
2885. تا بو که یابم آگهی از سایه سرو سهی
گلبنگ عشق از هر طرف بر خوشخرامی می زنم
2886. هر چند کان آرام دل دانم نبخشد کام دل
نقش خیالی می کشم فال دوامی می زنم
2887. دانم سرآرد غصه را رنگین برآرد قصه را
این آه خون افشان که من هر صبح و شامی می زنم
2888. با آنکه از وی غایبم وز می چو حافظ تاییم
در مجلس روحانیان که گاه جامی می زنم

❧ Ghazel 344 ❧

2882. **Durch Lebensfrist schon schreite ich rüstig
Voll Sehnsucht täglich durch das Land
Und poche an eines Edlen Pforte
Beständig mit des Fürspruch's Hand.**
2883. **Fern meinem Mond, der Liebe wecket,
Soll mir kein Tag vorüberzieh'n,
D'rum stell' ein Netz ich auf die Straße
Und setz' ins Netz ein Vöglein hin.**
2884. **OWRANG und GÜLTSCHEHRE, wo weilt Ihr?
Wo ist der Treu' und Liebe Bild?
Jetzt bin nur ich's, der in der Liebe
Als Muster der Vollendung gilt.**
2885. **Weil des Zypressenbaumes Schatten
Ich Hoffnung nähre zu erspähen,
Richte ich der Liebe Ruf an Jeden,
Den holden Gang's ich nah'n gesehen.**
2886. **Zwar weiß ich, jener Trost des Herzens
Weist meines Herzenswunsch zurück
Und dennoch male ich Wahngelilde
Und lose auf beständiges Glück!**
2887. **Ich weiß, die Trauer nimmt ein Ende
Und die Geschichte färbt sich bunt,
Durch's Ach, das täglich Früh und Abends
So blutig steigt aus meinem Mund.**
2888. **Und habe ich auch mich selbst verloren,
Verschwörend, wie Hafis, den Wein,
So trink' ich manchmal doch ein Gläschen
In einem geistigen Verein.**

غزل 345

- 2889 بی تو ای سرو روان با گل و گلشن چکنم
زلف سنبل چه کشم عارض سوسن چکنم
- 2890 آه کز طعنه بد خواه ندیدم رویت
نیست چون آینه ام روی ز آهن چکنم
- 2891 برو ای ناصح و بر دردکشان خرده مگیر
کارفرمای قدر می کند این من چکنم
- 2892 برق غیرت چو چنین می جهد از مکمن غیب
تو بفرما که من سوخته خرمن چکنم
- 2893 شاه ترکان چو پسندید و به چاهم انداخت
دستگیر ار نشود لطف تهمتن چکنم
- 2894 مددی گر به چراغی نکند آتش طور
چاره تیره شب وادی ایمن چکنم
- 2895 حافظا خلد برین خانه موروث منست
اندرین منزل ویرانه نشیمن چکنم

❧ Ghazel 345 ❧

2889. Was tue ich, o wandelnde Zypresse
Mit Rosenbeet und Rose, ohne dich?
Was tändle ich mit Hyazinthenlocken,
Was tue mit liliengleichen Wangen ich?
2890. Ach, weil der Übelwoller mich getadelt,
Erblickte ich dein holdes Antlitz nicht;
Was tue ich? Ich habe ja mit nichten,
Dem Spiegel gleich, ein stählernes Gesicht.
2891. Zieh' hin, du Raterteiler, und betrachte
Die Trinker nicht mit der Verachtung Blick!
Was tue ich? Der mächtige Gebieter,
Der dieses tut, er heißet: das Geschick.
2892. Wenn aus dem Hinterhalt, dem unsichtbaren
Die Eifersucht als Blitzstrahl auf mich fährt,
Was tue ich? Nur du hast zu gebieten,
Hat meine Garbe doch der Brand verzehrt.
2893. Da es dem Türkenkönig so gefallen
Und er mich tief in einen Brunnen warf,
Was tue ich, wenn TAHAMTAN'S Erbarmen
Mir nicht die Hand zur Hilfe reichen darf?
2894. Will mir das Feuer, das auf Sina lodert
Mit einer Fackel nicht zur Seite stehen,
Was tue ich, der ich im nächtigen Dunkel
Mir nicht zu Raten weiß im Tal EIMEN?
2895. Hafis, den hohen Paradiesesgarten
Betrachte ich als mein ererbtes Haus:
Was tue ich denn und suche zur Behausung
Mir diese öde, wüste Stätte aus?

غزل 346

2896. من نه آن رندم که ترک شاهد و ساغر کنم
 محتسب داند که من این کارها کمتر کنم
2897. من که عیب توبه کاران کرده باشم بارها
 توبه از می وقت گل دیوانه باشم گر کنم
2898. عشق دردانه ست و من غوآص و دریا میکند
 سرفرو بردم در آنجا تا کجا سر برکنم
2899. لاله ساغر گیر و نرگس مست و بر ما نام فسق
 داوری دارم بسی یارب که را داور کنم
2900. بازکش یک دم عنان ای ترک شهر آشوب من
 تا ز اشک و چهره راهت پر زر و گوهر کنم
2901. من که از یاقوت و لعل اشک دارم گنجها
 کی نظر در فیض خورشید بلند اختر کنم
2902. چون صبا مجموعه گل را به آب لطف شست
 کج دلم خوان گر نظر بر صفحه دفتر کنم
2903. عهد و پیمان فلک را نیست چندان اعتبار
 عهد با پیمانه بندم شرط با ساغر کنم
2904. من که دارم در گدائی گنج سلطانی به دست
 کی طمع در گردش گردون دون پرور کنم
2905. گرچه گردآلود فقرم شرم باد از همتم
 گر به آب چشمه خورشید دامن تر کنم
2906. عاشقان را گر در آتش می پسندد لطف دوست
 تنگ چشمم گر نظر در چشمه کوثر کنم
2907. دوش لعلش عشوه ای می داد حافظ را ولی
 من نه آنم کز وی این افسانه ها باور کنم

2896. **Bin nicht der Zecher, der's vermöchte,
Dem Wein und Schönen zu entsagen;
Auch weiß der Vogt, dass ich wohl nimmer
Solch eine Handlung würde wagen.**
2897. **Ich, der so lang auf Jene schmächte
Die es verschworen Wein zu trinken,
Ich wäre toll, verschwör' ich selber
Den Wein zur Zeit, wo Rosen winken.**
2898. **Die Liebe gleicht dem Perlenkorne:
Ich tauche d'rum ins Meer der Schenke;
Wo wird das Haupt zum Vorschein kommen,
Das Haupt, das ich darein versenke?**
2899. **Narzissen zechen, Tulpen bechern!
Und mich, mich will man Wüstling nennen?
Ich hab', o Heer, der Händel viele:
Wen soll als Richter ich erkennen?**
2900. **Den Zaum ein wenig angehalten
Mein Türke, Aufruhr du der Städte,
Dass Wangengold und Tränenperlen
Ich auf die Reisebahn dir bette!**
2901. **Ich, der ich einen Schatz besitze
An Perlen- und Rubinentränen
Ich sollte mich nach Segensspenden
Der hochgestirnten Sonne sehnen?**
2902. **Und wusch das Sammelbuch der Rose
Der Morgenwind im Gnadentaue,
So soll mein Herz ein falsches heißen,
Wenn ich auf Bücher blätter schaue.**
2903. **Und weil Vertrag und Bund des Himmels
Nicht die gehoffte Achtung finden,
Schließ' ich mit dem Pokal Verträge
Und will mich mit dem Glas verbinden.**
2904. **Ich, der, als Bettler, Schätze habe,
Die eines Herrschers würdig wären,
Ich sollte auf den Himmel hoffen,
Der nur Gemeine pflegt zu nähren?**
2905. **Zwar mich befleckt der Staub der Armut
Doch müsst' ich vor mir selbst erröten,
Hätt ich, um mir den Saum zu netzen
Das Nass des Sonnenquell's vonnöten.**
2906. **Wenn Freundesgnade die Verliebten
Zur Feuerqual verdammen sollte,
Soll ich erblinden, wenn mein Auge
Nach Himmelsquellen spähen wollte;**
2907. **Gescherzt hat gestern mit Hafisen
Dein Mundrubin; allein bedenke:
Ich sei es nicht der solchen Märchen
Von seiner Seite Glauben schenke.**

غزل 347

- 2908 صنما با غم عشق تو چه تدبیر کنم
تا به کی در غم تو ناله شبگیر کنم
- 2909 دل دیوانه از آن شد که نصیحت شنود
مگرش هم ز سر زلف تو زنجیر کنم
- 2910 آنچه در مدت هجر تو کشیدم هیهات
در یکی نامه محالست که تحریر کنم
- 2911 با سر زلف تو مجموع پریشانی خود
کو مجالی که سراسر همه تقریر کنم
- 2912 آن زمان کارزوی دیدن جانم باشد
در نظر نقش رخ خوب تو تصویر کنم
- 2913 گر بدانم که وصال تو بدین دست دهد
دین و دل را همه در بازم و توفیر کنم
- 2914 دور شو از برم ای واعظ و بیهوده مگوی
من نه آنم که دگر گوش به تزویر کنم
- 2915 نیست امید صلاحی ز فساد حافظ
چونکه تقدیر چنین است چه تدبیر کنم

❧ Ghazel 347 ❧

2908. **Wie mach' ich es möglich, o Götze,
Den Gram deiner Liebe zu tragen
Und soll ich den Gram wohl noch länger
Ergießen in nächtlichen Klagen?**
2909. **Mein Herz, wie von DIEWEN besessen,
Ist, ach, durch kein Mittel zu retten;
Es sei denn, ich machte zur Stelle
Dein lockiges Haar ihm zu Ketten.**
2910. **Und wollte ich, was ich gelitten
Seitdem du mich grausam verlassen,
Dir schildern - vergebliche Mühe! -
Kein Buch wär' im Stand' es zu fassen;**
2911. **Das Ganze der eigenem Verwirrung,
Mit der deines Haares verbunden,
Im Einzelnen treu zu beschreiben
Hat Niemand noch möglich gefunden;**
2912. **Und wenn ich die eigene Seele
Begierig zu schauen verlange,
So mal' ich mir treu vor die Blicke
Das Bild deiner lieblichen Wange;**
2913. **Und wüsst' ich das Mittel gelänge,
Dich mir zu vereinen in Liebe,
Verspielt' ich das Herz und den Glauben,
Wobei ich im Vorteil noch bliebe.**
2914. **O Prediger, bleib mir vom Leibe
Und sprich nicht vergebens, gleich Toren!
Denn Jener nicht bin ich, der wieder
Den Lügen verschließet die Ohren.**
2915. **Die Hoffnung, Hafis, ist entschwunden
Der bösen Gewalt zu entrinnen;
So hat es das Schicksal beschlossen,
Was kann ich dagegen ersinnen?**

غزل 348

2916. دیده دریا کنم و صبر به صحرا فکنم
واندرین کار دل خویش به دریا فکنم
2917. از دل تنگ گنه کار بر آرم آهی
کآتش اندر گنه آدم و حوا فکنم
2918. مایه خوشدلی آنجاست که دلدار آنجاست
می کنم جهد که خود را مگر آنجا فکنم
2919. بگشا بند قبا ای مه خورشید کلاه
تا چو زلفت سر سودازده در پا فکنم
2920. خورده ام تیر فلک باده بده تا سرمست
عقده در بند کمر ترکش جوزا فکنم
2921. جرعه جام برین تخت روان افشانم
غلغل چنگ درین گنبد مینا فکنم
2922. حافظا تکیه بر ایام چو سهوست و خطا
من چرا عشرت امروز به فردا فکنم

2916. **Zum Meer mache ich das Auge und werfe
Auf's Feld hinaus den Duldermut
Und werfe unter solchem Treiben
Das Herz tief in die Meeresflut.**
2917. **Aus sündigem, beklemmten Herzen
Seufze ich nur Einmal auf; allein
In ADAM'S und in EVA'S Sünde
Werfe ich dadurch den Brand hinein.**
2918. **Man trifft des Herzensglückes Summe
Nur wo der Herzensräuber weilt;
Auch will ich keine Mühe sparen,
Bis dass ich jenen Ort ereilt.**
2919. **Mond mit der Sonnenhaube, löse
Doch deines Kleides Schleifenzier!
Ich werfe dann, gleich deinem Haare
Das düstere Haupt zu Füßen dir.**
2920. **Des Himmels Pfeil habe ich empfunden;
Gib Wein mir, dass vom Rausch entbrannt
Ich einen Knoten möge schürzen
Hoch auf ORION'S Köcherband!**
2921. **Den Bodensatz des Glases spritz' ich
Hinauf auf diesen Wandertron
Und fülle diese blaue Kuppel
Mit einer Harfe Jubelton.**
2922. **Hafis, ein Irrtum und ein Fehler
Ist's, sich zu stützen auf die Zeit;
Warum verschieb' ich denn auf morgen
Die Wonne, die das Heute mir leiht?**

غزل 349

- 2923 دوش سودای رخس گفتم ز سر بیرون کنم
گفت کوزنجیر تا تدبیر این مجنون کنم
- 2924 قامتش را سرو گفتم سر کشید از من به خشم
دوستان از راست می رنجد نگارم چون کنم
- 2925 نکته ناسنجیده گفتم دلبرا معذور دار
عشوه ای فرمای تا من طبع را موزون کنم
- 2926 زرد روئی می کشم زان طبع نازک بی گناه
ساقیا جامی بده تا چهره را گلگون کنم
- 2927 ای نسیم منزل لیلی خدا را تا به کی
ربیع را برهم زخم اطلال را جیحون کنم
- 2928 من که ره بردم به گنج حسن بی پایان دوست
صد گدای همچو خود را بعد ازین قارون کنم
- 2929 ای مه صاحب قران از بنده حافظ یاد کن
تا دعای دولت آن حسن روز افزون کنم

2923. **Gestern Abends sagte ich: „Der Sehnsucht
Ihn zu schauen, will ich mich erwehren.“
„Wo sind Ketten?“ - Sprach Er - „den Verrückten
Will ich eines Anderen belehren.“**
2924. **Seine Hochgestalt nannte ich Zypresse,
Da im Zorne wandte er sich von hinnen!
Wird mein Bild durch Wahrheit schon beleidigt,
Freunde, sagt, was soll ich dann beginnen?**
2925. **Sprach ich Worte, die ich schlecht gewogen,
O mein Herzensräuber, so verzeihe!
Sei auch freundlich, dass ich dem Gemüte
Das verlorne Gleichgewicht verleihe!**
2926. **Jenem Zarten habe ich es zu danken,
Dass ich schuldlos an der Gelbsucht leide;
Schenke, gib ein Glas mir, dass ich wieder
Mein Gesicht ins Rot der Rose kleide!**
2927. **Sage, Lüftchen, du von LEILA'S Stätte
Ob's um Gotteswillen lang noch währe,
Dass ich Fluren in des OXUS Fluten
Und in Trümmer Wohnungen verkehre?**
2928. **Ich, der zu des Freundes Schönheitsschatze
Bin gelangt, dem unermesslich reichen,
Will in Zukunft zu GHARUNEN machen
Hunderte von Bettlern, die mir gleichen.**
2929. **Mond, beglückter Herrscher, lass Hafisen,
Deinen Knecht, dir im Gedächtnis leben,
Dass für's Glück ich jener Reize bete,
Die sich täglich strahlender erheben!**

غزل 350

2930. به عزم توبه سحر گفتم استخاره کنم
بهار توبه شکن می رسد چه چاره کنم
2931. سخن درست بگویم نمی توانم دید
که می خورند حریفان و من نظاره کنم
2932. چو غنچه بال لب خندان به یاد مجلس شاه
پیاله گیرم و از شوق جامه پاره کنم
2933. به دور لاله دماغ مرا علاج کنید
گر از میانه بزم طرب کناره کنم
2934. ز روی دوست مرا چون گل مراد شکفت
حواله سر دشمن به سنگ خاره کنم
2935. گدای میکده ام لیک وقت مستی بین
که ناز بر فلک و حکم بر ستاره کنم
2936. مرا که نیست ره و رسم لقمه پرهیزی
چرا ملامت رند شرابخواره کنم
2937. به تخت گل بنشانم بتی چو سلطانی
ز سنبل و سمنش ساز و طوق و یاره کنم
2938. ز باده خوردن پنهان ملول شد حافظ
به بانگ بربط و نی رازش آشکاره کنم

2930. **Des Morgens sprach ich, Reue fühlend:**
„Ich will das Los befragen.“
Da kommt der Lenz, der Reuebrecher,
Was soll ich nun wohl sagen?
2931. **Ein Wort, ein wahres, will ich sprechen:**
„Ich kann's nicht länger sehen,
Dass während die Genossen trinken,
Ich müßig sollte stehen.“
2932. **Auf's Wohl des König's nehme ich, lächelnd,**
Wie Knospen in der Fülle,
Den Becher und im Sehnsuchtsschmerze
Zerreiße ich meine Hülle.
2933. **Ihr mögt mich als erkrankt im Hirne**
Zur Zeit der Tulpen heilen,
Wollte ich, dem Lustgelage entsagend,
In einer Ecke weilen.
2934. **Weil mir des Wunsches Rose blühte**
In dem Gesicht des Freundes,
Verweise ich auf Kieselsteine
Den Schädel meines Feindes.
2935. **Zwar bin ich nur ein Schenkenbettler,**
Doch wenn ich mich betrinke,
Trotz' ich dem Himmel und die Sterne
Gehorchen meinem Winke.
2936. **Ich, der ich mich nicht eines Bissens**
Gewohnt bin zu enthalten,
Ich sollte gegen Weingenießer
Die Tadelsucht entfalten?
2937. **Ich will auf einen Tron von Rosen**
Den Götzenfürsten heben
Und Hyazinthen und Jasmine
Um Hals und Arm ihm weben.
2938. **Es will, nur heimlich Wein zu trinken**
Hafisen nicht behagen;
Bei Barbiton- und Flöten-Klängen
Will ich es offen sagen.

غزل 351

- 2939 حاشا که من به موسم گل ترک می کنم
من لاف عقل می زنم این کار کی کنم
- 2940 مطرب کجاست تا همه محصول زهد و علم
در کار چنگ و بربط و آوازی کنم
- 2941 از قیل و قال مدرسه حالی دلم گرفت
یک چند نیز خدمت معشوق و می کنم
- 2942 کی بود در زمانه وفا جام می بیار
تا من حکایت جم و کاووس کی کنم
- 2943 از نامه سیاه نترسم که روز حشر
با فیض لطف او صد ازین نامه طی کنم
- 2944 کو پیک صبح تا گله های شب فراق
با آن خجسته طالع فرخنده پی کنم
- 2945 این جان عاریت که به حافظ سپرده دوست
روزی رخس ببینم و تسلیم وی کنم

2939. **Bewahre Gott! Zur Zeit der Rosen
Leist' auf den Wein ich nicht Verzicht;
Ich, der ich mit Verstande prahle,
Ich tue dies ganz sicher nicht.**
2940. **Wo weilt der Sänger? Was das Wissen
Mir eintrug und ein frommer Sinn,
Gebe ich der Harfe und der Zither
Und dem Gesang der Flöte hin.**
2941. **Der Schule nichtiges Geschwätze
Schafft mir zur Stunde nichts als Pein:
Ich will ein Wenig dem Geliebten
Nun gleichfalls dienen und dem Wein.**
2942. **Wo ist die Treue heut' zu finden?
Bring den gefüllten Becher mir!
Von DSCHAM, KAWUS und KEY erzähle
Ich alsbald die Geschichte dir.**
2943. **Es schreckt das schwarze Buch mich nimmer,
Weil ich, bricht der Gerichtstag an,
Durch Gottes Huld von solchen Büchern
Wohl Hunderte beseitigen kann.**
2944. **Wo weilt denn nur des Morgens Bote?
Die Klage, ob der Trennung Nacht
Hätte ich so gern ihm, dem Beglückten,
Dem Freudenbringer, vorgebracht.**
2945. **Doch diese Seele, die Hafisen
Der Freund als Darlehn nur vertraut,
Gebe ich an jenem Tag ihm wieder,
An dem ich sein Gesicht geschaut.**

غزل 352

2946. روزگاری شد که در میخانه خدمت می کنم
در لباس فقر کار اهل دولت می کنم
2947. تا کی اندر دام وصل آرم نذروی خوش خرام
در کمینم و انتظار وقت فرصت می کنم
2948. واعظ ما بوی حق نشیند بشنو کاین سخن
در حضورش نیز می گویم نه غیبت می کنم
2949. با صبا افتان و خیزان می روم تا کوی دوست
وز رفیقان ره استمداد همت می کنم
2950. خاک کویت زحمت ما برنتابد بیش ازین
لطفها کردی بُنا تخفیف زحمت می کنم
2951. زلف دلبر دام راه و غمزه اش تیر بلاست
یاد دار ای دل که چندینت نصیحت می کنم
2952. دیده بدین بیوشان ای کریم عیب پوش
زین دلبرها که من در کنج خلوت می کنم
2953. حافظم در مجلسی دردی کشم در محفلی
بنگر این شوخی که چون با خلق صنعت می کنم

❧ Ghazel 352 ❧

2946. **Ich weihe mich dem Dienst der Schenke
Bereits seit langer Zeit
Und handle wie ein Reicher handelt,
Gehüllt ins Armutskleid.**
2947. **Das Rebhuhn mit dem holden Gange
Im Liebesnetz zu fah'n,
Erwarte ich im Hinterhalte
Der günstigen Stunde Nah'n.**
2948. **Es sog der Wahrheit edle Düfte
Mein Prediger nicht ein;
Horch! Ins Gesicht will ich's ihm sagen,
Doch kein Verleumder sein.**
2949. **Und eile, gleich dem Ost, zum Freunde
Hin über Stock und Stein
Und Königskraut und Rose bitt' ich
Behilflich mir zu sein.**
2950. **Es trägt die Erde deines Gaues
Mich künftighin nicht mehr:
Hold warst du, Götze, mir; nun mach' ich
Die Bürde minder schwer.**
2951. **Ein Netz ist meines Liebling's Locke,
Sein Blick ein Unglückspfeil:
Vergiß nicht, Herz, was ich ermahmend
Hier spreche dir zum Heil.**
2952. **Verhüll' das Auge das Böses schauet,
Du, stets zur Huld bereit,
Bei dem, was ich mit Frechheit übe
In stiller Einsamkeit!**
2953. **Hafis benennt mich dieses Kränzchen
Und Säufer jener Kreis;
Sieh, wie ich durch ein freches Wesen,
Das Volk zu täuschen weiß!**

غزل 353

2954. من ترک عشق شاهد و ساغر نمی کنم
صدبار توبه کردم و دیگر نمی کنم
2955. باغ بهشت و سایه طویی و قصر حور
با خاک کوی دوست برابر نمی کنم
2956. تلقین و درس اهل نظر یک اشارت است
گفتم کنایتی و مکرر نمی کنم
2957. هرگز نمی شود ز سر خود خبر مرا
تا در میان میکده سر بر نمی کنم
2958. ناصح به طعن گفت که رو ترک عشق کن
محتاج جنگ نیست برادر نمی کنم
2959. این تقویم تمام که با شاهدان شهر
ناز و کرشمه بر سر منبر نمی کنم
2960. حافظ جناب پیر مغان جای دولت است
من ترک خاکبوسی این در نمی کنم

❧ Ghazel 353 ❧

2954. **Liebe und Schöne meid' ich nimmer
Nimmer auch den Weinpokal;
Hundertmal habe ich's verschworen,
Nimmer tue ich's abermal.**
2955. **TUBA'S Schatten, HURI'S Köschke
Und des Paradieses Reich
Stelle ich dem Staub im Gaue
Meines Freundes nimmer gleich.**
2956. **Schon ein Wink genügt dem Manne,
Dem's an Einsicht nicht gebricht
Und verblümt habe ich gesprochen
Und ich wiederhole nicht.**
2957. **Wo der eigene Kopf mir stehe,
Weiß ich wahrlich selber kaum,
Bis ich nicht den Kopf erhebe
Mitten in der Schenke Raum.**
2958. **Zornig sagte mir der Alte:
„Geh' und lass die Liebe ruh'n!“
Es bedarf nicht erst des Streites,
Bruder, nimmer werde ich's tun.**
2959. **Mir genügt ja schon als Tugend,
Dass mit Schönen in der Stadt
Auf der Kanzel liebzukosen
Stets mein Blick vermieden hat.**
2960. **Des betagten Wirtes Schwelle
Ist, Hafis, ein seliger Ort
Und den Staub an dieser Pforte
Werde ich küssen immerfort.**

غزل 354

2961. به مژگان سیه کردی هزاران رخنه در دینم
بیا کز چشم بيمارت هزاران درد برچینم
2962. الا ای همنشین دل که یارانت برفت از یاد
مرا روزی مباد آن دم که بی یاد تو بنشینم
2963. جهان پیرست و بی بنیاد ازین فرهاد کش فریاد
که کرد افسون و نیرنگش ملول از جان شیرینم
2964. ز تاب آتش دوری شدم غرق عرق چون گل
بیار ای باد شبگیری نسیمی زان عرق چینم
2965. جهان فانی و باقی فدای شاهد و ساقی
که سلطانی عالم را طفیل عشق می بینم
2966. اگر بر جای من گیری گزیند دوست حاکم اوست
حرامم باد اگر من جان به جای دوست بگزینم
2967. صباح الخیر زد بلبل کجائی ساقیا برخیز
که غوغا می کند در سر خیال خواب دوشینم
2968. شب رحلت هم از بستر روم در قصر حورالعین
اگر در وقت جان دادن تو باشی شمع بالینم
2969. حدیث آرزومندی که در این نامه ثبت افتاد
همانا بی غلط باشد که حافظ داد تلقینم

❧ Ghazel 354 ❧

2961. **Du machtest mit den schwarzen Wimpern
Mir tausend Scharten in den Glauben;
Komm, lass aus deinem kranken Auge
Mich tausendfache Schmerzen klauben!**
2962. **O du Gefährte meines Herzens,
Der seiner Freunde nie gedanket!
Die Stunde, wo ich dein nicht denke,
Sei nimmer mir vom Los geschenkt!**
2963. **Die Welt ist alt und schwank; FARHADEN
Hat sie, o Schmerz, den Tod gegeben
Und ihr Betrug und ihre Ränke
Verkümmern mir das süße Leben!**
2964. **In Schweiß getaucht bin ich, gleich Rosen,
Vom Trennungsfeuer unterwühlet:
D'rum bringe, Nachtwind, mir ein Lüftchen
Von Jenem, der den Schweiß mir kühlet!**
2965. **Dem Schönen will ich und dem Schenken
Mit Freuden opfern beide Welten,
Denn als ein Anhang nur zur Liebe
Kann, was die Welt gewährt, mir gelten;**
2966. **Und wählt der Freund statt mir sich And're,
Ist er der Herr und mag befehlen;
Doch sterben soll ich, wollte ich jemals
An Freundesstatt das Leben wählen!**
2967. **„Guten Morgen!“ sagte Nachtigall
Und „Wo ist der Schenke? Steh' auf!
Dass mir im Kopfe die Vorstellung
Des Traumes von gestern ist im Lauf.“***
2968. **In der Nacht des Todes gehe ich direkt
Vom Sterbebett ins HURIE'S Schloss,
Wenn du bist beim Sterben an meiner Seite
Und hell leuchtest wie Kerze bloß.***
2969. **Der Sehnsucht fromme Überlieferung
Die diese Blätter hier bewahren,
Scheint keinen Irrtum zu enthalten,
Da ich sie von Hafis erfahren.**

غزل 355

2970. حالیا مصلحت وقت در آن می بینم
که کشم رخت به میخانه و خوش بنشینم
2971. جام می گیرم و از اهل ریا دور شوم
یعنی از اهل جهان پاک دلی بگزینم
2972. جز صراحی و کتابم نبود یار و ندیم
تا حریفان دغا را به جهان کم بینم
2973. سر به آزادگی از خلق برآرم چون سرو
گر دهد دست که دامن ز جهان درچینم
2974. بس که در خرقة آلوده زدم لاف صلاح
شرمسار از رخ ساقی و می رنگینم
2975. سینۀ تنگ من و بار غم او هیبهات
مرد این بار گران نیست دل مسکینم
2976. من اگر رند خراباتم و گر زاهد شهر
این متاعم که همی بینی و کمتر زینم
2977. بنده آصف عهدم دلم از راه مبر
که اگر دم زنم از چرخ بخواهد کینم
2978. بر دلم گرد ستمهاست خدایا میسند
که مکدر شود آیینه مهر آیینم

❧ Ghazel 355 ❧

2970. Als der Zeit ganz angemessen
Sehe ich's gegenwärtig an
Nach der Schenke auszuwandern
Und da froh zu weilen dann.
2971. Nach dem Weinpokale greifend
Suche ich Heuchlern fern zu sein,
Wähle nämlich mir hienieden
Nur ein reines Herz allein.
2972. Nur ein Buch und eine Flasche
Sei dort freundlich mir gesellt,
Dass ich listige Genossen
Nie erblicke auf der Welt.
2973. Alle werde ich überragen,
Frei wie der Zypressenbaum,
Glückt es mir von Weltgelüsten
Abzuziehen meinen Saum.
2974. In befleckter Kutte prahlte
Gar zu sehr mit Tugend ich,
Schäme d'rum vor Schenkenwangen
Und vor farbigem Weine mich.
2975. Viel zu eng ist ja mein Busen,
Um zu tragen Seinen Schmerz;
Nicht gewachsen solcher Bürde
Ist mein gramerfülltes Herz.
2976. Sei ich Zecher in der Schenke
Sei ich in der Stadt Hafis,
Bin die Ware ich, die du schauest
Und noch schlechter überdies.
2977. Beim ASSEF steh' ich in Diensten,
Mich zu kränken hüte dich!
Denn, wenn ich ein Wort nur spreche,
Rächt er selbst am Himmel mich.
2978. Unbild deckt mein Herz mit Staube;
Doch, o Gott, gestatte nicht,
Dass sich je mein Spiegel trübe,
Der da glänzt wie Sonnenlicht.

غزل 356

2979. گرم از دست برخیزد که با دلدار بنشینم
ز جام وصل می نوشم ز باغ عیش گل چینم
2980. شراب تلخ صوفی سوز بنیادم بخواهد برد
لبم بر لب نه ای ساقی و بستان جان شیرینم
2981. مگر دیوانه خواهد شد درین سودا که شب تاروز
سخن با ماه می گویم پری در خواب می بینم
2982. لبث شکر به مستان داد و چشمت می به میخواران
منم کز غایت حرمان نه با آنم نه با اینم
2983. چو هر خاکی که باد آورد فیضی برد از انعامت
ز حال بنده یاد آور که خدمتکار دیرینم
2984. نه هر کو نقش نظمی زد کلامش دلپذیر افتد
تذرو طرفه من گیرم که چالاکست شاهینم
2985. اگر باور نمی داری رو از صورتگر چین پرس
که مانی نسخه می خواهد ز نوک کلک مشکینم
2986. وفاداری و حق گوئی نه کار هر کسی باشد
غلام آصف ثانی جلال الحق و الدینم
2987. رموز مستی و رندی ز من بشنو نه از واعظ
که با جام و قدح هر دم ندیم ماه و پروینم

❧ Ghazel 356 ❧

2979. **Würde an des Holden Seite
Mir ein Platz gewährt vom Lose,
Tränk' ich aus des Glückes Becher,
Pflückte des Genusses Rose.**
2980. **Bitterer Wein - der Sufis Feuer -
Macht für meinen Bau mich beben:
Küsse mich und nimm, o Schenke,
Lieber du mein süßes Leben!**
2981. **Toll noch werde ich, denn ich spreche
Nachts bis Früh vom Liebeskummer
Mit dem Monde nur und sehe
Nur PERIS in meinem Schlummer.**
2982. **Zucker gab dein Mund dem Trunkenen,
Wein dein Auge dem Wirt des Weines;
Ich allein, der stets entbehre,
Habe von Beiden leider Keines!**
2983. **Jedes windgetragene Stäubchen
Ist ein Ausfluss deiner Güte,
Denke d'rum auch deines Knechtes,
Der sich lang im Dienste mühte!**
2984. **Nicht ein Jeder, der da dichtet,
Spricht in Worten, die gefallen:
Ich nur fing das seltene Rebhuhn,
Denn mein Falke hat flinke Krallen.**
2985. **Geh' und frage CHINA'S Maler,
Glaubst du nicht, was ich hier sage,
Ob MANI nicht nach den Mustern
Meines Moschuspinsels frage?**
2986. **Treue übt und Wahrheit redet
Wohl nicht Jedermann im Leben;
Sklavisch bin ich dem ASSEFE
Rechts- und Glaubensruhm ergeben.**
2987. **Hör' von mir, nicht von Hafisen,
Was man Rausch und Liebe nenne,
Der ich Nachts bei Mond und Plejas
Gläser nur und Becher kenne.**

غزل 357

- 2988 در خرابات مغان نور خدا می بینم
این عجب بین که چه نوری ز کجا می بینم
- 2989 جلوه بر من مفروش ای ملک الحاج که تو
خانه می بینی و من خانه خدا می بینم
- 2990 خواهم از زلف بتان نافه گشائی کردن
فکر دورست همانا که خطا می بینم
- 2991 سوز دل اشک روان آه سحر ناله شب
این همه از نظر لطف شما می بینم
- 2992 هر دم از روی تو نقشی زندم راه خیال
با که گویم که درین پرده چها می بینم
- 2993 کس ندیدست ز مشک ختن و نافه چین
آنچه من هر سحر از باد صبا می بینم
- 2994 دوستان عیب نظر بازی حافظ مکنید
که من او را ز محبتان شما می بینم

❧ Ghazel 357 ❧

2988. **In dem Schenkenraum der MOGHAN
Stellt sich Gottes Licht mir dar;
Sieh' dies Wunder, welch' ein Licht ist's
Und wo werde ich es gewahr?**
2989. **Krame nicht, o Pilgerkönig,
Deinen Hochmut vor mir aus,
Denn du schau'st das Haus, ich aber
Schaue froh den Herrn im Haus.**
2990. **Moschusdüfte will ich lösen
Von des Götzen Lockenhaar,
Doch zu fern liegt der Gedanke!
Irrtum nur werde ich gewahr.**
2991. **Herzensgluten, Tränenströme,
Seufzer Morgens und bei Nacht
Sehe ich sämtlich durch die Blicke
Deiner Huld hervorgebracht.**
2992. **Der Gedanken Wege sperret
Stets dein Bild, dein holdes, mir:
Wem entdecke ich, was ich schaue
Hinter diesem Vorhang hier?**
2993. **Niemand hat von CHINA'S Düften
Und vom Moschus aus KHOTAN
Das gesehen, was jeden Morgen
Ich vom Morgenwind geseh'n.**
2994. **Freunde, scheltet nicht Hafisen,
Weil er Augenspiele trieb,
Denn ich seh's, er ist von Jenen,
Denen wert Ihr seid und lieb!**

غزل 358

2995. غم زمانه که هیچش کران نمی بینم
دواش جز می چون ارغوان نمی بینم
2996. به ترک خدمت پیر مغان نخواهم گفت
چرا که مصلحت خود در آن نمی بینم
2997. ز آفتاب قدح ارتفاع عیش بگیر
چرا که طالع وقت آنچنان نمی بینم
2998. نشان اهل خدا عاشقیست با خود دار
که در مشایخ شهر این نشان نمی بینم
2999. بدین دو دیده حیران من هزار افسوس
که با دو آینه رویش عیان نمی بینم
3000. قد تو تا بشد از جویبار دیده من
به جای سرو جز آب روان نمی بینم
3001. درین خمار کسم جرعه ای نمی بخشد
بین که اهل دلی در میان نمی بینم
3002. نشان موی میانش که دل درو بستم
ز من مپرس که خود در میان نمی بینم
3003. من و سفینه حافظ که جز درین دریا
بضاعت سخن درفشان نمی بینم

🌀 Ghazel 358 🌀

2995. Für den Weltschmerz, dessen Grenzen
Ich stets weiter sehe weichen,
Seh' ich wohl kein anderes Mittel
Als den Wein, den arghawan-gleichen.
2996. Ich entsage nicht des Wirtes
Mir so freundlichem Verkehre,
Denn ich sehe in dieser Sache
Nichts, was Nutzen mir gewähre.
2997. Miss an des Pokales Sonne
Deiner Lebensfreuden Höhe,
Weil ich das Gestirn der Zeiten
Nicht beharrlich günstig sehe.
2998. Für ein Herz zeugt nur die Liebe:
Halte dich an sie für immer;
In der Stadt bei unseren SCHEIKHEN
Seh' ich dieses Zeichen nimmer.
2999. Über die zwei nassen Augen
Rufe ich tausend Male Wehe!
Weil ich, ach, trotz zweier Spiegel
Sein Gesicht nicht deutlich sehe.
3000. Seit dein schlanker Wuchs dem Bache
Meines Auges ward entrissen,
Seh', an der Zypresse Stelle,
Ich nur Wasserströme fließen.
3001. Niemand gibt bei diesem Rausche
Mir nur Eines Schlückchens Labe;
Sieh, ich sehe hienieden Keinen,
Der ein Herz im Busen habe.
3002. Um das Härchen Seiner Mitte,
D'ran das Herz ich fest gebunden,
Frag' mich nicht: denn selber seh' ich
Aus der Mitte mich verschwunden.
3003. Mir genügt das Schiff Hafisens,
Denn auf keinem anderen Meere
Seh' ich eine Redewaare,
Die so herzerfreuend wäre.

غزل 359

3004. خرم آن روز کزین منزل ویران بروم
راحت جان طلبم وز پی جانان بروم
3005. گرچه دانم که به جائی نبرد راه غریب
من به بوی سر آن زلف پریشان بروم
3006. دلم از وحشت زندان سکندر بگرفت
رخت بر بندم و تا ملک سلیمان بروم
3007. چون صبا با تن بیمار و دل بی طاقت
به هواداری آن سرو خرامان بروم
3008. در ره او چو قلم گر به سرم باید رفت
بادل زخم کش و دیده گریان بروم
3009. نذر کردم گر ازین غم بدر آیم روزی
تا در میکده شادان و غزل خوان بروم
3010. به هواداری او ذره صفت رقص کنان
تالب چشمه خورشید درخشان بروم
3011. تازیان را غم احوال گرانباران نیست
پارسایان مددی تا خوش و آسان بروم
3012. ور چو حافظ ز بیابان نبرم ره بیرون
همره کوبه آصف دوران بروم

❧ Ghazel 359 ❧

3004. **O froher Tag an dem ich scheid
Von diesem wüsten Wohngebäu',
Und Seelenruhe nur verlangend,
Dem Seelenfreunde folge treu!**
3005. **Wohl weiß ich es, den Fremdling führe
Sein Weg nach keinem Ruhort zwar;
Doch jenes wirren Haares Düfte
Folg' ich voll Hoffnung immerdar.**
3006. **Der düstere Kerker ALEXANDER'S
Erfüllt mein Herz mit Grauen schon;
D'rum reise ich, mein Bündel schnürend,
Bis in das Reich des SALOMON.**
3007. **Dem Oste gleich, mit krankem Herzen,
Mit einem Leibe matt und schwach,
Folg' ich der wandelnden Zypresse
In luftiger Begierde nach.**
3008. **Wenn auf dem Haupte, gleich dem Rohre
Ich wandeln muss auf Seiner Bahn,
So schreite ich mit wundem Herzen
Und Tränenvollem Auge heran;**
3009. **Werde ich einst frei von diesem Grame,
Tue ich, wie ich gelobt zuvor,
Und gehe, frohe Lieder singend,
Gerade bis zum Schenkentor.**
3010. **Und tanze, so wie Sonnenstäubchen,
In luftiger Leidenschaft für Ihn
Und wandle bis zum Quellenrande
Der strahlenreichen Sonne hin.**
3011. **Es kümmern nicht sich flinke Reiter
Um den, der schwer beladen schleicht;
Kommt mir zu Hilfe, fromme Leute,
Auf dass ich wandle froh und leicht!**
3012. **Führt mich die Straße, gleich Hafisen,
Heraus nicht aus dem wüsten Ort,
So ziehe mit dem Heereslager
Des herrschenden ASSEF'S ich fort.**

غزل 360

3013. گر ازین منزل ویران به سوی خانه روم
دگر آنجا که روم عاقل و فرزانه روم
3014. زین سفر گر به سلامت به وطن باز رسم
نذر کردم که هم از راه به میخانه روم
3015. تا بگویم که چه کشفم شد ازین سیر و سلوک
به در صومعه با بربط و پیمانہ روم
3016. آشنایان ره عشق گرم خون بخورند
ناکسم گر به شکایت سوی بیگانه روم
3017. بعد ازین دست من و زلف چو زنجیر نگار
چند و چند از پی کام دل دیوانه روم
3018. گر ببینم خم ابروی چو محرابش باز
سجده شکر کنم وز پی شکرانه روم
3019. خرم آن دم که چو حافظ به تولای وزیر
سرخوش از میکده با دوست به کاشانه روم

❧ Ghazel 360 ❧

3013. **Geh' aus dieser Fremdlingsstätte
Ich zurück ins eigne Haus,
Geh' ich, wo ich hin auch gehe,
Künftig mit Bedacht nur aus.**
3014. **Komme ich von dieser Reise
Glücklich in der Heimat Schoß,
Geh' ich, wie ich es gelobte,
Schnurstracks auf die Schenke los.**
3015. **Um zu künden, was die Wanderung
Mir gebracht für einen Lohn,
Geh' ich an das Tor der Schenke
Mit Pokal und Barbiton.**
3016. **Zwar der Liebesbahn Bekannte
Trinken stets mein Blut; allein
Geh' ich klagend je zu Fremden,
Will ein schlechter Mann ich sein.**
3017. **Nur des Liebling's Lockenkette
Fessle meine Hand; doch ach,
Geh' ich länger noch den Wünschen
Eines tollen Herzens nach?**
3018. **Seh' ich Seine Braue wieder,
Hochgewölbt wie ein Altar,
Geh' ich hin und niedersinkend,
Bring' ich Dankgebete dar.**
3019. **O des Glück's, wenn gleich Hafisen,
Ich dem Reichswesir vereint,
Trunken aus der Schenke gehe
In das Lusthaus mit dem Freund!**

غزل 361

3020. آنکه پامال جفا کرد چو خاک راهم
خاک می بوسم و عذر قدمش می خواهم
3021. من نه آنم که ز جور تو بنالم حاشا
بنده معتقد و چاکر دولت خواهم
3022. بسته ام در خم گیسوی تو امید دراز
آن مبادا که کند دست طلب کوتاهم
3023. ذره خاکم و در کوی توام جای خوشست
ترسم ای دوست که بادی ببرد ناگاهم
3024. پیر میخانه سحر جام جهان بینم داد
وندر آن آینه از حسن تو کرد آگاهم
3025. صوفی صومعه عالم قدسم لیکن
حاليا دیر مغان است حوالتگاهم
3026. با من راه نشین خیز و سوی میکده آی
تا در آن حلقه ببینی که چه صاحب جاهم
3027. مست بگذشتی و از حافظت اندیشه نبود
آه اگر دامن حسن تو بگیرد آهم
3028. خوشم آمد که سحر خسرو خاور می گفت
با همه پادشهی بنده توران شاهم

❧ Ghazel 361 ❧

3020. **Jenem, dessen Fuß mich grausam
Gleich dem Straßenstaub zertrat,
Küsse ich den Staub, nicht ruhend
Bis sein Fuß verziehen mir hat.**
3021. **Bin von Jenen nicht, die klagen,
Dass du hart sei'st: Gott bewahr'!
Bin ein treuer Knecht und Diener,
Glück dir wünschend immerdar.**
3022. **An dein Lockenhäkchen knüpfte
Ich ein langes Hoffnungsband
Und es möge ja mir nimmer
Kürzen des Verlangens Hand!**
3023. **Bin ein Stäubchen, dem die Stunden
Froh im Gau bei dir vergehen;
Doch mich wird, o Freund so fürcht' ich,
Unverhofft der Wind verwehen;**
3024. **Morgens gab der Greis der Schenke
Mir das Glas, das Welten weist,
Zeigend mir in jenem Spiegel,
Wie du gar so reizend sei'st.**
3025. **Bin ein Sufi aus der Klause
Einer heiligen Welt; allein
In dem Kloster nur der Wirte
Kehr' ich gegenwärtig ein.**
3026. **Auf! Mit mir, dem Straßenbettler
Eile nach der Schenke hin
Und dann sieh', wie hoch an Würde
Ich in jenem Kreise bin!**
3027. **Trunken zögst du fort, der Sorge
Um Hafis gabst du nicht Raum
Ach, wenn um mein Ach ergriffe
Deiner holden Reize Saum!**
3028. **Froh vernahm ich's als des Morgens
Der Monarch des Ostens sprach:
„Bin ich Kaiser auch, so dien' ich
Doch als Knecht dem TURANSCHAH.“**

غزل 362

3029. دیدار شد میسر و بوس و کنار هم
از بخت شکر دارم و از روزگار هم
3030. زاهد برو که طالع اگر طالع من است
جامم به دست باشد و زلف نگار هم
3031. ما عیب کس به مستی و رندی نمی کنیم
لعل بتان خوش است و می خوشگوار هم
3032. ای دل بشارتی دهمت محتسب نماند
وز می جهان پرست و بت می گسار هم
3033. خاطر به دست تفرقه دادن نه زیر کی ست
مجموعه ای بخواه و صراحی بیار هم
3034. بر خاکیان عشق فشان جرعه لبش
تا خاک لعل گون شود و مشکبار هم
3035. آن شد که چشم بد نگران بودی از کمین
خصم از میان برفت و سرشک از کنار هم
3036. چون کاینات جمله به بوی تو زنده اند
ای آفتاب سایه ز ما برمدار هم
3037. چون آب روی لاله و گل فیض حسن توست
ای ابر لطف بر من خاکی بیار هم
3038. حافظ اسیر زلف تو شد از خدا بترس
وز انتصاف آصف جم اقتدار هم
3039. برهان ملک و دین که ز دست وزارتش
ایام کان یمین شد و دریا یسار هم
3040. بر یاد رأی انور او آسمان به صبح
جان میکند فدا و کواکب نثار هم
3041. گوی زمین ربوده چوگان عدل اوست
وین برکشیده گنبد نیلی حصار هم
3042. عزم سبک عنان تو در جنبش آورد
این پایدار مرکز عالی مدار هم
3043. تا از نتیجه فلک و طور دور اوست
تبدیل ماه و سال و خزان و بهار هم
3044. خالی مباد کاخ جلالش ز سروران
وز ساقیان سروقد گلعدادار هم

3029. Beschauung ward gestattet, Umarmung auch und Kuss: D'rob dank' ich meinem Glücke Und auch dem Schicksalsschluss.	3037. Da deiner Schönheit Segen Den Blumen Schimmer gab, So regn' auch, Gnadenwolke, Auf mich, den Staub, herab!
3030. Geh', Frömmler; wenn der Glücksstern Mein wahrer Glücksstern war, Fasst meine Hand den Becher Und auch des Holden Haar.	3038. Du fängst zwar selbst den Klügsten: Doch fürchte Gott! Nebstdem Auch den ASSEF, der rechtlich Und mächtig ist, wie DSCHEM.
3031. Ich tadle nicht das Zechen Noch das Betrunkensein; Schön ist des Götzen Lippe, Doch auch der süße Wein.	3039. Ein Hort des Reich's und Glaubens Macht seine Herrscherhand, Das Meer zum Reichtumsschachte Zum Glückesschacht das Land.
3032. Herz! Frohe Kunde bring' ich: Es lebt der Vogt nicht mehr; Wein füllt die Welt, auch füllt sie Ein trunkenes Götzenheer;	3040. Der Himmel, zur Erinnerung An seinen lichten Sinn, Weiht Morgens ihm die Seele, Streut Sterne auch auf ihn.
3033. Sich das Gemüt zu trüben, Ist nicht der Klugheit Brauch: Begehrt' ein Liederbüchlein, Bring' eine Flasche auch!	3041. Mit Rechtsinn, deinem Schlägel, Fängst du der Erde Ball, Ja auch den weitgedehnten, Den blauen Himmelswall.
3034. Begiess' der Liebe Opfer Mit Seiner Lippe Wein: Der Staub wird dann rubinfarb Auch moschusduftend sein.	3042. Nach deinem raschen Willen Bewegt sich auch behend Auf seinem Mittelpunkte Das hohe Firmament.
3035. Nun schaut kein böses Auge Mich aus verstecktem Ort, Fort ist der Widersacher, Und auch die Träne ist fort.	3043. So lang der Zweck des Himmels Und seines Kreisens Brauch Die Jahr' und Monde wechselt Und Herbst und Frühling auch.
3036. Es lebet, was da lebet, Durch Hoffnung nur auf dich, D'rum wirf nun deinen Schatten, O Sonne, auch auf mich!	3044. Fehl's deines Ruhm's Pallaste An großen Männern nicht, Auch nicht an schlanken Schenken Mit rosigem Gesicht!

غزل 363

3045. دردم از یار است و درمان نیز هم
دل فدای او شد و جان نیز هم
3046. این که می گویند آن خوشتر ز حسن
یار ما این دارد و آن نیز هم
3047. یاد باد آنکو به قصد خون ما
عهد را بشکست و پیمان نیز هم
3048. دوستان در پرده می گویم سخن
گفته خواهد شد به دستان نیز هم
3049. چون سرآمد دولت شبهای وصل
بگذرد ایام هجران نیز هم
3050. هر دو عالم یک فروغ روی اوست
گفتمت پیدا و پنهان نیز هم
3051. اعتمادی نیست بر کار جهان
بلکه بر گردون گردان نیز هم
3052. عاشق از قاضی نترسد می بیار
بلکه از یرغوی دیوان نیز هم
3053. محتسب داند که حافظ عاشق است
و آصف ملک سلیمان نیز هم

❧ Ghazel 363 ❧

3045. **All mein Leiden kommt vom Freunde
Und so auch die Arznei;
Und mein Herz ward ihm zum Opfer,
Wie es auch die Seele sei.**
3046. **Das, was schöner ist als Schönheit,
- Anmut nennt man's insgemein -
Das besitzt mein Vielgeliebter
Und auch jene nennt er sein;**
3047. **Denk' an Jenen, der da grausam
Meinem Blute stellend nach,
Kühn den Bund, den er geschlossen,
Und auch die Verträge brach.**
3048. **Hinter'm Vorhang, teure Freunde,
Sagt ein Wörtchen Euch mein Mund:
Aber das, was man gesprochen,
Wird durch Weitersagen kund.**
3049. **Wie jetzt an ihr Ziel gekommen
Des Vereines frohe Nacht,
Schwinden auch die bösen Tage,
Die die Trennung hat gebracht.**
3050. **Nur ein Abglanz seiner Wangen
Scheinen beide Welten mir:
Offen hab' ich's dir verkündet,
Sagte es auch heimlich dir.**
3051. **Kein Vertrauen lässt sich fassen
Zu den Dingen dieser Welt;
Ja, auch mit dem Lauf des Himmels
Ist es Anders nicht bestellt.**
3052. **Keine Furcht kennt der Verliebte
Vor dem Richter. Bringe Wein!
Auch Verbote eines Herrschers
Schüchtern nimmermehr ihn ein.**
3053. **Dass Hafis der Liebe fröhne,
Ist dem Vogte wohlbekannt,
Ist es selbst auch dem ASSEFE
In der SALOMONEN Land.**

غزل 364

3054. ما بی غمان مست دل از دست داده ایم
همراز عشق و همنفس جام باده ایم
3055. بر ما بسی کمان ملامت کشیده اند
تا کار خود ز ابروی جانان گشاده ایم
3056. ای گل تو دوش داغ صبحی کشیده ای
ما آن شقایقیم که با داغ زاده ایم
3057. پیر مغان ز توبه ما گر ملول شد
گوباده صاف کن که به عذر ایستاده ایم
3058. کار از تو می رود مددی ای دلیل راه
کانصاف می دهیم و ز راه اوفتاده ایم
3059. چون لاله می مبین و قدح در میان کار
این داغ بین که بر دل خونین نهاده ایم
3060. گفتمی که حافظ این همه رنگ و خیال چیست
نقش غلط مبین که همان لوح ساده ایم

❧ Ghazel 364 ❧

3054. **Wir sorglose, trunkene Männer,
Wir gaben das Herz aus der Hand;
Wir sind die Vertrauten der Liebe
Und geistig dem Weinglas verwandt.**
3055. **Man schoss aus den Bogen des Tadels
Auf uns schon gar häufig und viel,
Seitdem durch des Seelenfreund's Braue
Wir glücklich getroffen das Ziel.**
3056. **Das Brandmal des Morgens, o Rose,
Du trägst's erst seit gestriger Nacht:
Wir aber, wir sind Anemonen,
Die mit auf die Welt es gebracht.**
3057. **Gesetzt unsere Reue erweckte
Im Wirte Betrübnis und Leid,
So heiß' ihn den Rebensaft klären:
Zum Widerruf sind wir bereit.**
3058. **Durch dich nur wird Alles gefördert,
Ein Blick nur, o Führer, von dir
Und unsere Ohnmacht zu allem
Erkennen, wie billig, dann wir.**
3059. **Erblicke nicht stets wie an Tulpen
An uns nur Pokale und Wein;
Nein, blick' auf's Mal auch; wir brannten
Dem blutenden Herzen es ein!**
3060. **Du sprachst: „All' die Farben und Bilder,
Hafis, was bedeuten sie dir?“
So lies doch nicht falsch und nicht irrig:
Ein Blatt, ein ganz reines, sind wir.**

غزل 365

3061. عمریست تا به راه غمت رو نهاده ایم
روی و ریای خلق به یک سو نهاده ایم
3062. طاق و رواق مدرسه و قال و قیل علم
در راه جام و ساقی مه رو نهاده ایم
3063. هم جان بدان دو نرگس جادو سپرده ایم
هم دل بدان دو سنبل هندو نهاده ایم
3064. عمری گذشت تا به امید اشارتی
چشمی بدان دو گوشه ابرو نهاده ایم
3065. ما ملک عافیت نه به لشکر گرفته ایم
ما تخت سلطنت نه به بازو نهاده ایم
3066. تا سحر چشم یار چه بازی کند که باز
بنیاد بر کرشمه جادو نهاده ایم
3067. بی زلف سرکش سر سودائی از ملال
همچون بنفشه بر سر زانو نهاده ایم
3068. در گوشه امید چو نظارگان ماه
چشم طلب بر آن خم ابرو نهاده ایم
3069. گفتمی که حافظا دل سرگشته ات کجاست
در حلقه های آن خم گیسو نهاده ایم

❧ Ghazel 365 ❧

3061. Vor den Staub den deine Füße treten,
Legt' ich hundertmal das Antlitz hin,
Hielt mich stets in gänzlicher Entfernung
Von des Volkes heuchlerischem Sinn.
3062. Und der Schule Bogengang und Kuppel
Und was streitend Weisheit dort bespricht,
Weihte ich den Freuden dieses Lebens
Und des Lieblings Rosenangesicht;
3063. Jenem Paar bezaubernder Narzissen
Brachte willig ich die Seele dar
Und das Herz auch legte ich mit Wonne
Hin vor jenes indische Sünbül-Haar.
3064. Ein ganzes Leben ist schon hin,
In der Hoffnung, ein Zeichen von dir zu erblicken;
Mein Auge habe ich schon lange gerichtet
Auf deiner beiden Augenbrauen Ecken.*
3065. Und des Heiles Königreich bezwang ich
Nimmermehr durch einen Kriegerschwarm
Und den Grund zum Herrschaftstrone legt' ich
Nimmermehr durch einen starken Arm.
3066. Welch ein Spiel treibt wohl des Freundes Auge,
Das die Macht der Zauberei besitzt,
So dass ich auf seines Blickes Zauber
Meines Lebens ganzen Bau gestützt;
3067. Fern von Seiner lieblichen Narzisse
Legte ich, mit schwermutvollem Sinn,
Wie berauscht, mein Haupt, dem Veilchen ähnlich
Auf die Spitze meines Knies hin.
3068. Und gelagert in der Hoffnung Ecke,
Jenen gleich, die nach dem Neumond schauen,
Richtete ich des Verlangens Auge
Hin auf jene hold geschweiften Brauen.
3069. Und du sprachst: „*Hafis, an welchem Orte
Mag dein Herz, das irrende, nun sein?*“
In die Ringe jener zarten Häkchen
Deiner Locken legt' ich es hinein.

غزل 366

3070. ما بدین در نه پی حشمت و جاه آمده ایم
از بد حادثه اینجا به پناه آمده ایم
3071. رهرو منزل عشقیم و ز سر حدّ عدم
تا به اقلیم وجود این همه راه آمده ایم
3072. سبزه خط تو دیدیم و ز بستان بهشت
به طلب کاری این مهر گیاه آمده ایم
3073. با چنین گنج که شد خازن او روح امین
به گدائی به در خانه شاه آمده ایم
3074. لنگر حلم تو ای کشتی توفیق کجاست
که درین بحر کرم غرق گناه آمده ایم
3075. آبرو می رود ای ابر خطا پوش بار
که به دیوان عمل نامه سیاه آمده ایم
3076. حافظ این خرقة پشمینه بینداز که ما
از پی قافله با آتش آه آمده ایم

❧ Ghazel 366 ❧

3070. **Ich kam ja nicht an diese Pforte
Auf dass ich Rang und Ruhm begehre:
Ich kam auf dass vor Missgeschicken
An diesem Ort ich sicher wäre.**
3071. **Ich wandle nach dem Haus der Liebe
Und fernher von des Nichtseins Strande,
Kam ich den weiten Weg gegangen
Bis in des Daseins frohe Lande.**
3072. **Ich sah den Flaum auf deiner Wange
Im frischen Grün, gleich einer Wiese
Und kam, um dieses Kraut der Liebe
Zu holen, her vom Paradiese.**
3073. **Mit einem solchen Schatz des Wissens
Bewacht vom treuen Geist, dem Horte,
Kam ich, so dürftig, wie ein Bettler,
Zu eines Königshauses Pforte.**
3074. **Wo ist der Anker deiner Milde,
O Segenschiff, lass mich ihn finden!
Denn auf dies Meer der Gnade kam ich
Ganz eingetaucht in meine Sünden.**
3075. **Der Glanz vergeht. O Wolke, tilge
Das Unrecht, das ich mochte üben!
Ich kam ja, in das Buch der Taten
Mit schwarzen Lettern eingeschrieben.**
3076. **Hafis, befreie dich für immer
Von diesem wollenen Gewande:
Denn dieser Karawane folgend,
Kam ich mit einem Feuerbrande.**

غزل 367

- 3077 فتوی پیر مغان دارم و قولیست قدیم
که حرامست می آنجا که نه یارست ندیم
- 3078 چاک خواهم زدن این دلخ ریائی چه کنم
روح را صحبت ناجنس عذابست الیم
- 3079 تا مگر جرعه فشاند لب جانان بر من
سالها شد که منم بر در میخانه مقیم
- 3080 مگرش خدمت دیرین من از یاد برفت
ای نسیم سحری یاد دهش عهد قدیم
- 3081 بعد صد سال اگر بر سر خاکم گذری
سر برآرد ز گلم رقص کنان عظم رهیم
- 3082 دلبر از ما به صد امید ستد اول دل
ظاهراً عهد فرامش نکند خلق کریم
- 3083 غنچه گو تنگ دل از کار فروبسته مباش
کز دم صبح مدد یابی و انفاس نسیم
- 3084 فکر بیهود خود ای دل ز دری دیگر کن
درد عاشق نشود به به مداوای حکیم
- 3085 گوهر معرفت آموز که با خود ببری
که نصیب دگران است نصاب زر و سیم
- 3086 دام سخت است مگر یار شود لطف خدا
ورنه آدم نبرد صرفه ز شیطان رجیم
- 3087 حافظ ار سیم وزرت نیست چه شد شاکر باش
چه به از دولت لطف سخن و طبع سلیم

❧ Ghazel 367 ❧

3077. Ein FETWA des Wirt's besitze ich
Und ein Wort, ein altes, spricht:
*„Dort nur ist der Wein verboten,
Wo's an einem Freund gebricht.“*
3078. Ich zerreiße diesen Mantel,
Denn er hüllt nur Falschheit ein;
Umgang mit Nichtgleichgesinnten
Ist dem Geiste Höllenpein.
3079. Dass mit Hefe mich bespreng
Des Geliebten Lippenpaar,
Weile ich am Schenkentore
Schon durch manches lange Jahr.
3080. Weil mein alter Dienst Ihm etwa
Schon aus der Erinnerung schwand,
So erinnere, Morgenlüftchen
Ihn ans alte Freundschaftsband!
3081. Sollte, selbst nach hundert Jahren
Meinen Staub dein Duft umwehen,
Würde mein Gebein, mein morsches
Tanzend wieder auferstehen.
3082. Hundert Hoffnungen mir gebend
Stahl mein Herz der Herzensdieb:
Doch gewiss hält sein Versprechen,
Wem ein edler Sinn verblieb.
3083. Ängstige dich nicht! O Knospe,
Schmachtetst du in Banden auch,
Denn dir werden Hilfe bringen
Morgenluft und Abendhauch.
3084. Sorge auf ganz anderen Wegen
Für dein Wohlergehen, o Herz,
Denn des Arztes Mittel heilen
Nimmer des Verliebten Schmerz.
3085. Strebe nach des Wissens Perle,
Trägst nach Jenseits sie mit dir;
Doch mit Gold und Silber wurden
Andere beteiligt hier.
3086. Unzerreißbar sind die Netze,
Wenn's an Gottes Huld gebricht,
Denn den steinbeworfenen Satan
Überwältigen Menschen nicht.
3087. Fehlt, Hafis, dir Gold und Silber,
Danke Gott für dein Geschick:
Rechtlichkeit und Sängergaben
Sind sie nicht das höchste Glück?

غزل 368

3088. خیز تا از در میخانه گشادی طلبیم
به ره دوست نشینیم و مرادی طلبیم
3089. زاد راه حرم وصل نداریم مگر
به گدائی ز در میکرده زادی طلبیم
3090. اشک آلوده ما گرچه روان است ولی
به رسالت سوی او پاک نهادی طلبیم
3091. لذت داغ غمت بر دل ما باد حرام
اگر از جور غم عشق تو دادی طلبیم
3092. نقطه خال تو بر لوح بصر نتوان زد
مگر از مردمک دیده مدادی طلبیم
3093. عشوه ای از لب شیرین تو دل خواست به جان
به شکر خنده لب گفت مزادی طلبیم
3094. تا بود نسخه عطری دل سودازده را
از خط غالیه سای تو سوادی طلبیم
3095. چون غمت را نتوان یافت مگر در دل شاد
ما به امید غمت خاطر شادی طلبیم
3096. بر در مدرسه تا چند نشینی حافظ
خیز تا از در میخانه گشادی طلبیم

 Ghazel 368

3088. **Auf! Und lasst uns von der Schenke Pforte
Die Eröffnung unserer Lust verlangen;
Lasst uns sitzen auf des Freundes Straße
Und verlangen das, wornach wir bangen!**
3089. **Auf dem Weg zum Heiligtum der Liebe
Mangelt uns das Zehrgeld für die Reise!
Lasst ein Zehrgeld von der Tür der Schenke
Uns verlangen nach der Bettler Weise!**
3090. **Zwar in stetem Laufe ist begriffen
Unsere ganz mit Blut befleckte Zähre;
Doch verlangen wir, dass sich ein Bote,
Den an Ihn wir senden, rein bewähre.**
3091. **Nach dem Wohlschmack deines Kummermales
Mögen fruchtlos unsere Herzen bangen,
Wenn vom herben Kummer deiner Liebe
Jemals wir Gerechtigkeit verlangen!**
3092. **Deines Males Pünktchen lässt sich nimmer
Auf des Blickes Zeichnerbrettchen malen,
Wenn dazu wir Tinte nicht verlangen
Von den Männchen die im Auge strahlen.**
3093. **Fleht mein Herz, dass um den Preis der Seele
Ihm dein Mund ein Küsschen nicht verweig're
Spricht dein Mund, so süß wie Zucker lächelnd:
*„Wir verlangen, dass den Preis man steig're.“***
3094. **Dass ein duftiges Exemplar besitze
Dieses Herz, von schwarzem Gram befangen,
Wollten wir die holde schwarze Farbe
Von dem Moschus deines Flaum's verlangen.**
3095. **Weil der Gram, den wir um dich erdulden,
Nur im frohen Herzen ist zu finden,
So verlangen Frohsinn wir, in Hoffnung
Gram um dich und Kummer zu empfinden.**
3096. **Bis wie lang bist du, Hafis, gesonnen
Noch zu sitzen an der Schule Türen?
Auf! Verlangen wir, dass nun der Schenken
Offene Türen uns zur Freude führen!**

غزل 369

3097. ما ز یاران چشم یاری داشتیم
خود غلط بود آنچه ما پنداشتیم
3098. تا درخت دوستی بر کی دهد
حالیا رفتیم و تخمی کاشتیم
3099. گفت و گو آیین درویشی نبود
ورنه با تو ماجراها داشتیم
3100. شیوه چشمت فریب جنگ داشت
ما غلط کردیم و صلح انگاشتیم
3101. گلبن حسنت نه خود شد دلفروز
ما دم همت برو بگماشتیم
3102. نکته ها رفت و شکایت کس نکرد
جانب حرمت فرو نگذاشتیم
3103. گفت خود دادی به ما دل حافظا
ما محصل بر کسی نگماشتیم

❧ Ghazel 369 ❧

3097. **Von geliebten Freunden
Hoffte ich Freundschaft nur:
Doch im Wahn verfolgte
Ich die falsche Spur.**
3098. **Ob der Baum der Freundschaft
Je wohl Früchte beut,
Jetzt, wo ich geschäftig
Samen ausgestreut?**
3099. **Viel zu schwätzen pflegen
Die Derwische nicht,
Denn mit dir zu streiten
Würde sonst mir Pflicht.**
3100. **Eine List des Krieges
Barg dein holder Blick,
Doch ich hielt ihn leider
Für des Friedens Glück.**
3101. **Nicht von selbst grfällt du,
Schöner Rosenstrauch:
Ich ja übermachte
Dir des Segens Hauch.**
3102. **Manches ward gesprochen;
Hat sich wer beklagt;
Auch dem Anstand habe
Niemals ich entsagt.**
3103. **„Warst, Hafis, es selber,
Der das Herz mir gab.“:
- Sprach Er - „Zöllner sandte
Ich an Niemand ab.“**

غزل 370

3104. صلاح از ما چه می جوئی که مستان را صلا گفتیم
به دور نرگس مستت سلامت را دعا گفتیم
3105. در میخانه ام بگشا که هیچ از خانقه نگشود
گرت باور بود و نه سخن این بود و ما گفتیم
3106. من از چشم تو ای ساقی خراب افتاده ام لیکن
بلائی کز حبیب آید هزارش مرحبا گفتیم
3107. اگر بر من نبخشائی پشیمانی خوری آخر
به خاطر دار این معنی که در خدمت کجا گفتیم
3108. قدت گفتیم که شمشاد است بس خجلت به بار آورد
که این نسبت چرا کردیم و این بهتان چرا گفتیم
3109. جگر چون نافه ام خون گشت کم زینم نمی باید
جزای آنکه با زلفت سخن از چین خطا گفتیم
3110. تو آتش گشتی ای حافظ ولی با یار در نگرمت
ز بد عهدی گل گوئی حکایت با صبا گفتیم

❧ Ghazel 370 ❧

3104. **Wie kannst von mir du fromme Werke fordern?
Rief ich doch selbst die trunkenen Männer her,
Als deine trunkene Narzisse herrschte,
Fühlt' ich, es gäbe keine Rettung mehr.**
3105. **Erschließe freundlich mir das Tor der Schenke,
Denn Nichts erschloss sich mir durch's Klosterhaus;
Das glaube mir, Wo nicht, so bleibt es immer
Ein wahres Wort, und mutig sprach ich's aus.**
3106. **Durch deine Augen liege ich, O Schenke,
Zerstört und in Ruinen da; allein
Ein Unglück, das vom Freunde mir gekommen,
Soll tausend Male mir willkommen sein!**
3107. **Wenn du dich huldvoll meiner nicht erbarmest,
Empfindest du zuletzt der Reue Schmach:
Bewahre d'rum den Ort dir im Gemüte
An dem ich dir von meinen Diensten sprach.**
3108. **Dein Wuchs - so sprach ich - ist dem Buchse ähnlich,
Doch trug es vielfach der Beschämung Frucht,
Dass ich ein solches Gleichnis ausgesprochen
Und eine Lüge dieser Art versucht.**
3109. **Dem Moschus ähnlich schwimmt mein Herz im Blute:
Geringeres hab' ich wohl nicht verdient,
Weil ich so stark mich irrte, und von CHINA
Mit Seinem Haar zu sprechen mich erkühnt.**
3110. **Zu Feuer bist du, o Hafis, geworden,
Allein den Freund ergriff es leider nicht:
Es ist als ob dem Ostwind ich erzählte,
Dass keine Rose hält, was sie verspricht.**

غزل 371

- 3111 ما درس سحر در ره میخانه نهادیم
محصول دعا در ره جانانه نهادیم
- 3112 در خرمن صد زاهد عاقل زند آتش
این داغ که ما بر دل دیوانه نهادیم
- 3113 سلطان ازل گنج غم عشق به ما داد
تا روی درین منزل ویرانه نهادیم
- 3114 در دل ندهم ره پس ازین مهربان را
مهر لب او بر در این خانه نهادیم
- 3115 در خرقه ازین بیش منافق نتوان بود
بنیاد ازین شیوه رندانه نهادیم
- 3116 چون می رود این کشتی سرگشته که آخر
جان در سر آن گوهر یکدانه نهادیم
- 3117 المنة لله که چو ما بی دل و دین بود
آن را که لقب عاقل و فرزانه نهادیم
- 3118 قانع به خیالی ز تو بودیم چو حافظ
یا رب چه گدا همت و بیگانه نهادیم

❧ Ghazel 371 ❧

3111. **Ich gab den Unterricht des Morgens
Für Sehnsucht nach dem Weinhaus hin
Und opferte dem Seelenfreunde
Der Andacht heiligen Gewinn.**
3112. **Die Garbe hundert weiser Männer
Wird lichterloh in Brand gesetzt
Durch jenes Mal das ich, der Tolle,
Mir in das eigene Herz geätzt.**
3113. **Der ewige Herrscher hat die Schätze
Des Liebesgrammes mir beschert,
Seit den Ruinen dieses Hauses
Das Angesicht ich zugekehrt.**
3114. **Ich öffne keiner Götzenliebe
Die Herzensbahn wie einst zuvor,
Denn Seiner Lippe Siegel legte
Ich nun an dieses Hauses Tor.**
3115. **Nie wurde noch ein größerer Heuchler
Bedeckt von einem Ordenskleid,
Dem ich als Grundbau unterlegte
Das Mienenspiel der Trunkenheit.**
3116. **Dies Schiff, stets hin und her getrieben,
Wie fördert es den ferneren Lauf?
Ich opferte ja meine Seele
Für diese seltene Perle auf.**
3117. **Gottlob, des Herzens und des Glaubens
War, wie ich selber, auch beraubt
Der Mann, an dessen Weisheitspflege
Und helle Einsicht ich geglaubt.**
3118. **Ich war, Hafisen gleich, zufrieden,
Erschienst du mir im Bilde nur;
O Herr, wie dürftig ist mein Streben
Und wie befremdender Natur!**

غزل 372

- 3119 بگذار تا ز شارع میخانه بگذریم
کز بهر جرعه ای همه محتاج این دریم
- 3120 روز نخست چون دم رندی زدیم و عشق
شرط آن بود که جز ره آن شیوه نسپریم
- 3121 جایی که تخت و مسند جم می رود به باد
گر غم خوریم خوش نبود به که می خوریم
- 3122 تا بو که دست در کمر او توان زدن
در خون دل نشسته چو یاقوت احمریم
- 3123 واعظ مکن نصیحت شوریدگان که ما
با خاک کوی دوست به فردوس ننگریم
- 3124 چون صوفیان به حالت ورقصند مقتدا
ما نیز هم به شعبده دستی بر آوریم
- 3125 از جرعه تو خاک زمین در و لعل یافت
بیچاره ما که پیش تو از خاک کمتریم
- 3126 حافظ چوره به کنگره کاخ وصل نیست
با خاک آستانه این در بسر بریم

❧ Ghazel 372 ❧

3119. **Auf dem Heerweg nach der Schenke
Lass mich wandeln für und für:
Eines Schlückchens wegen brauchen
Wir ja alle diese Tür.**
3120. **Als des Zechens und der Liebe
Ich am ersten Tag gedacht,
Ward nur diese Bahn zu wandeln
Zur Bedingung mir gemacht.**
3121. **Dort wo DSCHAM sammt seinem Trone
Winden muss zur Beute sein,
Hätt' ich Unrecht Gram zu trinken:
Klüger ist's, ich trinke Wein.**
3122. **Hoffend meine Hand berühre
Seines Gürtels teures Gut,
Stize ich, wie roter Onyx
Mitten in des Herzens Blut.**
3123. **Prediger, gib uns Verwirrten
Keine Lehre, denn wir schauen,
Froh des Staub's im Freundesgaue,
Nicht auf Paradiesesauen!**
3124. **Gehen im Tanze doch die Sufis
Mir mit gutem Beispiel vor:
D'rum zum Gaukelspiele hebe
Ich auch eine Hand empor.**
3125. **Erdenstaub hat deine Hefe
Kostbar in Rubin verkehrt
Und vor dir bin ich, der Arme,
Weniger als Stäubchen wert.**
3126. **Weil, Hafis, kein Weg mich führet
Nach dem Köschk' genannt „Verein“,
Lass mich mit dem Schwellenstaube
Dieser Tür zufrieden sein!**

غزل 373

3127. خیز تا خرقة صوفی به خرابات بریم
 شطح و طامات به بازار خرافات بریم
3128. سوی زندان قلندر به ره آورد سفر
 دلق بسطامی و سجاده طامات بریم
3129. تا همه خلوتیان جام صبوحی گیرند
 چنگ صبحی به در پیر مناجات بریم
3130. با تو آن عهد که در وادی ایمن بستم
 همچو موسی ارنی گوی به میقات بریم
3131. کوس ناموس تو بر کنگره عرش زنییم
 علم عشق تو بر بام سماوات بریم
3132. خاک کوی تو به صحرای قیامت فردا
 همه بر فرق سر از بهر مباحات بریم
3133. ور نهد در ره ما خار ملامت زاهد
 از گلستانش به زندان مکافات بریم
3134. شرممان باد ز پشمینه آلوده خویش
 گر بدین فضل و هنر نام کرامات بریم
3135. قدر وقت ار نشناسد دل و کاری نکند
 بس خجالت که از این حاصل اوقات بریم
3136. فتنه می بارد ازین سقف مقرنس برخیز
 تا به میخانه پناه از همه آفات بریم
3137. در بیابان فنا گم شدن آخر تا کی
 ره بپرسیم مگر پی به مهمات بریم
3138. حافظ آب رخ خود بر در هر سفله مریز
 حاجت آن به که بر قاضی حاجات بریم

❧ Ghazel 373 ❧

3127. **Auf! Lasst uns der Sufis Kutte
Tragen in der Schenke Haus,
Tragen frommer Bräuche Mantel
Auf den Trödelmarkt hinaus!**
3128. **Als Geschenk der Reise tragen
Für den trunkenen GHALANDER
Wir den Teppich frommer Bräuche
Und den wollenen Mantel her.**
3129. **Dass die Siedler alle greifen
Nach dem Glas voll Morgenwein,
Tragen wir die Morgenharfe
Zu des Wirtes Tor hinein.**
3130. **Jenen Bund, den wir geschlossen
In dem sicheren Tal mit dir,
- Sprichst du: - „Zeige dich:“ - wie Moses -
Tragen zur Erfüllung wir;**
3131. **Schlagen deines Ruhmes Pauke
Auf des Himmelstrones Knauf,
Tragen deiner Liebe Fahne
Auf das Himmelsdach hinauf,**
3132. **Und die Erde deines Gaues
Uns zum Ruhme allzumal,
Tragen morgen auf dem Scheitel
Wir ins Auferstehungstal.**
3133. **Pflanzt auf unseren Weg ein Frömmler
Deshalb Tadelsdorne hin,
Tragen wir aus Rosengärten
In der Strafe Kerker ihn.**
3134. **Unser Wollkleid, das befleckte,
Bringe uns nur Spott und Hohn,
Tragen wir, bei solcher Tugend,
Noch der Wunder Ruhm davon.**
3135. **Wenn das Herz, die Zeit nicht schätzend,
Sich enthält der Tätigkeit,
Tragen wir nur Scham von hinnen,
Als die einzige Frucht der Zeit.**
3136. **Immer regnet es nur Tücken
Von dem hohen Himmelsdach:
Auf! Dem Weinhaus übertragen
Wir den Schutz vor Ungemach.**
3137. **Werden wir im Feld der Lüste
Lang noch irren, und bis wann?
Lasst uns um die Straße fragen,
Die zum Ziel uns führen kann.**
3138. **Gieß' Hafis, dein Wangenwasser
Nicht vor jedes Niederen Tor:
Tragen wir dem Herrn der Nöten
Lieber unsere Nöten vor!**

غزل 374

3139. بیا تا گل برافشانیم و می در ساغر اندازیم
فلک را سقف بشکافیم و طرحی نو در اندازیم
3140. اگر غم لشکر انگیزد که خون عاشقان ریزد
من و ساقی بهم تازیم و بنیادش بر اندازیم
3141. شراب ارغوانی را گلاب اندر قدح ریزیم
نسیم عطرگردان را شکر در مجمر اندازیم
3142. چو در دست است رودی خوش بزن مطرب سرودی خوش
که دست افشان غزل خوانیم و پاکوبان سر اندازیم
3143. صبا خاک وجود ما بدان عالی جناب انداز
بود کان شاه خوبان را نظر بر منظر اندازیم
3144. یکی از عقل می لافد یکی طامات می بافد
بیا کاین داوربها را به پیش داور اندازیم
3145. بهشت عدن اگر خواهی بیا با ما به میخانه
که از پای خمت روزی به حوض کوثر اندازیم
3146. سخن دانی و خوش خوانی نمی ورزند در شیراز
بیا حافظ که تا خود را به ملکی دیگر اندازیم

❧ Ghazel 374 ❧

3139. **Komm, auf dass wir Rosen streuen,
Wein in unsere Becher gießen
Und das Dach des Himmels spaltend,
Einen neuen Bau beschließen.**
3140. **Wollte kühn das Heer des Grames
Der Verliebten Blut verspritzen,
Eilten wir, ich und der Schenke,
Ihm zu rauben seine Stützen.**
3141. **In den Wein, den ARGHAWAN-farbnen,
Lasst uns Rosenwasser gießen,
Und des Rauchgefäßes Düfte
Lasst mit Zucker uns versüßen!**
3142. **Schön ist, Sänger, deine Laute
Lass auch schön den Sang erklingen,
Dass wir klatschen, Lieder trillern,
Stampfen und die Häupter schwingen!**
3143. **Ost! Wirf unserer Körper Erde
Auf den Hohen, dem wir fröhnen,
Dass wir Aug' in Auge schauen
Jenen König aller Schönen!**
3144. **Dieser prahlt mit dem Verstande,
Jener spricht von frommen Dingen:
Komm und lasst uns diese Streite
Vor der Streite Schlichter bringen!**
3145. **Sehnst du dich nach Edens Gärten,
Nun so komm mit uns in Schenken,
Dass wir von des Kruges Fuße
In die Flut KOWSAR'S dich senken!**
3146. **Schlecht verstehen sich die Leute
In SCHIRAZ auf Wort und Lieder
Komm, Hafis, in einem andern
Reiche lassen wir uns nieder!**

غزل 375

- 3147 صوفی بیا که خرقة سالوس بر کشیم
وین نقش زرق را خط بطلان بسر کشیم
- 3148 نذر و فتوح صومعه در وجه می نهیم
دلق ریا به آب خرابات بر کشیم
- 3149 فردا اگر نه روضه رضوان بما دهند
غلمان ز روضه حور ز جنت بدر کشیم
- 3150 بیرون جهیم سرخوش و از بزم صوفیان
غارت کنیم باده و شاهد ببر کشیم
- 3151 عشرت کنیم ورنه بحسرت کشندمان
روزی که رخت جان به جهانی دگر کشیم
- 3152 سرّ خدا که در تتق غیب منزویست
مستانه اش نقاب ز رخسار بر کشیم
- 3153 کو جلوه ای ز ابروی او تا چو ماه نو
گوی سپهر در خم چوگان زر کشیم
- 3154 حافظ نه حدّ ماست چنین لافها زدن
پای از گلیم خویش چرا بیشتر کشیم

❧ Ghazel 375 ❧

3147. **Komm, Sufi, lass vom Leib uns ziehen
Das Mönchsgewand der Gleisnerei;
Lass, als unbrauchbar, uns durchstreichen
Dies schnöde Bild der Heuchelei!**
3148. **Wir geben das Gelübde des Klosters
Und seine Spenden hin für Wein
Und tauchen in der Schenke Wasser
Den Mantel des Betrugers ein.**
3149. **Und räumt morgen man nicht willig
Die Gartenflur REZWAN'S uns ein,
Ziehen wir die Knaben aus den Sälen,
Die Huris aus dem Himmelshain.**
3150. **Berauscht gehen wir hinaus und tragen
Von unseres Gegners Tafelschmaus
Den Wein als Beute fort und schleppen
Den Liebling an das Tor hinaus.**
3151. **Lass uns ein edles Werk vollbringen,
Weil sonst uns Schande überfällt,
Wenn wir, mit dem Gepäck der Seele
Einst wandern in die andere Welt.**
3152. **Und dem Geheimnis des Geschickes,
Das nie aus seiner Hülle bricht,
Dem ziehen wir in unserem Rausche
Den Schleier von dem Angesicht.**
3153. **Wo winkt uns freundlich Seine Braue?
Dem Neumond ähnlich, wollen wir
Den Ball des Firmaments berühren
Mit eines Schlägels goldener Zier.**
3154. **Hafis! Auf solche Art zu prahlen,
Steht uns fürwahr gar übel an:
Was strecken wir die Füße weiter
Als unsere Decke reichen kann?**

غزل 376

3155. دوستان وقت گل آن به که به عسرت کوشیم
سخن اهل دل است این و به جان بنیوشیم
3156. نیست در کس کرم و وقت طرب می گذرد
چاره آنست که سجاده به می بفروشیم
3157. خوش هوائیست فرح بخش خدایا بفرست
نازنینی که به رویش می گلگون نوشیم
3158. ارغنون ساز فلک رهزن اهل هنرست
چون از این غصه ننالیم و چرا نخروشیم
3159. گل به جوش آمد و از می نزدیمش آبی
لاجرم زآتش حرمان و هوس می جوشیم
3160. می کشیم از قدح لاله شرابی موهوم
چشم بد دور که بی مطرب و می مدهوشیم
3161. حافظ این حال عجب با که توان گفت که ما
بلبلانیم که در موسم گل خاموشیم

❧ Ghazel 376 ❧

3155. **Freunde, lasst die Zeit der Rosen
Und der Lust und Freude weihen,
Lasst dem Wort des alten Wirtes
Uns das Ohr der Seele leihen!**
3156. **Großmut wohnt nicht bei den Menschen
Und da Freuden schnell vergehen,
Frommt's den Teppich zu verkaufen
Und dafür Wein zu erstehen.**
3157. **Wonnig wehen holde Lüfte;
Sende, Gott, uns einen Zarten,
Dass wir Rosenwein genießen,
Schauend seiner Wange Garten!**
3158. **In den Weg verdienten Leuten
Tritt des Himmels Orgelbauer,
D'rum, wie sollten wir nicht klagen,
Brausen nicht bei solcher Trauer?**
3159. **Als die Rose sott, begossen
Wir sie nicht mit Weinesfluten,
Darum sieden wir in Sehnsucht
Und in der Entbehrung Gluten.**
3160. **Lasst vermeinten Wein uns trinken
Aus der Tulpe Glas! - von hinnen
Böse Blicke! - denn wir kamen
Ohne Lied und Wein von Sinnen.**
3161. **Wem, Hafis, kann man das Wunder
Jemals mitzuteilen wagen,
Dass wir Sprosser seien und schweigen
In der Rose Wonnetagen?**

غزل 377

- 3162 ما شبی دست بر آریم و دعائی بکنیم
غم هجران تو را چاره ز جائی بکنیم
- 3163 دل بیمار شد از دست رفیقان مددی
تا طبیبش به سر آریم و دوائی بکنیم
- 3164 آنکه بی جرم برنجید و به تیغم زد و رفت
بازش آرید خدا را که صفائی بکنیم
- 3165 خشک شد بیخ طرب راه خرابات کجاست
تا در آن آب و هوا نشو و نمائی بکنیم
- 3166 مدد از خاطر رندان طلب ای دل ورنه
کار صعب است مبادا که خطائی بکنیم
- 3167 سایه طایر کم حوصله کاری نکند
طلب از سایه میمون همائی بکنیم
- 3168 دلهم از پرده بشد حافظ خوش گوی کجاست
تا به قول و غزلش ساز و نوائی بکنیم

❧ Ghazel 377 ❧

3162. Ich erhebe Nachts die Hände
Im Gebete himmelwärts,
Um ein Mittel aufzufinden
Gegen Deiner Trennung Schmerz.
3163. Schon erliegt das Herz, das kranke;
Weggefährten, steht mir bei,
Dass ich einen Arzt ihm bringe
Und ihm reiche Arznei!
3164. Jenen, der mich schuldlos kränkte,
Mit dem Schwerte schlug und floh,
Bringt mir heim, um Gotteswillen,
Dass ich wieder werde froh!
3165. Dürr schon ward der Freude Wurzel;
Doch wo ist der Schenke Bahn,
Dass ich dort durch Luft und Wasser
Wachse blühender heran?
3166. Bitte das Gemüt der Zecher,
O mein Herz, dir beizustehen,
Denn die Sache ist gar schwierig:
Fehler könnte ich begehen.
3167. Eines schwachen Vogels Schatten
Lässt kein großes Werk geschehen:
Lasst mich denn um eines HOMA
Glückbeteiligten Schatten flehen!
3168. Es entfloh mein Herz; wo aber
Kam Hafis, der Sänger, hin?
Lasst mich denn mit Instrumenten,
Wenn er singt, begleiten ihn!

غزل 378

- 3169 ما نگوئیم بد و میل به ناحق نکنیم
جامه کس سیه و دلخ خود ازرق نکنیم
- 3170 عیب درویش و توانگر به کم و بیش بدست
کار بد مصلحت آنست که مطلق نکنیم
- 3171 رقم مغلطه در دفتر دانش نزنیم
سرّ حق بر ورق شعبده ملحق نکنیم
- 3172 شاه اگر جرعه رندان نه به حرمت نوشد
التفاتش به می صاف مروّق نکنیم
- 3173 خوش برانیم جهان در نظر راه روان
فکر اسب سیه و زین مغرّوق نکنیم
- 3174 آسمان کشتی ارباب هنر می شکند
تکیه آن به که برین بحر معلق نکنیم
- 3175 گر بدی گفت حسودی و رفیقی رنجید
گو تو خوش باش که ما گوش به احمق نکنیم
- 3176 حافظ ار خصم خطا گفت نگیریم برو
ور به حق گفت جدل با سخن حق نکنیم

❧ Ghazel 378 ❧

3169. Ich spreche Böses nicht und neige
Mich nicht zur Ungerechtigkeit;
Ich schwärze keiner Menschen Wange
Und bläue nicht das eigene Kleid.
3170. Schlecht ist es, Arme oder Reiche
Mehr oder weniger zu schmähen
Und das Geratenste ist immer,
Nie böse Taten zu begehen.
3171. Ich schreibe in das Buch des Wissens
Nie eine falsche Stelle ein
Und füge das Geheimnis Gottes
Nicht zu dem Blatt der Gaukelei'n.
3172. Und setzt der König ohne Achtung
Die Zecherhefe an den Mund,
So gebe ich in keinem Falle
Ihm Lauterkeit und Treue kund.
3173. Ich schreite schön einher zu Fuße
In aller Wanderer Angesicht
Und kümmere mich um schwarze Pferde
Und um geschmückte Sättel nicht.
3174. Den Schiffbruch der verdienten Männer
Begünstigt der Himmel sehr:
Am Klügsten ist, mich nicht zu stützen
Auf dieses aufgehängene Meer.
3175. Und sprach ein Neider irgend Böses
Und zürnet der Gefährte dann,
So sprich zu Ihm: „*Sei guten Mutes!*
Wir hören keinen Dummen an.“
3176. Hafis, hat sich der Feind geirret,
Lass mich darum ihn schelten nicht
Und sprach er wahr, lass mich nicht streiten
Mit Einem, der da Wahrheit spricht.

غزل 379

3177. سرم خوش است و به بانگ بلند می گویم
که من نسیم حیات از پیاله می جویم
3178. عبوس زهد به وجه خمار ننشیند
مرید خرقه دردی کشان خوشجویم
3179. شدم فسانه به سرگشتگی و ابروی دوست
کشید در خم چوگان خویش چون گویم
3180. گرم نه پیرمغان در به روی بگشاید
کدام در بزنم چاره از کجا جویم
3181. مکن درین چمنم سرزنش به خودروئی
چنانکه پرورشم می دهند می رویم
3182. تو خانقاه و خرابات در میانه مبین
خدا گواه که هر جا که هست با اویم
3183. غبار راه طلب کیمیای بهروزیت
غلام دولت آن خاک عنبرین بویم
3184. ز شوق نرگس مست بلند بالائی
چو لاله با قدح افتاده بر لب جویم
3185. بیار می که به فتوای حافظ از دل پاک
غبار زرق به فیض قدح فرو شویم

3177. Erhitzt ist mir der Kopf vom Weine
Und laut tönt meiner Stimme Schall:
*„Den Hauch, der Leben mir verleiht,
Den fordre ich nur von dem Pokal!“*
3178. Es setzt der finstere Trotz des Frömmers
Auf kein beraushtes Antlitz sich;
Ein Kuttenjünger nur der Zecher,
Der immer frohen, bleibe ich.
3179. Als Schwindelkopf ward ich zum Märchen;
Es zogen mich des Freundes Brauen
In ihren zartgeschweiften Schlägel
Und als ein Ball bin ich zu schauen.
3180. Erschließt mir freundlich nicht die Pforte
Des alten Wirtes gütiger Sinn,
An welche Pforte soll ich pochen,
Wo wende ich mich um Beistand hin?
3181. Wirf mir nicht vor, dass ich von selber
Auf dieser Wiese spross empor:
Denn nur, wie man mich nährt und pflüget,
Nur eben so spriess' ich hervor.
3182. Erblicke hier kein Haus der Andacht
Und keine Schenkenstaube dort,
Denn Gott mag selber es bezugen:
Ich bin bei ihm an jedem Ort.
3183. Es ist der Wegstaub des Verlangens
Die Alchemie der Seligkeit;
Dem Glücke jener Ambra-Erde
Hab' ich zum Sklaven mich geweiht.
3184. Von Lust nach eines schlanken Schönen
Beraushter Narziss' entbrannt,
Lieg' ich, den Becher in den Händen,
Wie Tulpen an des Baches Rand.
3185. Bring Wein, denn auf's Fetwa Hafisen's
Wasche ich vom reinen Herzen flugs,
Durch des Pokales reichen Segen
Den Staub mir ab des Gleisnertrug's.

غزل 380

3186. بارها گفته ام و بار دگر می گویم
که من دلشده این ره نه به خود می پویم
3187. در پس آینه طوطی صفتم داشته اند
آنچه استاد ازل گفت بگو می گویم
3188. من اگر خارم و گر گل چمن آرائی هست
که از آن دست که او می کشدم می رویم
3189. دوستان عیب من بیدل حیران مکنید
گوهری دارم و صاحب نظری می جویم
3190. گرچه بادلق ملتم می گلگون عیب است
مکنم عیب کزو رنگ ریا می شویم
3191. خنده و گریه عشاق ز جایی دگرست
می سراییم به شب و وقت سحر می مویم
3192. حافظم گفت که خاک در میخانه مبوی
گو مکن عیب که من مشک ختن می بویم

❧ Ghazel 380 ❧

3186. **Oft schon habe ich's ausgesprochen
Und nun sage ich's abermal:
*„Diese Bahn wandle ich, Entherzter,
Nimmermehr aus eigener Wahl.“***
3187. **Wie den Papagei am Spiegel
So behandelte man mich:
Nur was mich der ewige Meister
Sprechen hieß, das spreche ich.**
3188. **Sei ich Dorn nun oder Rose,
Einen Gärtner gibt's fürwahr
Und so, wie er mich genähret,
So gedeih' ich immerdar.**
3189. **Freunde, schimpft auf mich Entherzten,
Auf mich Blöden nimmer doch!
Schon besitz' ich eine Perle
Nur den Kenner suche ich noch.**
3190. **Schmählich auf belappter Kutte
Ist der rosenfarbe Wein;
Schmäle nicht, denn sieh, ich wasche
Sie von Gleisnerfarben rein.**
3191. **Wer verliebt ist weint und lachtet
Aus gar unterschiedenem Grund;
Wird es Nacht, so sing' ich Lieder
Und des Morgens klagt mein Mund.**
3192. **Zu mir sprach Hafis: *„O rieche
Nicht zum Staub der SchenkenTür!“*
Nimmer schmäle er; ich rieche
Nur KHOTANSCHEN Moschus hier.**

غزل 381

3193. گر چه ما بندگان پادشهییم
پادشاهان ملک صبح گهییم
3194. گنج در آستین و کیسه تهی
جام گیتی نما و خاک رهیم
3195. هوشیار حضور و مست غرور
بحر توحید و غرقه گنهییم
3196. شاهد بخت چون کرشمه کند
ماش آینه رخ چو مهیم
3197. شاه بیدار بخت را هر شب
ما نگهبان افسر و کلهییم
3198. گو غنیمت شمار صحبت ما
که تو در خواب و ما به دیده گهییم
3199. شاه منصور واقف است که ما
روی همت به هر کجا که نهیم
3200. دشمنان را ز خون کفن سازیم
دوستان را قبای فتح دهیم
3201. رنگ تزویر پیش ما نبود
شیر سرخیم و افعی سیهیم
3202. وام حافظ بگو که باز دهند
کرده ای اعتراف و ما گوهیم

3193. Wenn ich als Diener auch
Des Kaisers mich bekunde,
So bin ich Kaiser doch
Im Reich der Morgenstunde.
3194. Im Ärmel einen Schatz,
Den Beutel leer gelassen,
Bin ich das Wunderglas
Und bin der Staub der Straßen.
3195. Von Ruhe nüchtern zwar,
Allein von Hochmut trunken,
Bin ich der Einheit Meer
Und bin in Schuld versunken;
3196. Und lässt das Liebchen „*Glück*“
Den Blick hold auf mir hangen,
Bin ich, dem Monde gleich:
Der Spiegel seiner Wangen.
3197. Beim König wachen Glück's
Bin ich durch alle Nächte
Als Wächter aufgestellt
Für seine Kronenrechte.
3198. Sag' ihm: „*Zu Nutze mög'st
Mein Streben du dir machen,
Denn ruhig schlummerst du
Und meine Augen wachen.*“
3199. MANSSUR, der König, ist
Vom Orte unterrichtet,
Nach dem ich das Gesicht
Des Strebens hingerichtet.
3200. Aus Blut ein Leichentuch
Bestimme ich den Feinden;
Doch der Eroberung Kleid
Bereite ich den Freunden.
3201. Die Farbe des Betrug's
Befleckt nicht meine Wange:
Ich bin der rote Leu
Und bin die schwarze Schlange.
3202. Sprich: „*Was Ihr ausgeborgt,
Das gebt zurück Hafisen!*“
Du selbst gestandest es ja
Und ich, ich hab's bewiesen.

غزل 382

3203. فاتحه ای چو آمدی بر سر خسته ای بخوان
لب بگشا که می دهد لعل لبّت به مرده جان
3204. آنکه به پرسش آمد و فاتحه خواند و می رود
گو نفسی که روح را می کنم از پیش روان
3205. ای که طیب خسته ای روی زبان من ببین
کاین دم و دود سینه ام بار دل است بر زبان
3206. گرچه تب استخوان من کرد ز مهر گرم و رفت
همچو تبم نمی رود آتش مهر از استخوان
3207. خال دلم ز خال تو هست در آتشش وطن
چشمم از آن دو چشم تو خسته شدست و ناتوان
3208. باز نشان حرارتم ز آب دو دیده و ببین
نبض مرا که می دهد هیچ ز زندگی نشان
3209. آنکه مدام شیشه ام از پی عیش داده است
شیشه ام از چه می برد پیش طیب هر زمان
3210. حافظ از آب زندگی شعر تو داد شربتیم
ترک طیب کن بیا نسخه شربتیم بخوان

3203. **Trittst du hin zum Haupte des Erkrankten
Bete fromm ein FATIHA für ihn
Und erschließ den Mund, denn neues Leben
Spendet Toten deines Mund's Rubin!**
3204. **Dem der zum Besuche kam und gehet,
Wenn zuvor ein FATIHA er sprach,
Sage du, er zögere noch ein wenig,
Denn ich sende schnell den Geist ihm nach.**
3205. **Der ein Arzt du heißest der Erkrankten,
O besehe meine Zunge dir,
Denn, als Herzenslast, belegt die Zunge
Dieser Hauch und Rauch des Busens mir!**
3206. **Mehr als sonnenheiß durchglühte Fieber
Mein Gebein, bis dass es endlich schwand;
Doch es schwindet mir aus dem Gebeine
Gleich dem Fieber, nicht der Liebe Brand.**
3207. **Deinem Mal gleicht meines Herzens Lage,
Denn das Feuer ist ihr Vaterhaus:
Krank und schmachkend, deinem Auge gleichend
Sieht darum mein ganzer Körper aus.**
3208. **Lösche, denn durch beider Augen Wasser
Jene Glut, die mir im Innern wühlt,
Greife dann den Puls mir, um zu sehen,
Ob man d'rin ein Lebenszeichen fühlt.**
3209. **Jener der beständig mir die Flasche
Sonst gereicht mit lusterfülltem Sinn,
Warum trägt er alle Augenblicke
Meine Flasche jetzt zum Arzte hin?**
3210. **Mir, Hafis, mir gossen deine Lieder
Die Arznei des Lebenswassers ein:
Lass den Arzt denn fahren, komm und lese
Die Rezepte meiner Arzenei'n!**

غزل 383

3211. چندانکه گفتم غم با طیبیان
درمان نکردند مسکین غریبان
3212. آن گل که هر دم در دست بادبست
گو شرم بادش از عندلیبان
3213. یارب امان ده تا باز بیند
چشم محبتان روی حبیبان
3214. درج محبت بر مهر خود نیست
یارب مبادا کام رقیبان
3215. ای منعم آخر برخوان جودت
تا چند باشیم از بی نصیبان
3216. حافظ نگشتی شیدای گیتی
گر می شنیدی پند ادیبان

❧ Ghazel 383 ❧

3211. **So oft ich auch den Ärzten
Mein Leiden mitgeteilet,
Die Fremdlinge, die armen,
Hat Keiner noch geheilet.**
3212. **Zur Rose die stets weilet
In eines Dornes Krallen
Sprich: „Mögest du erröten
Vor holden Nachtigallen!“**
3213. **O Herr, lass mich nicht früher
Erliegen dem Geschieke
Als auf der Freunde Wange
Der Freunde Auge blicke!**
3214. **Des Liebeskästchens Siegel
Blieb nimmer unversehret:
Nie werde Nebenbuhlern,
O Herr, ein Wunsch gewähret!**
3215. **Soll länger noch, o Prasser,
Am Tische, der mit Gaben
Besetzt ist deiner Liebe,
Ich keinen Anteil haben?**
3216. **Es hielten nicht die Menschen
Hafisen für betöret,
Hätt' er auf die Ermahnung
Gebildeter gehört.**

غزل 384

3217. می سوزم از فراقت روی از جفا بگردان
هجران بالای ما شد یا رب بلا بگردان
3218. مه جلوه می نماید بر سبز خنگ گردون
تا او به سر درآید بر رخس پا بگردان
3219. مرغول را برافشان یعنی به رخم سنبل
گرد چمن بخوری همچون صبا بگردان
3220. یغمای عقل و دین را بیرون خرام سرمست
در سر کلاه بشکن در بر قبا بگردان
3221. ای نور چشم مستان در عین انتظارم
چنگ حزین و جامی بنواز یا بگردان
3222. دوران همی نویسد بر عارضش خطی خوش
یا رب نوشته بد از یار ما بگردان
3223. حافظ ز خو برویان بختت جز این قدر نیست
گر نیست رضائی حکم قضا بگردان

❧ Ghazel 384 ❧

3217. **Ich verbrenne, weil du mich verlassen,
Wende ab von Grausamkeit den Blick!
Trennung ward mein Missgeschick hienieden,
Wende ab, o Herr, das Missgeschick!**
3218. **Auf dem grünen Gaul des Firmamentes
Glänzet hell der Mond in seinem Lauf;
Doch, damit er schnell zu Boden stürze,
Schwinge du dich auf dein Pferd hinauf!**
3219. **Schüttle das gelockte Haar! Ich meine:
Trotze selbst den Hyazinthen dreist
Mit dem Rauchfass kreisend um die Wiese,
Wie um sie das Morgenlüftchen kreist.**
3220. **Tritt, um Glauben und Verstand zu plündern,
Aus dem Haus in holder Trunkenheit;
Setze schief dir auf das Haupt die Mütze
Und verschiebe auf der Brust das Kleid.**
3221. **Du, o Licht der Augen der Berauschten!
Ich verschmachte in des Harrens Qual:
Streiche denn die Harfe, die betrübte,
Oder mache kreisen den Pokal!**
3222. **Da der Zeitlauf auf die holde Wange
Eine schöne Schrift geschrieben dir,
O so wende, Herr, der Bosheit Lettern
Ab von Jenem, der so teuer mir!**
3223. **Nur so viel, nicht mehr ist's, was die Schönen
Dir, Hafis, bestimmten als dein Los;
Bist du aber nicht damit zufrieden
Ändere denn, was das Geschick beschloss.**

غزل 385

3224. یارب آن آهوی مشکین به ختن باز رسان
وان سهی سرو خرامان به چمن باز رسان
3225. دل آزرده ما را به نسیمی بنواز
یعنی آن جان ز تن رفته به تن باز رسان
3226. ماه و خورشید به منزل چو به امر تو رسند
یار مهروی مرا نیز به من باز رسان
3227. دیده ها در طلب لعل یمانی خون شد
یارب آن کوب رخشان به یمن باز رسان
3228. برو ای طایر میمون همایون آثار
پیش عنقا سخن زاغ و زغن باز رسان
3229. سخن این است که ما بی تو نخواهیم حیات
بشنوای پیک خبرگیر و سخن باز رسان
3230. آنکه بودی وطنش دیده حافظ یا رب
به مرادش ز غریبی به وطن باز رسان

❧ Ghazel 385 ❧

3224. **Bring', o Herr, doch jenen Moschushirschen
Wieder auf KHOTAN'S Gebiet,
Bringe jene wandelnde Zypresse
Wieder auf das Wiesenriet!**
3225. **Schmeichle sanft mit einem Abendlüftchen
Meinem welkgewordenen Glück,
Bringe - sage ich - die entflohene Seele
Wieder in den Leib zurück!**
3226. **Mond und Sonne kommen an am Ziele
Auf ein Machtgebot von dir!
Bringe meinen vollmondgleichen Liebling
Wieder gütig her zu mir!**
3227. **Meine Augen, schon ganz blutig, suchen
Den Rubin aus Jemen nur:
Bringe, Herr, den glänzendsten der Sterne
Wieder heim auf Jemen's Flur!**
3228. **Eile, seliger Vogel, dessen Spuren
Deuten auf der Herrschaft Glück?
Bring' das Wort der Krähe und des Raben
Wieder dem ANKA zurück!**
3229. **Ohne dich - dies Wort bleibt ausgesprochen -
Wünsche ich nicht zu leben mehr
Bringe - hör' es, du o kundiger Bote -
Wieder eine Nachricht her!**
3230. **Jenen, Herr, der in Hafisens Auge
Seine stete Heimat fand,
Bring' nach seinem Wunsche aus der Fremde
Wieder in der Heimat Land!**

غزل 386

3231. خدا را کم نشین با خرقة پوشان
رخ از رندان بی سامان میپوشان
3232. درین خرقة بسی آلودگی هست
خوشا وقت قبای می فروشان
3233. درین صوفی و شان دردی ندیدم
که صافی باد عیش دُرد نوشان
3234. تو نازک طبعی و طاقت نیاری
گرانیهای مستی دلق پوشان
3235. چو مستم کرده ای مستور منشین
چو نوشم داده ای زهرم منوشان
3236. بیا وز غبن این سالوسیان بین
صراحی خون دل و بربط خروشان
3237. ز دل گرمی حافظ بر حذر باش
که دارد سینه ای چون دیگ جوشان

❧ Ghazel 386 ❧

3231. Weile doch, um Gottes willen,
Bei den Kuttenträgern nicht;
Doch den unverständigen Zechern
Zeige frei dein Angesicht!
3232. Denn auf dieser Kutte haftet
Gar so viel Unreinigkeit;
Doch das offene Kleid der Zecher
Lebe hoch für alle Zeit!
3233. Diese sufi-gleichen Männer
Habe ich nie betrübt gesehen,
Doch nur Hefentrinkern möge
Reine Lust zur Seite stehen!
3234. Bist du doch ein zartes Wesen
Und erträgst es nimmermehr,
Dass ein Haufen Kuttenträger
Dich belaste drückend schwer.
3235. Nun du mich ganz trunken machtest,
Setz' dich nicht so nüchtern her;
Nun du Süßes mir gegeben,
Reich' mir keinen Gifttrank mehr.
3236. Komm und sieh, wie die Verruchtheit
Dieser Heuchlerrotte schon
Bluten macht das Herz der Flasche,
Brausen macht das Barbiton!
3237. Vor Hafisen's heißem Herzen
Nimm gar sorgsam dich in Acht!
Seine Brust gleicht einem Topfe,
Der zum Sude ward gebracht.

غزل 387

3238. شاه شمشاد قدان خسرو شیرین دهنان
که به مژگان شکند قلب همه صف شکنان
3239. مست بگذشت و نظر بر من درویش انداخت
گفت ای چشم و چراغ همه شیرین سخنان
3240. تا کی از سیم و زرت کیسه تهی خواهد بود
بنده من شو و برخور ز همه سیم تنان
3241. کمتر از ذره نئی پست مشو مهر بورز
تا به خلوتگه خورشید رسی چرخ زنان
3242. بر جهان تکیه مکن ور قدحی می داری
شادی زهره جبینان خور و نازک بدانان
3243. پیر پیمانہ کش من که روانش خوش باد
گفت پرهیز کن از صحبت پیمان شکنان
3244. دامن دوست به دست آر و ز دشمن بگسل
مرد یزدان شو و فارغ گذر از اهرمانان
3245. با صبا در چمن لاله سحر می گفتم
که شهیدان که اند این همه خونین کفنان
3246. گفت حافظ من و تو محرم این راز نه ایم
از می لعل حکایت کن و شیرین دهنان

3238. **Der Monarch der buchsbaumgleichen Schönen,
Der KHOSROW süßlippiger Kinder er,
Dessen Wimper stets das Herz durchbrochen
Auch dem kühnsten Reihdurchbrecherheer,**
3239. **Warf, indem berauscht vorbei er eilte
Einen Blick mir, dem Derwische, zu
Sprechend: „Aller süßberedten Männer
Augenlicht und helle Fackel du!“**
3240. **„Bis wie lange sollte noch dein Beutel
Leer von Gold und blankem Silber sein?
Werde erst mein Diener und die Schönen
Mit dem Silberleib sind alle dein!“**
3241. **„Niederer bist du nicht als Sonnenstäubchen;
Auf! Und wenn du treu geliebet hast,
So erhebst du dich im Radeschwunge
Zu der Sonne einsamen Palast.“**
3242. **„Lass die Welt dir nicht zur Stütze dienen,
Sondern trinke, hast im Glas du Wein,
Auf das Wohl der Reizenden mit Stirnen,
Wie ZOHRE und Leibern zart und fein!“**
3243. **Unser Greis, der gern den Becher leeret,
- Seiner Seele mög' es wohl ergehen! -
Sprach: „Vermeide Jene, die sich schmähdlich
Einen Bund zu brechen unterstehen!“**
3244. **„Greife nach dem Saume deines Freundes,
Doch dem Feinde hange nimmer an;
Werde Gottes Mann; und sicher wandelst
Du vorüber selbst an AHRIMAN.“**
3245. **Zu dem Oste auf der Tulpenwiese
Sprach ich, als der Morgen kaum gegraut:
„Wem zum Opfer fielen alle Jene,
Die im blutigen Leichentuch man schaut?“**
3246. **„Ich und du, Hafis,“ - so sprach er - „wissen
Nicht zu deuten dieses Rätsels Sinn,
Darum sprich nur vom Rubinenweine
Und von Schönen mit dem Silberkinn!“**

غزل 388

3247. بهار و گل طرب انگیز گشت و توبه شکن
به شادی رخ گل بیخ غم ز دل برکن
3248. رسید باد صبا غنچه در هواداری
ز خود برون شد و بر خود درید پیراهن
3249. طریق صدق پیاموز از آب صافی دل
به راستی طلب آزادگی ز سرو چمن
3250. ز دست برد صبا گرد گل کلاله نگر
شکنج گیسوی سنبل ببین به روی سمن
3251. عروس غنچه رسید از حرم به طالع سعد
به عینه دل و دین می برد به وجه حسن
3252. صغیر بلبل شوریده و نغیر هزار
برای وصل گل آمد برون ز بیت حزن
3253. حدیث صحبت خوبان و جام باده بگو
به قول حافظ و فتوی پیر صاحب فن

❧ Ghazel 388 ❧

3247. Vergnügen wecken Lenz und Rose
Und brechen der Gelübde Macht;
Reiss' dir den Kummer aus dem Herzen
Und freue dich der Rosenpracht!
3248. Schon kam der Ostwind und die Knospe
Trat in verliebter Schwärmerei
Heraus aus ihrem eigenen Wesen
Und riss sich selbst das Kleid entzwei.
3249. Der Treue Pfad zu wandeln lerne,
O Herz, vom reinen Wasser nur
Den Gradsinn und die Freiheit suche
Nur bei Zypressen auf der Flur.
3250. Sieh, wie des Ostes Hand die Rose
Mit krausen Locken rings umflieht
Und wie das Haar der Hyazinthe
Sich wiegt auf des Jasmin's Gesicht.
3251. Die Knospenbraut, so schön geschminket
So freundlich lächelnd und so zart
Raubt Glaub' und Herz vor aller Augen
Und tut es auf gar schöne Art.
3252. Der liebevollen Sprosser Klage;
Der Nachtigallen Wirbelton
Erschallt, in Sehnsucht nach der Rose,
Aus ihrem Trauerhause schon.
3253. Der Zeitgeschichte Überlieferung
Verlange vom Pokal, Hafis,
So wie es dich das Wort des Sängers
Und das FETWA des Weisen hieß.

غزل 389

3254. چو گل هر دم به بویت جامه در تن
کنم چاک از گریبان تا به دامن
3255. تنت را دید گل گوئی که در باغ
چو مستان جامه را بدرید بر تن
3256. من از دست غمت مشکل برم جان
ولی دل را تو آسان بردی از من
3257. به قول دشمنان برگشتی از دوست
نگردد هیچ کس با دوست دشمن
3258. تنت در جامه چون در جام باده
دلت در سینه چون در سیم آهن
3259. بیارای شمع اشک از چشم خونین
که شد سوز دلت بر خلق روشن
3260. مکن کز سینه ام آه جگرسوز
برآید همچو دود از راه روزن
3261. دلیم را مشکن و در پا مینداز
که دارد در سر زلف تو مسکن
3262. چو دل در زلف تو بستست حافظ
بدینسان کار او در پا میفکن

❧ Ghazel 389 ❧

3254. Stets zerreiss' ich gleich der Rose,
- Weil's an deinen Duft mich mahnt -
Mir vom Kragen bis zum Saume
An dem Leibe das Gewand.
3255. Deinen Leib erblickt die Rose
Und im Garten schien sie nun
Sich das Kleid vom Leib zu reissen,
Wie es die Berauschten tun.
3256. Schwer entzieh' ich meine Seele
Deiner Hand, der Quälerin;
Du hingegen, du vermochtest
Leicht das Herz mir zu entzieh'n.
3257. Auf die Rede schnöder Feinde
Wandtest du dich ab vom Freund;
Werde nie ein Mensch hienieden
Seinem Freunde so zum Feind!
3258. Und dein Leib, so zart umhüllet
Gleicht dem Wein im Glaspokal
Und dir ruht das Herz im Busen,
Wie in Silber harter Stahl.
3259. Träufle, Kerze, aus dem Auge
Tränen, wie die Wolke tut,
Denn schon wurde klar dem Volke
Deines Herzens heiße Glut!
3260. Mache nicht, dass herzverbrennend,
Meiner Brust ein Seufzerhauch
Auf dieselbe Art entsteige,
Wie dem Schornstein heißer Rauch!
3261. Bricht das Herz mir nicht in Stücke,
Wirf's nicht vor die Füße gar;
Seinen Wohnsitz aufgeschlagen
Hat es ja in deinem Haar.
3262. Da Hafis sein Herz gebunden
An dein Haar, mit treuem Sinn,
O so wirf auf gleiche Weise
Nicht zu deinen Füßen ihn!

غزل 390

3263. افسر سلطان گل پیدا شد از طرف چمن
مقدمش یارب مبارک باد بر سرو و سمن
3264. خوش به جای خویشتن بود این نشست خسروی
تا نشیند هر کسی اکنون به جای خویشتن
3265. خاتم جم را بشارت ده به حسن خاتمت
کاسم اعظم کرد ازو کوتاه دست اهرمن
3266. تا ابد معمور باد این خانه کز خاک درش
هر نفس با بوی رحمن می وزد باد یمن
3267. شوکت پور پشنگ و تیغ عالمگیر او
در همه شهنامه ها شد داستان انجمن
3268. خنگ چوگانی چرخت رام شد در زیر زین
شهبازا چون به میدان آمدی گوئی بزین
3269. جویبار ملک را آب روان شمشیر توست
تو درخت عدل بنشان بیخ بدخواهان بکن
3270. بعد ازین نشگفت اگر با تکهت خلق خوشت
خیزد از صحرای ایدج نافه مشک ختن
3271. گوشه گیران انتظار جلوه خوش می کنند
برشکن طرف کلاه و برقع از رخ برفکن
3272. مشورت با عقل کردم گفت حافظ می بنوش
ساقیا می ده به قول مستشار مؤتمن
3273. ای صبا بر ساقی بزم اتابک عرضه دار
تا از آن جام زرافشان جرعه ای بخشد به من

3263. **Der gekrönte Fürst der Rosen
Ist am Wiesenrand erschienen;
Herr, er möge Segen bringen
Den Zypressen und Jasminen!**
3264. **Schön ist und so ganz am Platze
Dieses König's Tronbesteigen;
Jeder wird sich wieder setzen
Auf die Stelle, die ihm eigen.**
3265. **Gib dem Siegel DSCHAM'S die Kunde
Von dem freudvollen Ende:
Denn es band der Namen größter
AHRIMAN'S verruchte Hände.**
3266. **Dieses Haus soll ewig blühen,
Denn vom Staube seiner Pforte
Trägt die Düfte des Erbarmers
JEMEN'S Wind an alle Orte!**
3267. **Was der Sohn PASCHANG'S geleistet,
Wie sein Schwert die Welt bezwungen,
Hat in den geselligen Kreisen
Manches Königsbuch besungen.**
3268. **Deinen Sattel hat des Himmels
Schlängelschimmel selbst getragen;
Auf den Rennplatz kamst du, Reiter,
Sollst nun kühn den Ball auch schlagen!**
3269. **In des Reiches breitem Strome
In dein Schwert ein fließend Wasser;
Pflanze dr'um den Baum des Rechtes
Und entwurze seine Hasser!**
3270. **Künftig wird man nicht mehr staunen,
Wenn beim Wohlduft deiner Milde,
Moschusduft IZADSCH durchwehet,
Wie nur sonst KHOTAN'S Gefilde.**
3271. **Deiner freundlichen Geberde
Harrt der stille Klausner bange;
Nimm die Mütze von dem Haupte
Und entschlei're deine Wange!**
3272. **Den Verstand zog ich zu Rate,
Der, „Hafis trink Wein!“ mir sagte;
Schenke, gib mir Wein! Vertrauen
Heischet, der um Rat Befragte.**
3273. **Ost! Ersuche doch den Schenken
An des ATABAK'S Gelage,
Dass er jenes goldenen Bechers
Bodensatz mir nicht versage.**

غزل 391

3274. خوشتر از فکر می و جام چه خواهد بودن
تا ببینم که سرانجام چه خواهد بودن
3275. غم دل چند توان خورد که ایام نماند
گونه دل باش و نه ایام چه خواهد بودن
3276. مرغ کم حوصله را گو غم خود خور که برو
رحم آنکس که نهد دام چه خواهد بودن
3277. باده خور غم مخور و پند مقلد مینوش
اعتبار سخن عام چه خواهد بودن
3278. دست رنج تو همان به که شود صرف به کام
دانی آخر که به ناکام چه خواهد بودن
3279. پیر میخانه همی خواند معمائی دوش
از خط جام که فرجام چه خواهد بودن
3280. بردم از ره دل حافظ به دف و چنگ و غزل
تا جزای من بد نام چه خواهد بودن

3274. **Gibt es frohere Gedanken
Als an Becher und an Wein?
Und durch sie möcht' ich ergründen,
Was das Ende werde sein?**
3275. **Soll das Herz noch lang sich grämen,
Weil die Tage schnell vergehen?
Mögen Herz und Tage schwinden!
Doch was wird wohl dann geschehen?**
3276. **Sag' dem kraftberaubten Vogel:
*„Gräme selbst dich über dich!
Wird, wer Netze aufgerichtet,
Deiner je erbarmen sich?“***
3277. **Trinke Wein, nicht Gram und höre
Auf den Rat des Gauklers nicht;
Soll man auf die Worte achten,
Die der niedere Pöbel spricht?**
3278. **Klug ist's, wenn du nach Gewünschtem
Strebest mit der Mühe Hand,
Dass dann Ungewünschtes folge,
Ist dir nur zu wohl bekannt.**
3279. **Gestern las der Greis der Schenke
Und dies Rätsel vor: - im Glas
War es deutlich eingegraben -
*„Welches Ende nimmt wohl das?“***
3280. **Mittels Pauke, Lied und Harfe
Ward Hafis durch mich verführt:
Welcher Lohn mir, dem Verrufenen,
Für dies Treiben wohl gebührt?**

غزل 392

3281. دانی که چیست دولت دیدار یار دیدن
در کوی او گدائی بر خسروی گزیدن
3282. از جان طمع بریدن آسان بود ولیکن
از دوستان جانی مشکل توان بریدن
3283. خواهیم شدن به بستان چون غنچه بادل تنگ
وانجا به نیک نامی پیراهنی دریدن
3284. گه چون نسیم با گل راز نهفته گفتن
گه سرّ عشقبازی از بلبلان شنیدن
3285. بوسیدن لب یار اول ز دست مگذار
کاخر ملول گردی از دست و لب گزیدن
3286. فرصت شمار صحبت کز این دو راهه منزل
چون بگذریم دیگر نتوان به هم رسیدن
3287. گوئی برفت حافظ از یاد شاه یحیی
یا رب به یادش آور درویش پروریدن

3281. **Weißt du wohl, was Glück man nenne?
Das Gesicht des Freundes schauen:
Lieber, als ein König heißen,
Bettler sein in seinen Gauen!**
3282. **Seine Seele aufzugeben
Fällt des Menschen leicht; allein
Trennung von den Seelenfreunden
Kann nur schwer erduldbar sein.**
3283. **Herzbeklommen; gleich der Knospe
Eil' ich in den Garten fort
Und das Hemd des guten Rufes
Will ich mir zerreißen dort.**
3284. **Will bald, wie der West, der Rose
Das Verborgene machen kund,
Bald des Liebesspiel's Geheimnis
Hören aus des Sprossers Mund.**
3285. **Drück' erst auf des Freundes Lippe
Einen Kuss, wenn du's vermagst,
Weil du sonst im Schmerz der Reue
Hand und Lippe dir zernagst.**
3286. **Nütze die geselligen Freuden,
Denn wir bleiben vom Moment,
Wo wir dieses Haus verlassen
Von einander stets getrennt.**
3287. **Aus MANSSUR'S, des Königs, Sinne
Schwand Hafis, behauptest du;
Führ', o Herr, des Bettlers Pflege
Wieder seinem Sinne zu!**

غزل 393

3288. منم که شهره شهرم به عشق ورزیدن
منم که دیده نیالوده ام به بد دیدن
3289. وفا کنیم و ملامت کشیم و خوش باشیم
که در طریقت ما کافرست رنجیدن
3290. به پیر میکده گفتم که چیست راه نجات
بخواست جام می و گفت عیب پوشیدن
3291. مراد دل ز تماشای باغ عالم چیست
به دست مردم چشم از رخ تو گل چیدن
3292. به می پرستی از آن نقش خود زدم بر آب
که تا خراب کنم نقش خود پرستیدن
3293. به رحمت سر زلف تو واثقم ورنه
کشش چو نبود از آن سو چه سود کوشیدن
3294. عنان به میکده خواهیم تافت زین مجلس
که وعظ بی عملان واجب است نشنیدن
3295. ز خط یار بیاموز مهر با رخ خوب
که گرد عارض خوبان خوش است گردیدن
3296. مبوس جز لب ساقی و جام می حافظ
که دست زهد فروشان خطاست بوسیدن

3288. **Bin's, der durch verliebtes Treiben
Ruhm erlangte in der Stadt;
Bin's, der durch den Blick auf Böses
Nie sein Auge besudelt hat.**
3289. **Treu bin ich, ertrage Tadel
Und bin wohlgenut dabei,
Denn nach meiner Satzung heißt
Menschen quälen: Ketzerei.**
3290. **Zu dem alten Wirte sprach ich:
„Wie gelangt zum Heile man?“
Und den Becher fordernd, sprach er:
„Wenn man weislich schweigen kann.“**
3291. **Weshalb wandle ich beschauend
Auf der Erde Blumenland?
Deiner Wange Rosen pflücken
Will ich mit des Auges Hand.**
3292. **Weinverehrend malt' auf Wasser
Deshalb nur mein Bild ich hin,
Weil das Bild der Selbstverehrung
Ich zu tilgen Willens bin.**
3293. **Auf das Mitleid deiner Locke
Baue ich mit Zuversicht:
Wenn nicht sie mich angezogen,
Nützt mir alles Streben nicht.**
3294. **Hin zur Schenke will die Zügel
Lenken ich aus diesem Kreis:
Pflicht ist's, nicht auf den zu hören,
Der da nicht zu handeln weiß.**
3295. **Liebe zu der Schönen Wangen
Lerne von des Freundes Flaum,
Denn gar herrlich ist's zu kreisen
Rings um Schöner Wangensaum.**
3296. **Küsse nur des Liebling's Lippe
Und den Weinpokal, Hafis!
Denn der Gleisner Hand zu küssen,
Wäre Sünde ganz gewiss.**

غزل 394

3297. ای روی ماه منظر تو نوبهار حسن
خال و خط تو مرکز حسن و مدار حسن
3298. در چشم پرخمار تو پنهان فسون سحر
در زلف بی قرار تو پیدا قرار حسن
3299. ماهی نتافت همچو تو از برج نیکوئی
سروی نخاست چون قدت از جویبار حسن
3300. خرم شد از ملاحظت تو عهد دلبری
فرخ شد از لطافت تو روزگار حسن
3301. از دام زلف و دانه خال تو در جهان
یک مرغ دل نماند نگشته شکار حسن
3302. دایم به لطف دایه طبع از میان جان
می پرورد به ناز تو را در کنار حسن
3303. گرد لببت بنفشه از آن تازه و ترست
کآب حیات می خورد از جویبار حسن
3304. حافظ طمع برید که بیند نظیر تو
دیوار نیست جز رخت اندر دیار حسن

3297. **Du dessen Antlitz, das dem Monde gleichet,
Den jungen Lenz der Schönheit in sich schließt
Und dessen Mal der Mittelpunkt der Anmut
Und dessen Flaum der Schönheit Schwerpunkt ist;**
3298. **Ein wahres Zaubermärchen liegt verborgen
In deinem weinberauschten Augenpaar;
Es macht in deiner unbeständigen Locke
Sich der Bestand der Schönheit offenbar;**
3299. **Nie blickte aus dem Sternenhaus der Reize
Ein voller Mond so hell wie du hervor
Und schlank wie du ragt an der Schönheit Strome
Noch niemals ein Zypressenbaum empor;**
3300. **Mit hoher Lust erfüllte deine Süße
Den Lebenslauf der Liebenswürdigkeit
Und deine Huld und Lieblichkeit erfüllte
Mit Seligkeit der Schönheit frohe Zeit;**
3301. **Und durch die holden Netze deines Haares
Und deines Males Korn, so süß und zart,
Blieb auf der Welt kein Herzensvogel übrig,
Der deiner Schönheit nicht zur Beute ward;**
3302. **Und immer lässt die Amme des Gemütes
Aus ihrer Seele Mitte liebewarm,
Mit zartem Sinn dir Nahrung angedeihen
Und wiegt dich freundlich auf der Schönheit Arm;**
3303. **Die Veilchen, die die Lippe dir beschatten,
Sind deshalb nur beständig frisch und zart,
Weil sie das Wasser ewigen Lebens trinken,
Das deiner Schönheit reicher Quell bewahrt;**
3304. **Dass nimmer er dir Gleiches würde schauen,
Das hat Hafis verzweifelnd schon erkannt:
Gibt es doch Keinen, der sich deiner Wange
Vergleichen ließe in der Schönheit Land.**

غزل 395

3305. گلبرگ را ز سنبل مشکین نقاب کن
یعنی که رخ بیوش و جهانی خراب کن
3306. بفشان عرق ز چهره و اطراف باغ را
چون شیشه های دیده ما پر گلاب کن
3307. ایام گل چو عمر به رفتن شتاب کرد
ساقی به دور باده گلگون شتاب کن
3308. بگشا به شیوه نرگس پر خواب مست را
وز رشک چشم نرگس رعنا به خواب کن
3309. بوی بنفشه بشنو و زلف نگارگیر
بنگر به رنگ لاله و عزم شراب کن
3310. زانجا که رسم و عادت عاشق کشی توست
با دشمنان قدح کش و با ما عتاب کن
3311. همچون حباب دیده به روی قدح گشای
وین خانه را قیاس اساس از حباب کن
3312. حافظ وصال می طلبد از ره دعا
یا رب دعای خسته دلان مستجاب کن

3305. **In Moschushyazinthen hülle
Das zarte Blatt der Rose ein!
Das heißt: Verbirg die holde Wange
Und mach aus Welten Wüstenei'n!**
3306. **Lass Schweiß vom Angesichte träufeln
Und mach der Fluren weites Reich
Von Rosenwasser überfließen,
Den Flaschen meiner Augen gleich!**
3307. **Dem Leben eines Menschen ähnlich
Ist schnell die Rose auch verblüht,
D'rum gib, o Schenke, rasch im Kreise
Den Wein herum, der rosig glüht.**
3308. **Erschließe freundlich die Narzisse,
Die voll von Schlummer ist und Wein
Und schläf're der Narzisse Auge,
Das Eifersucht ermattet, ein!**
3309. **Und labe dich am Veilchenduften
Und greife nach des Lieblich's Haar
Und blicke auf der Tulpen Farbe
Und Wein verlange immerdar!**
3310. **Und weil die Liebenden zu morden
Zum Brauch dir und zur Sitte ward,
So leer ein Gläschen mit den Feinden
Und tadle dann mich streng und hart!**
3311. **Wirf auf das Angesicht des Glases
Das Auge, wie's das Bläschen tut
Und schließ vom Bläschen auf die Stützen,
Auf welchen dies Gebäude ruht;**
3312. **Es fleht auf des Gebetes Wege
Hafis um des Genusses Glück:
Das Flehen der herzkrankten Männer,
O weise, Herr, es nicht zurück!**

غزل 396

3313. صبحست ساقیا قدحی پر شراب کن
دور فلک درنگ ندارد شتاب کن
3314. زان پیشتر که عالم فانی شود خراب
ما را ز جام باده گلگون خراب کن
3315. خورشید می ز مشرق ساغر طلوع کرد
گر برگ عیش می طلبی ترک خواب کن
3316. روزی که چرخ از گل ما کوزه ها کند
ز نهار کاسه سر ما پر شراب کن
3317. ما مرد زهد و توبه و طامات نیستیم
با ما به جام باده صافی خطاب کن
3318. کار صواب باده پرستیت حافظا
برخیز و عزم جزم به کار صواب کن

 Ghazel 396

3313. **Morgen ist's; darum, o Schenke
Fülle mir mit Wein ein Glas!
Spute dich, denn auch der Himmel
Kreiset ohne Unterlass!**
3314. **Lass, bevor die Welt , die schnöde,
Gänzlich wird verwüstet sein,
Mich auch ganz verwüstet werden
Durch den rosenfarben Wein!**
3315. **Aus dem Orient des Bechers
Stieg des Weines Sonnenlicht:
Willst du des Genusses Früchte,
Leiste auf den Schlaf Verzicht!**
3316. **Wenn dereinst aus meinem Tone
Krüge formt des Himmels Hand,
O dann fülle mir den Schädel
Voll mit Weine bis zum Rand!**
3317. **Nein, ich bin kein tugendhafter,
Bin kein reuig frommer Mann:
Sprich darum nur mit dem Becher
Voll von reinem Wein mich an!**
3318. **Eine fromme Handlung übet,
Wer, Hafis, den Wein verehrt:
Auf denn! Einer frommen Handlung
Sei dein Vorsatz zugekehrt!**

غزل 397

3319. ز در درآ و شبستان ما منور کن
هوای مجلس روحانیان معطر کن
3320. اگر فقیه نصیحت کند که عشق مباز
پیاله ای بدهش گو دماغ را تر کن
3321. به چشم و ابروی جانان سپرده ام دل و جان
بیا بیا و تماشای طاق و منظر کن
3322. ستاره شب هجران نمی فشاند نور
به بام قصر برآ و چراغ مه بر کن
3323. بگو به خازن جنت که خاک این مجلس
به تحفه بر سوی فردوس و عود مجمر کن
3324. ازین مزوجه و خرقة نیک در تنگم
به یک کرشمه صوفی و شم قلندر کن
3325. چو شاهدان چمن زبردست حسن تواند
کرشمه بر سمن و جلوه بر صنوبر کن
3326. فضول نفس حکایت بسی کند ساقی
تو کار خود مده از دست و می به ساغر کن
3327. حجاب دیده ادراک شد شعاع جمال
بیا و خرگه خورشید را منور کن
3328. طمع به قند وصال تو حدّ ما نبود
حوالتیم به لب لعل همچو شکر کن
3329. لب پیاله ببوس آنکھی به مستان ده
بدین دقیقه دماغ معاشران تر کن
3330. پس از ملازمت عیش و عشق مهرویان
ز کارها که کنی شعر حافظ از بر کن

🌀 Ghazel 397 🌀

3319. Tritt zur Tür herein, erhelle
Unsere Nacht durch deinen Strahl
Und mit Wohlgeruch erfülle
Dann die Luft im Geistersaal.
3320. Rät der Liebe Spiel zu meiden
Dir der rechtsgelehrte Mann,
Reiche ihm den Becher, sprechend:
„*Feuchte das Gehirn dir an!*“
3321. Seel' und Herz weiht' ich des Lieblings
Augenpaar und Augenbrauen;
Komm, o komm die hohen Bogen
Und die Fenster anzuschauen!
3322. Sterne in der Nacht der Trennung
Leuchten und erhellen nicht!
Steig' denn du aufs Dach des Schlosses
Statt des Mondes Fackellicht!
3323. Sag' dem Schatzmeister des Paradieses,
Er solle den Staub unserer Gartenluft
Als Souvernir dorthin tragen,
Durchräuchernd mit Aloeduft!*
3324. Dieser Kopfbund, diese Kutte,
Sie beengen mich gar sehr:
Durch den Blick, der Sufis tötet,
Mache mich zum GHALANDER!
3325. Deiner Reize Macht erkennen
Alle Schönen auf der Flur:
Blick auf Pinien und Jasmine
D'rum mit sprödem Trotze nur.
3326. Aufgeblasenheit erzählt
Märchen ohne Unterlass;
Tu' indess, was deines Amtes
Schenke! Gießend Wein ins Glas.
3327. Schönheitsschimmer fällt als Schleier
Vor das Auge des Verstand's;
Komm und mach' das Zelt der Sonne
Lichter noch durch deinen Glanz!
3328. Nimmer wag' ich's zu begehren
Deiner Liebe bares Geld;
Gib mir auf die Zuckerlippe
Einen Wechsel ausgestellt!
3329. Küsse erst des Glases Lippe;
Gib's dem Trunkenen in die Hand
Und mit dieser Zartheit würze
Das Gehirn du dem Verstand!
3330. Wenn der Liebe Lust genossen
Du mit einem Mondgesicht,
Dann erlerne und behalte
Ein hafisisches Gedicht.

غزل 398

3331. ای نور چشم من سخنی هست گوش کن
چون ساغرت پرست بنوشان و نوش کن
3332. در راه عشق وسوسه اهرمن بسیست
پیش آی و گوش دل به پیام سروش کن
3333. برگ نوا تبه شد و ساز طرب نماند
ای چنگ ناله برکش و ای دف خروش کن
3334. تسبیح و خرقه لذت مستی نبخشدت
همت درین عمل طلب از می فروش کن
3335. پیران سخن ز تجربه گویند گفتمت
هان ای پسر که پیر شوی پند گوش کن
3336. بر هوشمند سلسله نهاد دست عشق
خواهی که زلف یار کشی ترک هوش کن
3337. با دوستان مضایقه در عمر و مال نیست
صد جان فدای یار نصیحت نبوش کن
3338. ساقی که جامت از می صافی تهی مباد
چشم عنایتی به من درد نوش کن
3339. سرمست در قبای زر افشان چو بگذری
یک بوسه نذر حافظ پشمینه پوش کن

3331. Will dir jetzt ein Wörtchen sagen,
Hör' es an, mein Augenlicht:
*„Ist dein Glas gefüllt, so trinke;
Doch verwehr's auch Anderen nicht!“*
3332. Auf der Liebe Bahn versucht
AHRIMAN uns oft; allein
Merke dir's, nur Engelkunden
Darfst des Herzens Ohr du leih'n!
3333. Blatt und Frucht sind ganz verdorben
Und der Freude Ton blieb aus:
Harfe, lass die Klage schallen,
Pauke, schalle mit Gebraus!
3334. Rosenkranz und Kutte bieten
Dir die Lust des Rausches nie,
Willst du sie erstreben, fordere
Von dem Weinverkäufer sie.
3335. Alte sprechen aus Erfahrung
Und so sprach auch ich zu dir,
Dass du alt auch werdest, Knabe,
Horche, wenn ich Rate, mir!
3336. Den Verständigen schlug in Ketten
Nimmer noch der Liebe Hand:
Willst du Freundeslocken streicheln,
So entsage dem Verstand!
3337. Sparen darf man bei den Freunden
Gut und Leben nimmermehr;
Weih' dem Freunde hundert Seelen
Hört auf die Ermahnung er.
3338. Dessen Glas von reinem Weine
Leer nie werde, Schenke du,
Sende mir, dem Hefentrinker,
Einen Blick der Gnade zu!
3339. Zieh'st du trunken hin, im Kleide
Reich mit Golde ausgelegt,
So gelobe nur Ein Küsschen
Dem Hafis, der Wollstoff trägt!

غزل 399

3340. کرشمه ای کن و بازار ساحری بشکن
به غمزه رونق و ناموس سامری بشکن
3341. به باد ده سر و دستار عالمی یعنی
کلاه گوشه به آیین سروری بشکن
3342. به زلف گوی که آیین دلبری بگذار
به غمزه گوی که قلب ستمگری بشکن
3343. برون خرام و بیر گوی خوبی از همه کس
سزای حور بده رونق پری بشکن
3344. به آهوان نظر شیر آفتاب بگیر
به ابروان دو تا قوس مشتری بشکن
3345. چو عطر سای شود زلف سنبل از دم باد
تو قیمتش به سر زلف عنبری بشکن
3346. چو عندلیب فصاحت فرو شد ای حافظ
تو قدر او به سخن گفتن دری بشکن

3340. **Brich mit Einem holden Blicke
Flugs den Markt der Zauberei,
Schlage mit dem Wimpernwinke
Allen Ruhm SAMIR'S entzwei!**
3341. **Weih' den Winden Haupt und Turban
Einer ganzen Welt, das heißt:
Setz', wie Schöne tun, die Mütze
Unternehmend auf und dreist!**
3342. **Sprich zu deinem Lockenhaare:
„Sträube dich nicht länger mehr!“
Sprich zu deinem Wimpernschwerte:
„Schlage das Tyrannenheer!“**
3343. **Komm beraus und über alle
Trag' der Schönheit Ball davon;
Nimm den PERIS ihren Schimmer,
Gib den HURIS ihren Lohn!**
3344. **Mit den Hirschen deiner Blicke
Bändige den Sonnenleu;
Brich dem MOSCHTARI den Bogen
Mit der Doppelbrau' entzwei!**
3345. **Wenn das Haar der Hyazinthe
Duftet durch den Hauch der Luft,
So beraub' es allen Wertes
Durch des Haares Ambraduft!**
3346. **Wenn, Hafis, der Sprosser prahlet,
Dass sein Lied so lieblich klang,
So besiege und beschäme
Ihn durch persischen Gesang!**

غزل 400

3347. بالا بلند عشوه گر نقش باز من
کوتاه کرد قصه زهد دراز من
3348. دیدی دلا که آخر پیری و زهد و علم
با من چه کرد دیده معشوقه باز من
3349. می ترسم از خرابی ایمان که می برد
محراب ابروی تو حضور نماز من
3350. گفتم به دل زرق بیوشم نشان عشق
غمّاز بود اشک و عیان کرد راز من
3351. مست است یار و یاد حریفان نمی کند
ذکرش بخیر ساقی مسکین نواز من
3352. یا رب کی آن صبا بوزد کز نسیم آن
گردد شمامه کرمش کار ساز من
3353. نقشی بر آب میزنم از گریه حالیا
تا کی شود قرین حقیقت مجاز من
3354. برخورد چو شمع خنده زنان گریه می کنم
تا با تو سگدل چه کند سوز و ساز من
3355. زاهد چو از نماز تو کاری نمی رود
هم مستی شبانه و راز و نیاز من
3356. حافظ ز گریه سوخت بگو حالش ای صبا
با شاه دوست پرور دشمن گداز من

❧ Ghasel 400 ❧

3347. Mein schlankes Lieb, das freundlich koset
Und das zu spielen pflegt mit Bildern,
Hat abgekürzt mir die Geschichten,
Die meine lange Tugend schildern.
3348. Sahst du, o Herz, als Alter, Tugend!
Und selbst Verstand zu Ende gingen,
Was mir getan ward von den Augen,
Die stets an der Geliebten hingen?
3349. Ich werde - fürcht' ich - meinen Glauben
In Baldem als Ruine schauen,
Denn des Gebetes Ruhe raubte
Der Hochaltar mir deiner Brauen;
3350. Ich sagte: „*Mit der Gleisnerkutte
Will decken ich die Spur der Liebe.*“
Doch es verriet mich meine Träne,
Enthüllend die geheimen Triebe.
3351. Der Freund ist trunken und erinnert
Sich seiner Trinkgenossen nimmer;
Da lob' ich mir den holden Schenken,
Er tröstet ja die Armen immer.
3352. Und wann, o Herr, fängt jener Ostwind
Zu wehen an, er, dessen Lüfte
Mein Unternehmen fördern sollen
Durch ihre süßen Gnadendüfte?
3353. Ich mal' in diesem Augenblicke
Ein Bild auf Wasser, durch mein Weinen?
Wann wird, was ich nur bildlich schaue
Als volle Wahrheit mir erscheinen?
3354. Und über mich vergieß' ich Tränen
Indess ich, gleich der Kerze, lache;
Obwohl auf dich, du Herz aus Kiesel,
Mein Glüh'n und Schluchzen Eindruck mache?
3355. Und da, o Frömmler, durch dein Beten
Die Dinge nimmer vorwärts gehen,
Halt' ich den nächtigen Rausch für besser
Und mein verliebtes Glüh'n und Flehen.
3356. Der Gram verbrannte schon Hafisen,
D'rum wolle, Ost, dies offenbaren
Dem König, der die Freunde nährt
Und schmelzen macht der Feinde Schaaren!